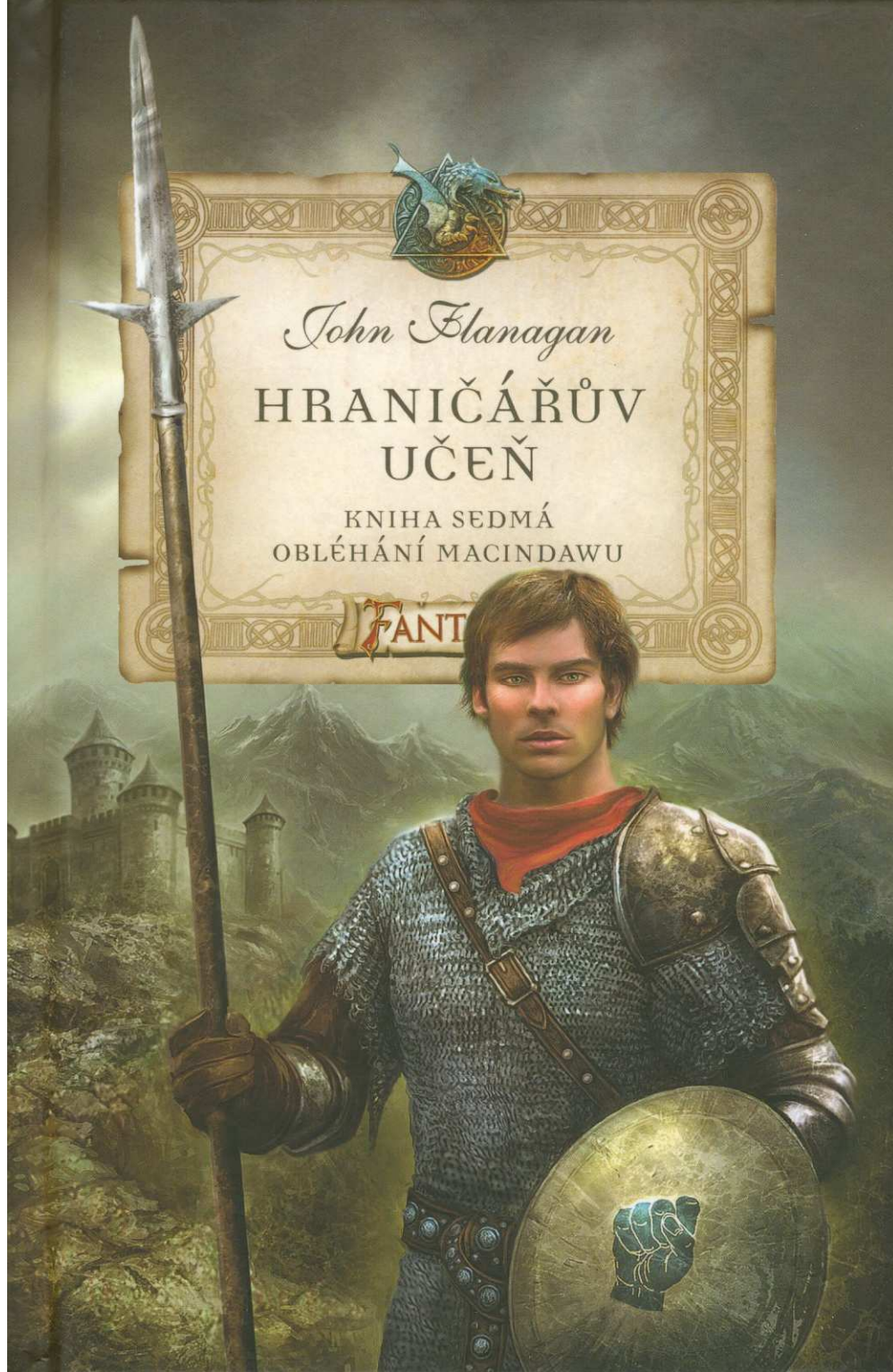

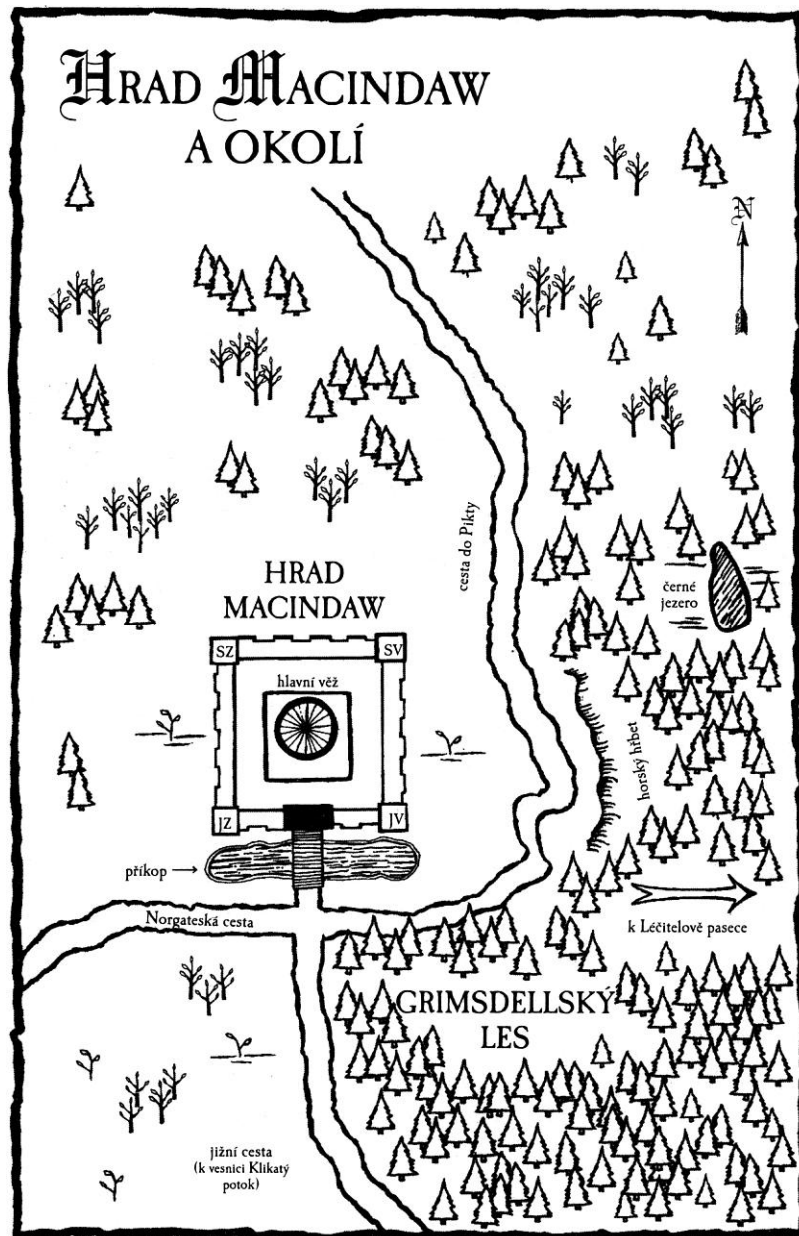
John Flanagan
HRANIČÁŘŮV
UČEŇ
KNIHA SEDMÁ
OBLÉHÁNÍ MACINDAWU

www.egmont.cz
EGMONT

Copyright © John Flanagan 2007
Cover Illustration © Jan Patrik Krásný 2010
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMX jako svou 2499. publikaci
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. The Siege of Macindaw*
přeložila Zdena Tenklová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
TISK CPI Moravia Books, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-1381-0

*Pro moji sestru Joan:
publicistku, novinářku, autorku.
Příklad pro nás ostatní.*

Jedna

Gundar Bijec, kapitán a kormidelník skandijské lodi *Vlčí mrak*, sklíčeně přežvykoval tuhý kus uzeného hovězího.

Muži z jeho posádky se choulili pod jednoduchými přístřešky mezi stromy, tiše rozprávěli, jedli a pokoušeli se zahřát u malých čadivých ohníčků, které se jim v tomto počasí povedlo rozdělat. Takhle blízko u mořského břehu se sních v poledne obvykle měnil ve studenou břečku, a jak odpoledne ubíhalo, znovu umrzal. Gundar věděl, že posádka spoléhá na něj, že je z toho dostane. A věděl, že jim brzy bude muset říct, že pro ně žádné řešení nemá. Zůstali trčet v Araluenu a neměli žádnou naději na záchranu.

Sedmdesát kroků od něj, nakloněný na bok, ležel na břehu řeky *Vlčí mrak*. Zkušené oko námořníka i na tu dálku rozeznalo mírné zkroucení v přední třetině trupu, a ten pohled mohl Gundarovi utrhnout srdce. Pro Skandijce byla jeho loď skoro živou bytostí, pokračováním jeho samotného, vyjádřením jeho vlastního bytí.

Ted' byla loď zničená, kýl nenapravitelně zlomený a trup zkroucený. Nehodila se už k ničemu, snad jen k tomu, aby její dřevo využili ke stavbě a na otop, protože mrazivé počasí je dál svíralo studenýma rukama. Zatím se dokázal rozebrání lodi

vyhnout, ale věděl, že už nemůže čekat dlouho. Budou potřebovat dřevo, aby si postavili pevnější chatrče a aby měli čím topit. Ale dokud ještě vypadala jako loď, i s tím zpropadeným zkrouceným trupem, zůstávalo něco z jeho pýchy, že je skirlem, jak Skandijci nazývali lodního kapitána.

Tahle plavba byla hotové neštěstí od začátku až do konce, přemítal zachmuřeně. Vydali se na nájezd na galické a iberijské pobřežní vesnice a při tom se drželi dál od Araluenu. K nájezdům na araluenské pobřeží teď docházelo zřídka, protože skandijský oberjarl podepsal dohodu s araluenským králem. Nájezdy vlastně zakázané neměli, ale oberjarl Erak je neschvaloval a jen hodně hloupý nebo šíleně odvážný skirl by chtěl čelit Erakovu způsobu neschvalování.

Jenomže Gundar a jeho posádka byli poslední, kdo se z nájezdů flotily dostali přes Úzké moře, takže vesnice našli buď prázdné – vypleněné předchozími posádkami –, nebo předem varované a odhodlané vyřídit si to s osamělými opožděnci. Došlo k tvrdým bojům a Gundar ztratil několik mužů, ale nic nezískal. Poslední nadějí nakonec bylo přistání na ostrově nedaleko jihovýchodního pobřeží Araluenu – zoufale potřeboval zásoby, které by jemu i posádce umožnily přežít zimu při dlouhé zpáteční cestě na sever.

Smutně se usmál, když na to vzpomínal. Jestli celá výprava měla světlý bod, pak to bylo tohle. Skandijskou posádku, odhodlanou bojovat a ztratit další životy, aby získala jídlo, přivítal mladý hraničář – přesně ten, který před několika lety bojoval Erakovi po boku v bitvě proti Temudžajům.

Hraničář jim překvapivě nabídl zásoby. Dokonce je pozval na hrad na hostinu s místní smetánkou. Gundar se při vzpomínce na ten večer široce usmíval, vybavilo se mu, jak vzorně se jeho drsní námořníci chovali, jak své spolustolovníky zdvořile žádali, aby jim laskavě podali maso, nebo si nechávali dolít jen trošičku piva do džbánek. Jinak to byli chlapi zvyklí od plíc klít, holýma rukama rvát kusy z kančí pečeně a občas si pořádně přihnout piva rovnou ze soudku. Jejich pokusy

zapadnout mezi nóbl společnost budou doma ve Skandii námětem pro spoustu ohromných příběhů.

Skirlův úsměv povadl. Doma ve Skandii. V tuto chvíli neměl žádnou představu, jak se dostanou zpátky do Skandie. Ani jestli se vůbec vrátí domů. Ostrov Seaclyff opustili sytí a se zásobami na dlouhou plavbu. Hraničář jim dokonce poskytl malou kořist z téhle výpravy v podobě jednoho otroka.

Ten člověk se jmenoval Buttle. John Buttle. Byl to zločinec – zloděj a vrah – a kdyby byl zůstal v Araluenu, mohl hraničáři způsobit nepříjemnosti. Mladík požádal Gundara o laskavost – aby ho vzal s sebou do Skandie jako otroka. Skirl přirozeně souhlasil. Šlo o silného, zdravého muže, a kdyby se dostali domů, vynesl by mu slušné peníze.

Kdyby se dostali domů. Ale uvidí vůbec ještě někdy znovu Hallasholm? Kousek před mysem Sentinelem vpluli přímo do mohutné bouře a ta je zahнала na jihozápad.

Když se přiblížili k araluenskému pobřeží, Gundar přikázal, aby Buttlovi uvolnili pouta. Blížili se k pobřeží po závětrné straně, z čehož mají všichni námořníci hrůzu, a bylo dost pravděpodobné, že loď nevydrží. Ten člověk by měl dostat šanci, myslel si Gundar.

Ještě pořád cítil to divné křupnutí, když *Vlčí mrak* narazil do skaliska skrytého pod vodou. Měl v tu chvíli pocit, jako by se lámala jeho vlastní páteř, a byl by přísahal, že slyšel, jak loď zmučeně zasténala. Podle ochablé odezvy na pohyby kormidla, podle způsobu, jakým se prohnula ráhna, a podle brázdy mezi vlnami okamžitě poznal, že se zlomil kýl. S každou další vlnou se rána prohlubovala a bylo jen otázkou času, kdy se loď rozpadne na dva kusy a půjde pod vodu. Jenže *Vlčí mrak* byl odolná loď a nebyl připraven položit se a zemřít – teď ještě ne.

Potom, jako kdyby bohové odměnili bojovnost zraněné lodi a námahu posádky drcené bouří, spatřil Gundar ve skalnatém pobřeží mezeru, v níž se před nimi otevíralo široké ústí řeky. Rychle k němu zamířil a loď se ztěžka vlekla po větru, ale úspěšně se dostala do bezpečných říčních vod. Vyčerpaní veslaři se na lavicích narovnali, ustal vítr i divoké vlny.

A právě tehdy se Buttle chopil příležitosti. Vytrhl jednomu námořníkovi z opasku nůž a prořízl mu hrdlo. Další veslař se mu v tom snažil zabránit, ale nestál dost pevně a Buttle zabil i jeho. Pak se přehoupł přes hrazení a plaval k druhému břehu. Nebylo možné ho pronásledovat. Plavat umělo kupodivu jen málo Skandijců a loď se už skoro potápěla. Gundar ho proklínal, ale musel ho nechat být a soustředit se na hledání místa, kde by mohli loď vytáhnout na břeh.

Za další zátočinou objevili úzký pruh kamenitého břehu, který vyhovoval jejich potřebám, a Gundar na něj s *Vlčím mrakem* šikmo najel. Právě tehdy ucítil, že kýl s konečnou platností praskl, jako kdyby loď ochránila posádku až do posledního okamžiku a potom jim pod nohama tiše zesnula.

Klopýtali na břeh a utábořili se mezi stromy. Gundar usoudil, že udělají nejlíp, když se budou chovat nenápadně. Bez lodi totiž neměli jak uniknout a on netušil, jak by se k nim místní obyvatelé mohli zachovat, ani kolik ozbrojených mužů by dokázali dát dohromady. Skandijci nikdy před bojem necouvali, ale když už zůstali viset v téhle zemi, bylo by hloupé, aby ho přivolávali.

Jídla měli dost díky hraničářovi a Gundar potřeboval čas, aby vymyslel, jak se z téhle bryndy dostat. Možná že kdyby se počasí zlepšilo, dokázali by z trámů *Vlčího mraku* postavit malou loď. Povzdechl si. Nebyl si tím zrovna jistý. Byl kormidelník, ne stavitel lodí. Obhlédl malý tábor. Na kopečku za pasekou, kde seděl, pohřbili dva muže, které zabil Buttle. Nemohli jim ani dopřát správnou pohřební hranici, jak se u Skandijců slušelo. Gundar si dával vinu za jejich smrt. Byl to konec konců právě on, kdo nařídil, aby zajatci sundali pouta.

Potrásl hlavou a tiše si bručel pod vousy: „Do horoucích pekel s Johnem Buttlem. Měl jsem ho hodit přes palubu. I s poutama.“

„Víš, já s tebou v podstatě souhlasím,“ pronesl za ním čísi hlas.

Gundar vyskočil na nohy, prudce se otočil a ruka sjela k dýce u boku.

„U Thurakových rohů!“ vykřikl. „Odkud jsi k čertu vyskočil?“

Na kládě několik kroků za ním seděla podivná postava, zahalená do zvláštní, černobíle skvrnité pláštěnky. Sotva Gundar kletbu vyslovil, ruka s napůl vytasenou dýkou zaváhala a oči se podívaly na zjevení pozorněji. Okolní les byl starobylý, temný a strašidelný. Možná se jednalo o ducha nebo o přízrak, který střežil zdejší kraj. Vzory na pláštěnce jako by se Gundarovi míhaly a proměňovaly před očima a on zamrkal, aby zaostřil. Ozvala se mlhavá vzpomínka. Uvědomil si, že tohle už kdysi viděl.

Gundarovi muži slyšeli, že se něco děje, a začali se stahovat kolem. Postava v pláštěnce a s kapucí na hlavě však v sobě měla něco, co zneklidnilo i je. Gundar si všiml, že si hlídají, aby stáli hodný kus za ním, a spoléhají na jeho vedení.

Postava se napřímila a Gundar bezděčně ustoupil půl kroku vzad. Pak, rozzlobený sám na sebe, rázně udělal velký krok vpřed. Když promluvil, zněl jeho hlas pevně.

„Jestli jsi duch,“ řekl, „nechceme tě urazit. A jestli duch nejsi, řekni mi, co jsi zač, nebo se z tebe brzy duch stane.“

Bytost se lehce usmála. „To jsi řekl hezky, Gundare Bijče, opravdu moc hezky.“

Gundar cítil, jak mu vstávají vlasy na zátylku. Hlas zněl vcelku přátelsky, ale tohle... stvoření... znalo jeho jméno. Mohlo to znamenat jen jediné, že tu působí nějaké nadpřirozené síly.

Postava zvedla ruku a stáhla si kapuci pláštěnky z hlavy.

„Ale no tak, Gundare, copak mě nepoznáváš?“ zeptala se zvesela.

Paměť se probudila. Tohle určitě nebyl nějaký vyzáblý duch. Byl to mladý obličej s krátkými hnědými vlasy nad hlubokými hnědými očima a širokým úsměvem. Povědomý obličej. A Gundar si rázem vzpomněl, kde ten podivný měňavý vzor pláštěnky předtím viděl.

„Will Dohoda!“ vyhrkl překvapeně. „Jsi to opravdu ty?“

„Nikdo jiný,“ odvětil Will, vykročil vpřed a napřáhl ruku v gestu, které všude na světě znamená mír a přátelské přivítání. Gundar ruku uchopil a řádně s ní potřásl – v neposlední řadě i proto, že s úlevou zjistil, že proti němu nestojí nějaký nadpozemský obyvatel lesa. Slyšel, jak členové posádky za jeho zády hlasitými výkřiky vítají nečekanou událost. Hádal, že prožívají stejnou úlevu. Will si je s úsměvem prohlížel.

„Vidím některé známé tváře,“ poznamenal. Jeden či dva ze Skandijců ho hlasitě zdravili. Pozorně se na posádku zadíval a pak mírně svažtil čelo.

„Nevidím Ulfa Dubotřase,“ řekl Gundarovi. Ulf bojoval tehdy v bitvě proti nájezdníkům z východu a jako první poznal Willa na ostrově Seaciffu. Seděli spolu při té památné hostině a vzpomínali na bitvu. Will postřehl, že se Gundarovou tváří mihl bolestný výraz.

„Zavraždil ho ten had Buttle,“ řekl.

Willův úsměv se vytratil. „To je mi moc líto. Byl to dobrý chlap.“

Všichni na chvíli ztichli a vzpomínali na padlého druha. Pak Gundar ukázal k tábořišti za sebou.

„Dáš si s námi?“ zeptal se. „Díky laskavosti jednoho velice štedrého ostrova dole na jihu máme tuhé solené hovězí a skoro ucházející pivo.“

Will se vtipu zasmál a následoval Gundara do malého tábora. Když procházeli mezi členy posádky, několik mužů napřáhl ruku a potřásl si s Willem pravicí.

Pohled na známou tvář, navíc tvář hraničáře, jim přinášel naději, že se nakonec možná najde řešení jejich svízelné situace.

Will si sedl na kládu k jednomu z ohňů, pod přístřešek vyrobený z velké čtvercové hlavní plachty vlčí lodě. Přijal džbánek piva a vděčně připil na zdraví všem kolem.

„Tak, Wille Dohodo,“ řekl Gundar, „co tě sem přivádí?“

Will obhlédl kroužek vousatých drsných tváří, které ho obklopovaly. Usmál se na ně.

„Hledám bojovníky,“ prohlásil. „Mám v plánu vyloupit jeden hrad a slyšel jsem, že vy se v tom docela vyznáte.“

Dvě

Bojový kůň byl pěkně rostlý hnědák. Jezdec ho opatrně směřoval úzkou stezkou podél říčky a tlustý koberec sněhu tlumil úder kopyt. Nedalo se uhodnout, kde se pod tlustou vrstvou měkkého sněhu může ukrývat kus hladkého ledu, na němž by mohli uklouznout a ze strmého břehu sjet bezmocně rovnou do vody. Říčka líně plynula, byla téměř zahlcena měkkým, rozbředlým sněhem a marně se pokoušela bojovat s mrazem, který se ji snažil celou sevřít ledem. Jezdec pohlédl na vodu a trochu se otřásl. Kdyby do ní vjel, oblečený v těžké kroužkové košili a zatížený zbraněmi, měl by malou naději, že přežije. I kdyby se neutopil, jistě by ho později zabil mrazivý chlad.

Podle koně a zbroje bylo zřejmé, že muž je válečník. Měl deset stop dlouhé jasanové kopí, jehož ratiště spočívalo v držáku na pravém třmeni. Po levém boku mu visel dlouhý meč a na sedlové rozsoše kuželovitá helmice. Kuklu drátěné košile měl staženou dozadu. Už před několika dny zjistil, že v téhle zasněžené zemi není nic nepříjemnějšího než cítit ledově studené kroužky košile na holé kůži. Proto měl pod brněním kolem krku omotanou vlněnou šálu a na hlavě pevně naraženou kožišinovou čepici. Zajímavé bylo, že vedle

kohoutku jeho koně visel dlouhý luk v koženém pouzdře. Ten totiž rozhodně nepatřil k běžným součástem rytířské zbroje.

Nejvýznamnější částí jeho výstroje však byl štít – obyčejný malý okrouhlý štít, zavěšený na zádech. Takto umístěný poskytoval ochranu proti šípům a jiným střelám ze zálohy, v případě potřeby ho ale mohl jezdec během několika vteřin setřást do polohy na levé paži. Štít byl natřený bíle a uprostřed měl modře vymalovanou sevřenou pěst, což byl v Araluenu dobře známý znak námezdného rytíře – rytíře, který je právě bez práce a hledá ji.

Když se stezka odklonila od říčky a rozšířila, jezdec se trochu uvolnil. Naklonil se vpřed a jemně poplácal koně po krku.

„Dobrá práce, Kikre,“ řekl Horác tiše. Kikr odpověděl pohozením hlavou. Byli s Horácem dlouholetí druhové. Spoléhali jeden na druhého v mnoha těžkých taženích. Právě proto teď kůň varovně vztyčil uši. Bojovní koně byli vycvičeni k tomu, aby každou neznámou osobu považovali za možného nepřítele.

Bylo vidět, jak k nim zvolna přijíždí pět neznámých jezdců.

„Společnost,“ prohodil Horác. Na své osamělé cestě si zvykl mluvit ke koni. Rozhlédl se a zjišťoval, jestli se nablízku nevyskytuje nějaká výhodná obranná pozice. I on byl vycvičen k tomu, aby neznámé osoby považoval za možné nepřátele. Tady však byl les na obou stranách velký kus od cesty a mezi ním a cestou rostly jen nízké hlodášové keře. Horác pokrčil rameny. Byl by raději, kdyby mohl mít za zády pořádně velký strom. Takový tu ale nerostl a on se už dávno naučil nemarnit čas steskem nad věcmi, které nelze změnit.

Zastavil koně lehkým stiskem kolen a nechal štít sklouznout na levou paži. Ten drobný pohyb dokazoval, že navzdory svému mládí je víc než dobře obeznámen s nástroji svého řemesla.

Byl opravdu mladý. Tvář měl upřímnou a bezelstnou, s výraznou čelistí, hladce oholenou a pohlednou. Oči byly zářivě modré. Na pravé lící kosti měl tenkou jizvu, v místě,

kde ji před více než rokem prořízla dýka jednoho aridského domorodce. Protože jizva byla poměrně nová, byla ještě nafialovělá. Jak roky pobeží, zbělá a bude méně nápadná. Měl i malinko pokřivený nos – následkem nehody, k níž došlo, když se jeden horlivý bojovnický učeň odmítl smířit s tím, že cvičný zápas skončil. Dřevěným cvičným mečem udeřil ještě jednou. O své chybě mohl uvažovat během několika týdnů trestu.

Lehce křivý nos nijak neškodil mladíkovu vzhledu, spíše mu dodával poněkud dobrodružné vzezření. Hodně mladých dam z království se domnívalo, že Horácovi na přitažlivosti nic neubírá, spíš naopak.

Horác znovu pobídl Kikra a kůň se posunul tak, aby stál šikmo k přijíždějícím jezdcům a bojovníkův štít byl obrácený k nim – kvůli ochraně i prokázání totožnosti. Kopí zůstávalo vztyčené. Horác věděl, že kdyby ho sklonil do vodorovné polohy, bylo by to zbytečně vyzývavé gesto.

Upřeně sledoval, jak se k němu pětice mužů blíží. Čtyři z nich byli zřejmě obyčejní ozbrojenci. Měli meče a štíty, ale žádné kopí, které by označovalo rytíře. A všichni byli oblečení v kabátcích se stejným znakem, ozdobným zlatým klíčem v děleném modrém a bílém poli. Znamenalo to, že všichni sloužili u jednoho pána, a Horác poznal, že znak patří Macindawu.

Pátý muž jel dva kroky před ostatními a byl tak trochu hádankou. Měl štít a na sobě kožený prsní pancíř pobitý železem. Nohy mu chránilo železné holenní brnění, ale jinak byl oblečený do vlněné haleny i kalhot. Helmici neměl a na štítu nebyl žádný znak, který by naznačoval, co je zač. Ze sedlové hrušky visel meč – těžká zbraň, trochu kratší a mohutnější než Horácův jezdecký meč. Nejpodivnější ze všeho ale byla skutečnost, že místo krátkého kopí vezl těžké válečné kopí, dlouhé bezmála sedm stop.

Měl dlouhé černé vlasy a plnovous a zdálo se, že je pořád špatně naložený a huňaté obočí má neustále podmračené. Když

se to vezme kolem a kolem, pomyslel si Horác, nevypadá jako člověk, kterému se dá důvěřovat.

Jezdci byli vzdáleni asi tucet kroků, když na ně Horác zavolal.

„Myslím, že prozatím to takhle blízko stačí.“

Vůdce krátce pokynul a čtyři ozbrojenci zastavili. Vůdce však pokračoval v jízdě směrem k Horácovi. Když mu zbývalo šest kroků, Horác vytáhl kopí z držáku u pravého třmene a sklopil hrot, aby mířil na blížícího se jezdce.

Neznámý se rozhodl provokovat, pomyslel si Horác. Těžko se tedy mohl urazit, když mu Horác odpovídal stejným způsobem.

Železný hrot kopí, matně lesklejší tam, kde ho Horác včera večer přiostril, nesmlouvavě mířil jezdci na hrdlo. Neznámý zastavil koně.

„Tohle není třeba,“ houkl. Jeho hlas zněl hrubě a vztekle.

Horác mírně pokrčil rameny. „A také není třeba, abys jezdil ještě blíž,“ odpověděl klidně, „dokud se trochu lépe nepoznáme.“

Dva z ozbrojenců začali odklánět koně nalevo a napravo. Horác po nich střelil pohledem, pak obrátil zrak opět k muži proti sobě.

„Řekni prosím svým lidem ať zůstanou, kde jsou.“

Vousáč se prudce otočil v sedle a pohlédl na ně.

„To stačí,“ nařídil a oni zarazili koně. Horác na ně opět vrhl letmý pohled. Něco mu na nich nesesedělo. Pak pochopil, co to je. Byli špinaví, kabátce měli uválené a pomačkané, zbraně a výstroj nevyčištěné a zašlé. Vypadali, že by se cítili mnohem lépe schovaní v lese na číhané na nic netušící pocestné než ve zbroji hradního pána. Na většině hradů ozbrojencům veleli a v poslušnosti je udržovali zkušený seržanti. Bylo neobvyklé, aby je nechali takhle zpustnout.

„Víš, nezačínáš se mnou právě nejlíp,“ řekl vousáč. Od někoho jiného by ta poznámka třeba vyzněla lehce žertovně nebo pobaveně, na zmírnění skryté hrozby. Tady však byla

hrozba zjevná. Muž ji zdůraznil ještě víc, když po chvilce dodal: „Mohl bys toho ještě litovat.“

„A proč bych měl?“ namítl Horác. Druhý muž zjevně pochopil, kam míří – a Horác se v duchu usmál nad dvojím významem svých slov. Zvedl kopí a zasadil ho do držáku u třmenu, zatímco neznámý odpovídal.

„Inu, jestli hledáš práci, nechtěj si mě znepřátelit, tak proto.“

Horác jeho prohlášení zamyšleně zvažoval.

„Já že hledám práci?“ otázal se.

Druhý neřekl nic, jen ukázal na znak na Horácově štítu. Dlouho oba mlčeli a nakonec byl cizinec nucen promluvit.

„Jsi námezdný rytíř,“ řekl.

Horác přisvědčil. Mužovo chování se mu nelíbilo. Bylo zpupné a výhrůžné, což značilo člověka, který se dostal k moci, ale nebyl zvyklý s ní zacházet.

„Pravda,“ připustil. „Ale to prostě znamená, že práci nemám. Neznamená to, že ji právě v tuhle chvíli hledám.“ Usmál se. „Konec konců, můžu mít soukromé prostředky.“

Řekl to mile, bez jakékoli jízlivosti, jenže vousáč neměl chuť projevit ani špetku vstřícnosti.

„Nehádej se o slovíčka, chlapče. Když máš bojovýho koně a kopí, ještě to neznamená, že se můžeš naparovat. Jsi otrhaný žebrák, který je bez práce, a já jsem člověk, který by ti ji mohl dát – pokud projevíš trochu úcty.“

Úsměv na Horácově tváři povadl. V duchu si povzdechl. Ne kvůli tomu, že byl otrhaný žebrák, ale kvůli urážce obsažené ve slově „chlapče“. Už od svých šestnácti let byl zvyklý, že vzhledem k jeho mládí ho protivníci podceňují. Většina z nich si svou chybu uvědomila příliš pozdě.

„Kam máš namířeno?“ vyptával se vousáč. Horác neviděl důvod, proč by neměl na otázku odpovědět.

„Myslel jsem, že bych mohl zajet na hrad Macindaw,“ řekl. „Potřebuji někde strávit zbytek zimy.“

Muž při Horácových slovech pohrdavě zasupěl. „Tak to jsi vykročil špatnou nohou,“ poznamenal. „Protože pro lorda Kerena najímám lidi právě já.“

Horác mírně svraštil čelo. To jméno bylo pro něj nové.

„Lorda Kerena?“ opáčil. „Já myslel, že pánem Macindawu je lord Syron.“

Poznámka se setkala s povýšeným mávnutím rukou.

„Se Syronem je konec,“ řekl vousáč. „Poslední, co jsem slyšel, bylo, že má na kahánku. Jestli už je po něm, tak mně je to jedno. A jeho syn Orman prásknul do bot a schovává se někde po lesích. Ted’ je pánem lord Keren a já jsem jeho posádkový velitel.“

„A ty jsi?“ zeptal se Horác naprosto lhostejným tónem.

„Já jsem sir John Buttle,“ stručně odpověděl neznámý.

Horác nakrčil čelo. Měl mlhavý pocit, že to jméno už slyšel. A co víc, přísahal by, že tenhle neotesaný a ledabyly oblečený hrubián není žádný rytíř. Nic ale neříkal. Moc by nezáskal, kdyby muže dál popuzoval, a on byl zřejmě velmi popudlivý.

„Takže, jak se jmenuješ, chlapče?“ dožadoval se Buttle. Horác si opět v duchu povzdechl. Při odpovědi však zachoval lehký a dobrosrdečný tón.

„Hawken,“ řekl. „Hawken Watt, pocházím z Carawaye, ale ted’ jsem obyvatelem tohoto širého kraje.“

Jeho lehký tón opět nenašel u Buttla odezvu – odpověď byla prchlivá a hrubiánská.

„Týhle jeho části teda ne,“ odsekl. „Na Macindawu nic pro tebe není a v Norgateském lénu jakbysmet. Táhni dál. Než se setmí, ať jsi odsud pryč, jinak uvidíš!“

„Tvoji radu rozhodně zvážím,“ řekl Horác. Buttle se zamračil ještě víc a naklonil se vpřed k mladému bojovníkovi.

„Udělej víc než to, chlapče. Vem si ji k srdci. Já nejsem člověk, s kterým by sis to měl rozházet. A ted’ koukej ujíždět.“

Palcem ukázal směrem k severovýchodu, kde ležela hranice se sousedním lénem. Tou dobou však Horác usoudil, že od sira Johna Buttla už slyšel dost. Usmál se a ani se nepokusil pohnout. Navenek vypadal úplně klidně. Kikr však vycítil, že pánovo tělo se nepatrně napjalo, a vztyčil uši. Cítil, že se schyluje k boji, a on byl pro boj zrozen.

Buttle zaváhal a nevěděl, jak se zachovat. Vyslovil hrozbu a byl zvyklý, že lidé se nechali zastrašit silou jeho osobnosti – a pohledem na ozbrojence připravené jeho výhrůžky podpořit. Jenže tehle dobře vyzbrojený mladík seděl klidně v sedle a hleděl na něj se sebejistotou, která dávala tušit, že se přesilou pět proti jedné nenechá zastrašit. Buttle si uvědomil, že buď bude muset svou hrozbu splnit a pokusit se mladého bojovníka násilím přimět, aby odjel, nebo se bude muset stáhnout. Zatímco uvažoval, Horác se na něj pomalu usmál a Buttlovi najednou ústup připadal jako dobrá volba.

Vztekle otočil koně na zadních a pokynul svým lidem, ať ho následují.

„Nezapomeň, co jsem říkal!“ křičel zlostně přes rameno, když pobodl koně vpřed. „Máš čas do setmění!“

Zatímco skupinka odjížděla, Horác zamyšleně škrábal Kikra za uchem. Měl pocit, že kdyby se byl nechal od Buttla zastrašit, byla by mu práce nabídnuta okamžitě. Ale skutečnost, že prokázal bojovného ducha a nezávislost, zapracovala proti němu. Je to podivný způsob, jak najímat nové bojovníky, pomyslel si. Jenže v Norgateském lénu se v tu dobu zřejmě dělo hodně podivných věcí.

Tři

Když vjel Will na malou mýtinu v Grimsdellském lese, léčíitel Malcolm, známější spíše jako černý čaroděj Malkallam, rychle zvedl oči od práce.

Každé dopoledne v jedenáct hodin poskytoval Malcolm svým lidem ošetření. Zranění a nemocní se trpělivě řadili před léčíitelovým útulným domkem, aby je mohl vyšetřit, určit nemoc a léčit jejich vyvrtnuté kotníky, řezné rány, boláky a horečky. Protože většina obyvatel, kteří žili v malé lesní usedlosti, byla ze svých původních domovů vyhnána kvůli tělesnému postižení nebo znetvoření, čekala tu zpravidla dlouhá řada nemocných. Mnozí měli trvalé zdravotní potíže, které vyžadovaly nepřetržitou péči.

Poslední pacient byl poměrně jasný případ. Jedenáctiletý chlapec se rozhodl, že z matčiny rohožky si udělá kouzelný koberec, a pokusil se slétnout z patnáct stop vysokého stromu. Malcolm ovázal vymknutý kotník, mastí potřel odřené lokty i zápěstí a potom rukou prohrábl čupřinu malého dobrodruha.

„Můžeš jít,“ řekl mu, „a odteďka přenech kouzla mně.“

„Ano, Malcolme,“ sliboval chlapec a v rozpacích klopil hlavu. Když odkulhal, léčíitel se obrátil k Willovi. Právě odsedlával koně a starší muž s uznáním sledoval, jak ho

hraničář vytírá dosucha a tiše k němu promlouvá, a všiml si těsného vztahu mezi těmi dvěma. Kůň, skoro jako by slovům rozuměl, odpověděl přátelským zafrkáním a pohodil krátkou hřívou.

„Tak jsem slyšel, že jsi našel Skandijce,“ promluvil nakonec Malcolm. Will přikývl.

„Pěťadvacet prvotřídních bojovníků,“ řekl. „Byli přesně tam, kde tvůj posel říkal, že budou, na břehu řeky Oosel.“

Malcolmovi lidé znali rozlehlý les křížem krážem. Jen málo z toho, co se v něm odehrálo, jim uniklo. A jakmile spatřili něco mimořádného, podávali léčiteli zprávu. Když dorazila hlášení o skupině námořníků, která přežila ztroskotání skandijské lodi, Will se je vydal hledat.

„A měli radost, že můžou nabídnout pomoc?“ vyzvídal Malcolm. Will pokrčil rameny a usedl na prosluněnou verandu vedle léčitele.

„Budou mít radost, až dostanou peníze, které jsem jim nabídl. Navíc má jejich kapitán pocit, že mi něco dluží, protože nechal Buttla uprchnout.“

Z domku vyšel Xander, tajemník Ormana z Macindawu.

„Jak je Ormanovi?“ zajímal se Malcolm. Hradního pána otrávil jeho bratranec Keren, aby získal vládu nad hradem. Will s Xanderem před časem dorazili k mýtině skryté v lese v poslední chvíli, aby mohl léčitel zachránit Ormanův život.

„Je mu mnohem líp. Ale pořád je velice slabý. Zase usnul,“ oznámil Xander.

Malcolm zamyšleně pokýval hlavou. „To je pro něj nejlepší lék. Jed je z těla pryč. Teď už se bude zotavovat. Nech ho odpočívat.“

Xander se tvářil pochybovačně. Navzdory skutečnosti, že Malcolm zachránil jeho pánovi život, pohlížel na léčitele stále s jistou dávkou podezíravosti. Měl dojem, že Malcolm by měl poskytnout mnohem viditelnější způsob léčby než prostý příkaz *nech ho odpočívat*. Bylo tu ale ještě něco jiného, co ho v tuto chvíli trápilo.

„Slyšel jsem dobře, že jsi Skandijcům nabídl, že jim zaplatíš?“ oslovil Willa.

Will se na něj usmál a zavrtěl hlavou. „Ne. Já jim nabídl, že jim zaplatíte vy,“ odvětil. „Sedmdesát zlatých reálů za jejich služby.“

Xander se rozhořčeně naježil. „To je neslýchané!“ zvolal. „Neměl jsi žádné právo udělat něco takového! Pánem hradu Macindawu je lord Orman. Každé takové vyjednávání příslušelo jemu – nebo v jeho nepřítomnosti mně!“

Malý tajemník už předtím prokázal, že je statečný a svému pánu velice oddaný. Občas se ale díky tomu choval trochu namyšleně. Will se na něj upřeně zadíval. Slyšel, jak Malcolm posměšně zafuněl.

„V tuhle chvíli,“ připomněl Will varovným tónem, „není Orman pánem ničeho, co by stálo za řeč – ani té vypůjčené postele, v které leží. Tak jsem si dovolil ho obejít. Zřejmě zapomínáš, že jednáme z pověření samotného krále.“

Což byla pravda, jak si Xander uvědomil. Will byl přece hraničář, přestože na Macindaw přijel v přestrojení za kejklíře. Xander se těžko srovnával s tím, že tak rozsáhlá pravomoc může být svěřena někomu tak mladému jako Will. Ustoupil, ale stejně si musel trochu zareptat.

„Ale i tak,“ prohlásil, „sedmdesát reálů? Určitě jsi to mohl udělat líp než takhle!“

Will nad tajemníkovým chováním kroutil hlavou.

„Můžeš vyjednávat znova, jestli chceš. Jsem si jistý, že Skandijci se budou rádi handrkovat s někým, kdo bude jen sedět na zadku a koukat, jak oni riskují své životy.“

Xander pochopil, že se dostal na nejistou půdu. Jenže byl příliš tvrdohlavý, aby to prostě uznal a nechal být.

„Nu, možná. Ale stejně, je to jejich řemeslo, ne? Bojují za peníze, že ano?“

„To je pravda,“ souhlasil Will a pomyslel si, že Xander umí být hodně protivný. „A proto mají velmi jasnou představu o ceně svých životů. Ale zkus se na to podívat z té lepší stránky. Třeba prohrajeme a pak jim nebudeš dlužit vůbec nic.“

Tvrdé ostří v jeho hlase konečně udolalo Xanderovu nadutost. Tajemník pochopil, že udělá nejlépe, když v téhle debatě nebude pokračovat. Ohrnul nos a odkráčel, ale přitom si dal dobrý pozor, aby Will ani Malcolm nepřeslechli jeho závěrečnou poznámku: „Sedmdesát reálů, na mou věru! Takovou marnotratnost aby pohledal!“

Malcolm pohlédl na Willa a soucitně pokrčil rameny. „Já jen doufám, že se ti povede tohoto chlapíka už brzy vrátit zpátky na hrad,“ prohodil. „Člověk ho má hodně rychle plné zuby.“

Will se usmál. „Ale je velice oddaný. A jak jsi řekl, je to malý nebojsa.“

Malcolm se na pár vteřin zamyslel. „Je to zvláštní, že?“ prohlásil nakonec. „Čekal bys, že takové vlastnosti z něj udělají milého člověka. Jenže jemu se vždycky nějak podaří ve mně probudit d'ábla.“ Drobným mávnutím ruky zamítl Xandera jako námět dalšího hovoru. „Tak pojd' dovnitř a řekni mi víc o těch tvých Skandijcích.“

Vešel jako první do domku a dal vařit konvici kávy. Za krátkou dobu, co mladého hraničáře znal, pochopil jeho až nezdravou zálibu v tomto nápoji. Nalil mu misku a usmál se, když Will ochutnal, mlaskl a uznale zabručel. Oba usedli do pohodlných židlí u Malcolmova kuchyňského stolu.

„Dorazí už za pár dní,“ navázal Will. „Řekl jsem jim, ať sbalí tábor a přijdou. Přivede je jeden z tvých lidí. Musím říct, že jsme měli štěstí, že jsme je našli. Budu potřebovat bojovníky a o ty je velká nouze.“

Malcolm si povzdechl. „Pravda,“ připustil. „Moji lidé nejsou bojovníci. Nejsou pro takové řemeslo vycvičení ani vyzbrojeni.“

„A lidé z okolních vesnic se k nám asi sotva přidají. Všichni se k smrti bojí černého čaroděje Malkallama,“ řekl Will. Usmál se, aby dal najevo, že se nechtěl dopustit urážky. Malcolm kývl, uznával, že Will má pravdu.

„Je to tak. Takže co máš v plánu udělat, až se Skandijci dostanou sem?“

Hraničář si odpověď rozmýšlel. „Pak... se uvidí. Musím vymyslet způsob, jak hrad dobýt a dostat odtamtud Alyss.“

„Už jsi někdy něco takového dělal?“ vyzvídá Malcolm.

Will se smutně pousmál. „Vlastně ne,“ přiznal. „Při hraničářském výcviku na to nikdy nedošlo.“

Nechtěl to dál rozebírat. Doufal, že Skandijci by mohli mít nějaké nápady, ale tohle bude řešit, až na to přijde řada.

Malcolm se zamyšleně škrábal na bradě. „Uvažoval jsi, že bys poslal pro pomoc na hrad Norgate?“

Will se na židli neklidně zavrtěl. „Uvažoval,“ odpověděl. „Jenže Keren nám odřízl cestu. Nikdo neprojede.“

Malcolmovi zvědové hlásili, že jezdci, kteří míří na západ, se musejí vracet zpátky.

„Kromě jeho vlastních lidí,“ poznamenal Malcolm. „Když jsi byl pryč, jeden jezdec z Macindawu odjel.“

Will zachmuřeně přikývl. „Keren není žádný hlupák. Vsadím se, že posílá zprávu, že Orman je zrádce, uprchl a nechal na Kerenovi, aby se postaral o bezpečnost Macindawu. Přesně to bych na jeho místě udělal já. Potíž je v tom, že je oblíbený a vážený. Budou náchylní mu věřit. Zatímco já jsem tady cizinec. A co víc, spolčil jsem se s obviněným zrádcem a známým čarodějem.“

„Ale jsi královský hraničář,“ namítl Malcolm.

„To oni nevědí. Jsem tu tajně.“ Will se té představě zasmál. „Předpokládejme, že bych dokázal předat zprávu, a předpokládejme, že by ji rovnou nesmetli pod stůl. Co myslíš, že by udělali?“

Malcolm se na chvíli zamyslel. „Poslali by nám na pomoc vojáky?“ navrhl, jenže Will zavrtěl hlavou.

„Je zima. Vojáci se rozjeli do svých domovů. Trvalo by několik týdnů, než by je znova shromáždili. Je to dost složité a oni se do toho nepustí jen kvůli zprávě od nějakého cizince. Spíš můžeme doufat, že někoho pošlou, aby to prověřil – aby zjistil, kdo má pravdu. A i to by trvalo přinejmenším čtrnáct dní – konec konců, sem a zase zpátky je to týden cesty.“

Malcolm se zatvářil nešťastně. „Moc toho udělat nemůžeme, že?“

„Úplně bezmocní nejsme,“ potřásl hlavou Will. „S pětadvaceti Skandijci můžeme Kerenovi hodně znepríjemnit život. Potom, až budu mít nějaký pořádný důkaz, pošleme zprávu na Norgate.“

Odmlčel se a usilovně vraštil čelo. Přál si, aby měl s podobnými věcmi trochu víc zkušeností. Byl nejmladším hraničářem ve sboru a po pravdě řečeno si nebyl jistý, jestli na to jde správně. Ale Halt ho vždycky učil, aby nashromáždil co nejvíc informací, než něco podnikne.

Po dvacáté za posledních několik dnů zatoužil, aby se mohl spojit s Haltem. Jenže Alyssin holubář se podle všeho z kraje vypařil. Nejspíš ho vyhnal Buttle a jeho lidé, uvažoval pochmurně, ale pak neveselé myšlenky zahnal.

„Tak, co se ještě přihodilo, když jsem byl pryč?“ vyptával se.

Dopil kávu a s nadějí pohlédl na konvici. Malcolm si byl vědom, že jeho zásoba kávových zrn se ztenčuje, takže nepřímou žádost i tichý povzdech, který po ní následoval, úmyslně přešel. Probíral se několika listy poznámek, které si zapsal, když mu jeho zvědové podávali hlášení.

„Pár věcí by tu bylo,“ řekl. „Tvoje přítelkyně Alyss dávala poslední dvě noci do okna světlo.“

Všiml si, že zpráva odvedla Willovu mysl od kávy. Mladý muž se napřímil na židli.

„Světlo?“ zeptal se dychtivě. „Jaké světlo?“

Malcolm pokrčil rameny. „Vypadá jako obyčejná lucerna. Ale v okně se pohybuje.“

„Z rohu do rohu?“ zajímal se Will. Malcolm překvapeně vzhlédl od svých poznámek.

„Ano,“ potvrdil. „Jak jsi to věděl?“

Will se široce usmíval. „Používá signální kód kurýrů,“ řekl. „Myslím, že ví, že dříve nebo později budu její okno sledovat. Kdy to dělá?“

Tentokrát Malcolm nemusel do poznámek nahlédnout. „Obvykle po střídání půlnoční hlídky, kolem třetí ráno. Měsíc tou dobou skoro zapadá, takže světlo je lépe vidět.“

„Výborně!“ zvolal Will. „Takže mám čas připravit zprávu. Už jsem kód trochu pozapomněl,“ dodal omluvně. „Od zkoušek ve čtvrtém ročníku jsem ho nemusel používat. Říkal jsi, že je to pár věcí?“ vybídl Malcolma.

Malcolm se opět probíral stránkami. „Nu, ano. Můj člověk jednou dopoledne viděl Buttla a jeho muže, jak u Klikatého potoka mluví s nějakým bojovníkem. Myslel si, že ho najímají, ale on s nimi pěkně vyběhl. Pak odjel sám. Myslím, že si najal pokoj u Prasklého džbánu.“

Tahle novina zaujala méně, jak Malcolm viděl.

Will, v myšlenkách soustředěný na sestavování zprávy pro Alyss, se roztržitě zeptal: „Rozeznal tvůj člověk znak na štítě toho bojovníka?“

„Modrou pěst. Byl to námezdny rytíř. Měl modrou pěst na bílém štítu. Malém a kulatém.“

Tahle zpráva však rozhodně hraničářovu pozornost zaujala. Rychle zvedl hlavu.

„Ještě něco? Byl mladý, nebo starý?“

„Podle všeho docela mladý. Vlastně až překvapivě. Urostlý mládenec na velkém hnědákoví. Můj zvěd byl dost blízko, aby ho slyšel, jak na koně mluví. Říkal mu Nikr, Vikr, nebo tak nějak.“

„Kikr?“ zeptal se Will a v nitru mu zazářila velká jiskra naděje.

Malcolm přisvědčil. „Ano. To by mohlo být. Ty ho znáš?“ zeptal se. Podle Willovy radosti bylo zřejmé, že ano.

„Možná že znám,“ odpověděl Will. „A pokud je to opravdu on, tak se věci právě rozhodně obrátily k lepšímu.“

Čtyři

Alyss ve věžní cele čekala, až zapadne měsíc. Usoudila, že zbývá ještě hodina, a pustila se do nenáročných příprav.

Rozsvítila olejovou lampu a knot stáhla co nejvíc. Dveře už utěsnila srolovanou přikrývkou, aby pod nimi dole neprosvívalo světlo a strážní ve vedlejší místnosti ho nezahlédli. Když se malý plamínek rovnoměrně rozhořel, ukryla ho pod jeden ze směšně špičatých klobouků lady Gwendolyn.

„Já věděla, že tyhle hlouposti se mi jednou budou hodit,“ mumlala si pro sebe. Dnes jí vrátili její věci – samozřejmě až když se našly. Takže odložila načančané šatičky, které byly součástí její falešné totožnosti, a převlékla se do jednoduchých slušivých bílých šatů. Byla ráda, že má opět na sobě své oblečení a že se může zbavit té hloupé husy Gwendolyn. Rovněž se jí ulevilo, když zjistila, že v zavazadlech je i váček s psacími potřebami, pergamenovými svitky, perem, inkoustem a tužkami.

Roztáhla těžký závěs, postavila lampu na podlahu pod oknem a vysoký klobouk odložila stranou. Začala očima propátrávat temnotu venku a zaměřila se především na klikatou čáru, která ohraničovala temnou masu lesa. Signály, které vysílala poslední dvě noci, zůstávaly zatím bez odezvy. Byla

však vycvičena k trpělivosti, a tak zůstávala klidná a čekala. Věděla, že dřív nebo později se s ní Will znovu pokusí navázat spojení. Při čekání přemítala o událostech posledních několika dní.

Od pokusu o její záchranu ji Keren podrobil jednomu dalšímu výslechu. Použil modrý kámen, aby ji zhypnotizoval a zjistil, jestli skrývá ještě nějaká tajemství.

Rychle vyšlo najevo, že neskřývá. Přinejmenším žádná taková, na která by ho napadlo se zeptat. Byla to jedna z nevýhod hypnotismu. Alyss upřímně odpověděla na každou otázku, kterou položil, nedokázala by nic skrývat nebo lhát. Neřekla však nic sama od sebe, pokud ji nevyzval. Takže v odpovědích na otázky mu pověděla všechno o tom, jak dostali s Willem za úkol prošetřit zvěsti o čarodějnictví v Norgateském lénu a o záhadné chorobě, která skosila hradního pána, lorda Syrona. Prozradila také, že Will není kejklíř, ale hraničář.

Za normálních okolností by Alyss byla zděšena, že vyzradila taková tajemství. Kerenovi ale pochopitelně řekla jen málo věcí, které by už nevěděl. A jak pravil Will, když před pár dny vyšplhal na věž, nic, co Kerenovi prozradí, jim nemůže uškodit. O Willových plánech nevěděla nic podrobnějšího, jen to, že je odhodlán ji zachránit.

Kerenovi natruc řekla, že Will už jistě podal zprávu na hrad Norgate, takže tamní pán svolá vojsko, které zaútočí na Macindaw. Byla zmatená, když to Keren považoval za nepodstatné.

Jelikož Alyss v hypnóze odpovídala jen na přímé otázky, vůbec se nezmínila, že kůží opletená láhev s kyselinou, kterou Will použil na odstranění mříží v okně, je ukrytá v šatníku. Tyče v okně samozřejmě vyměnili a ona Kerenovi řekla, že Will použil kyselinu. Vzbouřený rytíř však předpokládal, že Will ji odnesl s sebou. Neměl se jak dozvědět, že tu noc, kdy došlo k pokusu o útěk, Alyss bezmyšlenkovitě položila láhev nahoru nad okno. Druhý den si vzpomněla, že tam je, a schovala ji do malé šatní skříně, která patřila k vybavení

jejího vězení – spolu s postelí, stolem a dvěma židlemi. Nebyl to samozřejmě žádný přepych, ale mohlo být mnohem hůř. A pokud šlo o kyselinu, třeba přijde čas, kdy se jí bude hodit, pomyslela si.

Od úporného zírání do venkovního šera jí začínaly slzet oči. Na chvilku odstoupila od okna, promnula si je, zamrkala a opět pokračovala v pozorování.

Byla připravena začít vysílat signály, jakmile měsíc zapadne.

* * *

Will kódoval zprávu pro Alyss a v soustředění vystrkoval koutkem úst špičku jazyka. Fena ležela pod stolem a Willovy bosé nohy spočívaly na její teplé srsti. Čas od času spokojeně zamručela, jak to psi dělávají. Will na ni s úsměvem pohlédl.

„Je od tebe hezké, že jsi taky chvilku se mnou,“ řekl. „Kde máš toho nového kamaráda?“

Tím novým kamarádem byl Trobar, mohutný znetvořený obr, jeden z nejvěrnějších Malcolmových chráněnou. Fena a Trobar okamžitě navázali přátelství. Obr ji zahrnul veškerou nashromážděnou láskou člověka, který řadu let neměl koho milovat. Fena jeho potřebu vycítila a naplňovala a každý den trávila v jeho společnosti celé hodiny. Will nejprve trochu žárlil. Pak si uvědomil, jak je přátelství pro Trobara důležité, a cítil se trochu zahanben. Fena, pomyslel si, byla moudřejší a dobrosrdečnější než on.

Pracoval za Malcolmovým stolem, a když léčitel vešel, zvedl hlavu. Malcolm se zájmem hleděl na listy papíru pokryté písmeny a číslicemi. Na jeden list napsal Will zprávu, kterou chtěl poslat. Na druhém převedl písmena do kódu. Všiml si Malcolmova zájmu a mimoděk otočil první stránku písmem dolů.

Kurýrský kód, známý diplomatické službě a hraničářskému sboru, byl žárlivě střeženým tajemstvím. Ve skutečnosti byl ale

docela jednoduchý, a i když Malcolm byl spojenec, nechtěl mu Will poskytnout příležitost, aby něco odkoukal.

Malcolm se nad tím opatřením pousmál. Po pravdě řečeno, pokoušel se zjistit, co Will napsal. Byl přesvědčený, že kdyby uviděl původní zprávu a vedle ní šifrovaný přepis, dokázal by kód rozluštit. Ten mladík u stolu není žádný hlupák, pomyslel si.

„Měsíc zapadne asi za hodinu,“ řekl. Will pokýval hlavou.

„Brzy vyrazíme. Už jsem skoro hotov.“

„Předpokládám, že budeš zprávu vysílat pomocí lampy?“ zeptal se Malcolm.

„Je to tak. Je jen krátká, protože není moc co sdělovat. Jde jen o to, abych jí dal vědět, že víme, co se děje, a stanovil rozvrh pro další zprávy.“

Léčitel položil na stůl další list papíru a spolu s ním lesklý černý obložek.

„Existuje nějaký způsob, jak bychom k ní mohli dostat tohle?“ zeptal se. „Myslím, jestli bys to mohl připevnit k šípů a střelit dovnitř oknem? Něco takového?“

Will zavrtěl hlavou a sáhl po toulci. Malcolm už si všiml, že zbraně mladého hraničáře jsou vždy na dosah.

„Takový způsob není zrovna spolehlivý. Když přivážeš něco k šípů, může to při vypuštění střely vypadnout,“ řekl. „My to děláme trochu jinak.“

Vytáhl z toulce jeden šíp a položil ho na stůl.

Vypadal nezvykle, na konci měl místo běžné rozšířené hlavice, ostré jako břitva, prodloužený váleček. Malcolm ho zvědavě zkoumal. Byl dutý. Na konci byl uzavřený víčkem na závit s malým kulatým závažím.

„Napsanou zprávu dáš tam dovnitř?“ odhadl a Will znovu přisvědčil. Narovnal se, aby ulevil ramenům a zádkům. Nějaký čas už se hrbil nad stolem – nejprve psal tabulku s kódem, potom zprávu, a pak ji kódoval. Jak se pohnul, fena se zavrtěla a udeřila ocasem do podlahy.

„Je to tak. Pomocí lampy bych mohl Alyss varovat, aby se sklonila, až šíp poletí oknem.“

„Takhle jednoduše?“ usmál se Malcolm.

Will povytáhl jedno obočí. „Takhle jednoduše. Pokud jsi strávil celých pět let cvičením, jak střílet šípy přesně tam, kam chceš.“

„A ten kámen?“ zajímal se Malcolm. „Ten můžeš taky dát dovnitř?“

Will zvedl malý černý oblázek a na zkoušku ho potěžkal v ruce.

„Proč by ne. Budu muset ubrat závaží, abych snížil dodatečnou zátěž a šíp zůstal vyvážený. Máš tu doufám nějaké váhy, které bych mohl použít?“

„Jistě. Ty jsou základním pracovním nástrojem léčitelského řemesla.“

„Otázkou především je,“ pokračoval Will, „proč jí budu střílet do okna kámen?“

„Aha, ano,“ souhlasil léčitel a bezděčně si položil prst k nosu. „Čekal jsem, kdy se zeptáš. Měl by jí pomoci, pokud se ji Keren pokusí opět zhypnotizovat.“

To okamžitě vzbudilo Willův zájem. Mladý hraničář pohlédl na kámen a věnoval mu mnohem větší pozornost. Nevypadal ale nijak neobvykle. Will svraštil obočí.

„Co ten kámen dovede?“ zeptal se.

Malcolm mu jemně vzal kámen z ruky, zvedl ho a zálibně sledoval jeho hluboký třpyt.

„Zruší účinky modrého kamene, který, jak Alyss říkala, používá Keren,“ prohlásil. „Víš, hypnóza je záležitostí duševního soustředění. Keren vytvořil podmínky, kdy modrý kámen soustřeďuje Alyssinu mysl na jeho příkazy. Ale když bude Alyss držet v dlani tenhle malý oblázek a soustředí se na nějakou jinou silnou představu, může odolat a udržet si vládu nad vlastní myslí. Pokud bude chytrá, Keren nikdy nepozná, že moc, kterou nad ní má, zlomila, a to by mohlo být užitečné. Mohla by mu třeba navykládat spoustu falešných informací.“

Podal kámen opět Willovi a mladý hraničář ho obracel a prohlížel, jestli neobsahuje něco, co předtím přehlédl. Kromě blyštivého černého povrchu však neviděl nic zvláštního.

„Čím to je, že ten kámen má takové účinky?“ zajímal se. Přišlo mu to jako nějaký hokus pokus, jenže Alyss mluvila o účincích Kerenova modrého kamene velice přesvědčivě, a když to převyprávěl Malcolmovi, starý léčitel význam modrého kamene okamžitě pochopil.

Malcolm odpověděl na Willovu otázku pokrčením ramen.

„To vlastně nikdo neví. Vidiš, je to stelatit,“ dodal, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Postřehl, že Will má na rtech další otázku, a tak pokračoval: „Hvězdný kámen. To, co zbylo z padající hvězdy. Našel jsem ho před lety. Stelatit má nesmírnou cenu, nejspíš proto, že má vlastnosti jiných světů. Ať je to jak chce,“ uzavřel, „já vážně nevím, čím to je, že má takové účinky. Vím jen, že jsou skutečné.“ Usmál se. „Tohle žádný badatel nepřiznává rád, ale co nadělám?“

Will chápavě pokýval hlavou. Pohlédl na list papíru, který Malcolm položil na stůl. Obsahoval popis kamene a vysvětloval, jak ho použít. Pro šíp se zprávou byl však moc velký. Will sáhl do torny a vytáhl aršík tenkého papíru určeného pro zprávy.

„Nejlepší bude, když tvé poselství rovnou začnu přepisovat,“ řekl. „Mohl bys mezitím třeba zvážít kámen a závaží na šípu?“

Malcolm zvedl šíp i kámen.

„Beze všeho,“ prohlásil a zamířil do své malé pracovny v zadní části domu.

Pět

Ve věži Alyss zahájila noční obřad s lampou – zvedla ji do výše v jednom rohu okna a postupně ji přemísťovala do dalších tří rohů.

Zopakovala to pětkrát, pak ustala, postavila lampu na podlahu a očima pátrala v temné krajině za hradbami. Totéž prováděla poslední dvě noci a zatím k jejímu zklamání nikdo signály neopětoval. Nevzdávala se však naděje, že Will odpoví. Naděje však s každým neúspěšným pokusem stále víc slábla. Možná že byl...

Světlo! Tam bylo, kousek nalevo, mihlo se mezi stromy! Na chvílku ji zaplavila vlna radosti, ale rychle opadla, protože si uvědomila, že světlo bylo červené, pohybovalo se ve stále stejné výšce a čas od času pohaslo a opět se rozsvítilo, jak ho zakrývaly stromy. Vzpomněla si, že o takových podivných světlech v Grimsdellském lese se mluvilo často. Možná že to nic víc nebylo.

Napravo spatřila další světlo. Tohle bylo žluté a pohybovalo se svisle, nahoru a dolů. Pak na několik vteřin zmizelo a opět se ukázalo kousek víc vlevo od původní polohy a stoupalo a klesalo.

Zatímco přihlížela, světlo opět zhaslo a znovu se objevilo to červené, zatřepetal se a zmizelo mezi stromy. Alyss klesla na duchu. Chvíli si myslela, že její pokusy byly úspěšné.

Potom ho uviděla! Uprostřed mezi oběma dosavadními světly se náhle objevilo jasné bílé světlo. A opisovalo pravidelný čtverec, tak jak to dělala ona – od jednoho rohu k druhému, v neměnné posloupnosti. Horní roh vlevo. Horní vpravo. Dolní vpravo. Dolní vlevo.

Hluboko pod sebou slyšela tlumený hovor na cimbuří, protože světla viděli i strážníci, a pochopila, co Will provádí. Věděl, že neexistuje způsob jak světlo skrýt před hlídkami. A jakmile by se zpráva o pohyblivém bílém světle dostala ke Kerenovi, netrvalo by dlouho a odpadlický vůdce by uhodl, že někdo vysílá signály na hrad. A na hradě byla jen jedna osoba, které mohly být určeny.

Proto se Will rozhodl, že signální svítlnu schová mezi jiná světla, taková, která by lidé na okraji Grimsdellského lesa očekávali. Alyss se tiše zasmála – Will schovával strom v lese, jak znělo lidové rčení. Zasvítilo další světlo, tentokrát modré. Pak se vrátilo žluté. Potom červené. A znovu to bílé uprostřed. Rozhodla se, že si nebude všimnout červeného, modrého ani žlutého světla, a bude sledovat jen to bílé. Zvedla svou vlastní lampu a zakryla ji tuhým kusem staré vysušené kůže, kterou našla zapomenutou na dně šatní skříně.

Umístila lampu do středu okna, potom kůží pětkrát přejela ze strany na stranu a pozorovatelům na kraji lesa tak vyslala řadu pěti rychlých záblesků. V řeči kódu to znamenalo, že spojení bylo navázáno.

Druhé světlo okamžitě odpovědělo stejným způsobem. Pět rychlých záblesků, potom přestávka a pak tři delší – přesně stanovená odpověď, která znamenala *Jsi připravena přijmout zprávu?*

Spěchala ke stolu a popadla papír a tužku. Věděla, že Will počká, dokud nebude připravena. Když se vrátila k oknu, zvedla lampu ve svislém směru, třikrát nahoru a dolů. Bílé světlo u lesa pohyby opakovalo. Koutkem oka vnímala, že

barevná světla blýskají a pomrkávají. Dokonce zaznamenala, že do hry se zapojilo další červené světlo. Svou pozornost však soustředila jen na bílé světlo.

Začalo vrhat záblesky a Alyss zapisovala písmena, jak je Will vysílal.

Kurýrský kód byl jednoduchý, ale účelný systém. Čtyřiadvacet písmen abecedy bylo seřazeno do mřížky o čtyřech řádcích, v každém po šesti písmenech. Aby byly řady stejně dlouhé, bylo vynecháno Z a W. V případě potřeby mohly jejich místa zaujmout S a V.

1. A B C D E F
2. G H I J K L
3. M N O P Q R
4. S T U V X Y

Znamenalo to, že písmeno A představovala šifra 1-1, protože bylo v prvním řádku mřížky a prvním písmenem v řadě.

Stejným způsobem bylo G 2-1 a P 3-4. Osoba, která zprávu vysílala, určovala číslo řádku podržením lampy v určitém rohu čtverce. Levý horní znamenal 1, pravý horní 2, levý dolní 3 a pravý dolní 4.

Když se například signální lampa přesunula do levého dolního rohu, pak zpátky do středu a dvakrát blikla, věděl příjemce, že to znamenalo třetí řadu, druhé písmeno, takže N.

Na rozdíl od Willa, který si pro sestavení zprávy musel mřížku nakreslit – což by Halt považoval za velmi neuspokojivé –, znala Alyss mřížku z paměti a mohla si rovnou zapisovat písmena.

Světlo neúnavně blikalo. Pro necvičené oko šlo jen o další náhodné míhání světél v lese. Alyss v nich však četla snadno jako v otevřené knize a rychle si vše zaznamenávala. Usmála se. Will nebyl při vysílání právě rychlý. Každý kurýr by ho strčil do kapsy. Pak si uvědomila, že rychlost není tak důležitá jako přesnost a že je nejspíš plně zaujatý svým úkolem a z pusy

mu vykukuje špička jazyka jako vždy, když se musel na něco nesmírně soustředit.

Světlo se několikrát mihlo ve svislém směru a pak zmizelo, což znamenalo, že zpráva skončila. Alyss uchopila lampu, odpověděla stejným způsobem a pak se otočila, aby přečetla, co zapsala. Byla si dost jistá, že to přesně přečetla už při vysílání, ale chtěla mít jistotu. Prstem přejížděla písmena. Byla načmáraná a kostrbatá, protože je psala s očima pevně upřenýma na světlo.

VZKAZ SIP DESET MINUT UVOLNI OKNO TVUJ WILL POT

Kód samozřejmě nepoužíval tečky ani čárky, ale Alyss pochopila, že Will za deset minut vstřelí oknem dovnitř šíp se zprávou a upozorňuje ji, aby ustoupila od okna. Slovo POT bylo běžnou zkratkou POTVRĎ PŘÍJEM, zato podpis TVŮJ WILL byl nanejvýš neobvyklý. Takové osobní projevy výcvik zapovídal. Znovu se usmála. Slova, která měla před sebou, se *dala* vykládat tak, že má potvrdit zprávu jako takovou, nebo že rozumí, co znamená zakončení TVŮJ WILL.

„Vyjde to nastejno,“ zašeptala si pro sebe. Rychle zvedla lampu a třikrát s ní mávla ve svislém směru: nahoru, dolů, nahoru. Byl to smluvený signál POTVRZUJI.

Potom pečlivě odhrnula závěs z okna a opět prozkoumávala les. Barevná světla blikala dál a bílé světlo nyní opisovalo oblouk. Nejednalo se o další znamení, jak pochopila. Pouze pokračovalo světelné představení. Strážné dole na cimbuří už světla omrzela. Mumlání, které slyšela předtím, ustalo, protože seržanti vojákům nařídili, aby se vrátili ke svým povinnostem.

Špičkami prstů se zlehka dotkla rtů a poslala polibek do noci.

„Díky, Wille,“ zašeptala. Postavila lampu doprostřed okenního parapetu, aby Willovi poskytla bod pro míření, pak ustoupila stranou a čekala na šíp.

* * *

Jakmile Will uviděl, že Alyss zprávu potvrdila, vyrazil ze stanoviště na hranici lesa. Stejně jako předtím se plížil od jednoho kousku stínu k druhému, splýval s přirozeným rytmem noci a stával se součástí krajiny.

Po pěti letech přísného výcviku pod Haltovým pečlivým dohledem a s občasným přispěním Gilana, v hraničářském sboru uznávaného mistra v nenápadném pohybu, už nemusel o svém postupu přemýšlet. Jednal instinktivně. Místo, odkud chtěl střílet, měl vybrané. Vzhledem ke vzdálenosti, kterou bude šíp muset urazit navíc, aby vyletěl až nahoru na věž, musel Will být nejdále sto třicet kroků od hradeb. Nacházel se tam malý pahorek porostlý skupinou keřů, asi sto dvacet kroků od hradeb. Těch dalších deset kroků bude užitečných, podobně jako nepravidelné, měňavé stíny keřů a jejich tmavé skvrny na bílém sněhu. Will snadno splyne s okolím a bude se moc zvednout a pořádně zamířit.

Při těch úvahách se zamračil. Bude muset mířit těsně nad lampu, kterou Alyss umístila do středu okna, aby označila mezeru v silné železné mříži. Byla by to mimořádná smůla, kdyby se dostal takhle daleko a vystřelený šíp by se odrazil od mříže a spadl dolů na nádvoří. Uvažoval, jestli neměl i zprávu pro Alyss napsat v kódu, ale pak nad tím v duchu pokrčil rameny. Nebyl čas šifrovat celou zprávu, a navíc, kdyby šíp minul cíl a našli ho, bylo by jedno, jestli se Keren dočte o stelatitu a jeho vlastnostech. Pro Alyss by už byl kámen stejně ztracený.

Do kódu však převedl posledních několik řádků dopisu, kde stanovil plán pro další dorozumívání signály. Kdyby měl padnout Kerenovi do rukou, byl by to rozhodně problém. Kdyby Keren věděl, že Alyss zná systém signalizace, mohl by ji díky hypnóze přinutit, aby vyslala zprávu, která Willa vláká do pasti.

Keře na pahorku sahaly do výše pasu a Will si mohl chvilku odpočinout, skrčit se mezi nimi, vše si promyslet a připravit se na výstřel, který ho čeká.

Dlouze a upřeně se zadíval na malý osvětlený čtverec věžního okna s jasnějším bodem uprostřed, jímž byla lampa. Pozoroval ho, vyhodnocoval vzdálenost a výšku a představoval si, jak šíp dlouhým obloukem poletí k oknu. Bude muset mířit hodně nad cíl, který chce zasáhnout, ale tím si hlavu nelámá. Až přijde čas, zvolí úhel zdvihu instinktivně. Muselo to být o trochu výš než obvykle, připomínal si, protože používal skládací zakřivený luk, který dostal od Crowleyho a který nebyl tak výkonný jako dlouhý luk, z něhož si zvykl střílet poslední dva roky. Vštípil si tu myšlenku do paměti a ujistil se, že až zamíří k výstřelu, jeho instinkty ji vezmou v potaz.

Zavřel oči a v duchu před sebou viděl oblouk dráhy, po němž se šíp přenese přes hradby a vletí do okna na vrcholu věže. Halt mu často připomínal starou poučku mistrovských lukostřelců: *Dřív než šíp vystřelíš, nech ho tisíckrát proletět svou myslí.* Nu, usmál se nevesele, dnes večer neměl čas na tisíc pomyslných výstřelů. Rčení však bylo v každém případě nadsazené. Sloužilo jako prosté připomenutí, aby během přípravy v duchu počítal s úspěšným výsledkem. Mysli na dobrý výsledek a dosáhneš ho. Dovol, aby se do mysli vloudily pochyby, a chyba se skutečně stane.

Několikrát se zhluboka nadechl a vyprázdnil hlavu. Vědomá příprava skončila. Teď nechá své instinkty, získané stovkami hodin nácviku a tisíci vystřelených šípů, aby se ujaly vlády a provedly výstřel, jaký potřeboval.

Zvolna se postavil na nohy. Přestože na hradební zdi bylo směrem k němu otočeno nejméně tucet párů očí, neviděla ho živá duše. Vytáhl šíp s poselstvím z toulce a vložil ho do tětiny. Byl si jistý, že vyvážený je dokonale díky pečlivému měření a vážení, které Malcolm provedl ještě v lesním domku. Léčitel měl přesné měření a vážení v malíčku a Will věděl, že tenhle šíp poletí jako kterýkoli jiný z jeho toulce.

Zvedl levou ruku s lukem a zároveň začal pravačkou plynule přitahovat tětivu, dokud se špička pravého ukazováku přesně nedotkla koutku úst. Určil správný zdvih, vycítil, že míří trochu nízko a v zorném poli zvedl luk. Kdyby se ho v tu

chvíli někdo zeptal, *proč* poslední úpravu provedl, nedokázal by dát odpověď. Šlo o věc podmíněnou zkušeností, ne o vypočítaný pohyb.

Pohled měl nyní upřený na okno vysoko ve věži a šíp ukazoval svou špicí notný kus nad cíl. Zleva slabě foukal vítr a Will podle něj mírně upravil náměr, protože ze zkušenosti věděl, že v čím větší výšce šíp poletí, tím silněji na něj bude vítr působit.

Věděl, že jsou dva způsoby, jak pokazit přesný výstřel. Jedním bylo příliš dlouhé čekání a příliš velké soustředění, při němž svaly paží ztuhnou a při držení napnutého luku se začnou třást. Druhým bylo příliš rychlé vypuštění šípu, při němž prsty pravé ruky zavadí o tětívu.

Nejlepší bylo vypustit šíp přesně mezi tím, aby výstřel byl hladký a plynulý. Neuspěchaný, a zároveň ne předržený.

Když *vycítil*, že přišla pravá chvíle, kdy jsou zdvih, proudění vzduchu i nátaž správné, nechal tětívu s hlubokým zadrnčením vyklouznout z prstů a šíp vyletěl na svou dráhu.

V okamžiku, kdy šíp vypustil, věděl, že výstřel je dokonalý. Nakrátko šíp zahlédl, jak letí do tmy, a pak ho ztratil z očí. Zvolna spustil luk a vyčkával. Zahlédl chvilkový záblesk na pozadí osvětleného okna, ale napadlo ho, že to si s ním spíše pohrává jeho představivost a ukazuje mu, co chce vidět.

Stál jako socha a čekal zahalený v pláštěnce, aby splýval s pozadím. Když se lampa pohnula, pocítil prudkou vlnu úlevy.

Šla nahoru dolů, nahoru dolů, nahoru dolů. *Zpráva přijata*. Will spokojeně pokýval hlavou, otočil se a vyrazil na zpáteční cestu k lesu. Tu noc už všechnu svou práci odvedl.

Šest

Cullum Gelderris, hostinský U prasklého džbánu nebyl ze svého posledního a vlastně jediného hosta nijak zvlášť nadšený.

Mladý bojovník přijel včera k večeru a chtěl ubytování na pár dní. Jeho hnědý bojový kůň byl ustájen v malé stáji hostince. Mladík si vynesl zbraně i zbroj nahoru po schodech, spolu s rancem ze sedlové pokrývky obsahujícím náhradní prádlo a mycí potřeby, a ubytoval se v největším pokoji hostince.

Když vešel, majitel hostince si všiml znaku modré pěsti, který byl namalovaný na bílém štítu. Tak námezdný rytíř, pomyslel si. Ve zdejším lénu bylo jen jedno místo, kde mohl takový jako on najít práci, a tím byl hrad Macindaw.

Nový hradní pán, sir Keren, najímal bojovníky, jak hostinský věděl. Hostinec už několikrát navštívil Kerenův zástupce, prchlivý John Buttle, a naháněl po okolí muže, kteří dovedou zacházet se zbraněmi. Tvářil se nevěřicně, když mu Cullum sdělil, že všichni jeho hosté jsou prostí rolníci. V kraji sice žilo několik zemanů, kteří by s kopím leccos svedli, ale ti se, podobně jako hostinský, na nedávné události na Macindawu dívali s tou nejhlubší nedůvěrou, a když Buttle podnikal

verbovací jízdy, vyhýbali se mu hodně z daleka. Cullum byl rád, že jejich jména Buttlovi zatajil.

Lidé z vesnice Klikatý potok, vzdálené míli od hostince U prasklého džbánu, i z jejího okolí měli spoustu otázek a pochybností.

Předně tu byla záhadná nemoc lorda Syrona a pak zvěsti, že černý čaroděj Malkallam se vrátil z minulosti, aby vykonal pomstu na Syronově rodu. Dále se rozneslo, že Orman, syn hradního pána a prozatímní nejvyšší velitel Macindawu, uprchl do Grimsdellského lesa, kde se spolčil s Malkallamem.

Uprchl? Cullum si kladl otázku, proč by někdo prchal ze svého vlastního hradu? A jestli to udělal, proč by se spolčoval s čarodějem, který přísahal, že vyhubí celý jeho rod?

A navíc, proč Keren sháněl bojovníky? Za vlády Ormana a Syrona si hrad udržoval naprosto přiměřenou stálou vojenskou posádku. Když ale převzal vládu Keren, hodně jich propustil a poslal domů. A vesničané viděli, jakou čeládkou je nahradil. Vojna není zrovna řemeslo pro jemnocitné povahy, to každý věděl, ale muži, kteří teď sloužili na hradě Macindawu, byli podle všeho mimořádně hrubí a divocí. Většina z nich, domníval se Cullum, byli bývalí trestanci nebo loupežníci.

Dobrym příkladem byl sám Buttle. Hrubý, prchlivý a navíc panovačný a zpupný – když zašel do hostince, vyžadoval nejlepší místo k sezení, poroučel si nejvybranější jídla a pak velkorysým mávnutím ruky odmítl účet a Cullumovi řekl, ať ho předloží na hradě, kam to bylo dobrý den jízdy daleko.

Buttle si také přisvojil titul sir John, což byla očividná lež. „Jestli tohle je rytíř,“ řekl Cullum své ženě, „tak já jsem ovdovělá vévodkyně z Hnojníku.“ Jeho žena souhlasila, ale nabádala ho k opatrnosti.

„S těmihle lidmi je lepší si nezačínat,“ řekla rozhodně. „Starejme se jen sami o sebe a do ničeho se nepleťme.“

Dobrá rada, zachmuřeně uvažoval Cullum, když prostíral k obědu. Jenže teď tady byl ten mladý rytíř a vyptával se na události na hradě.

Vypadalo to divně, protože byl docela jiný než cháska, kterou verboval Buttle. Za pokoj zaplatil dopředu. A choval se slušně, o Cullumově ženě mluvil vždycky jako o „paní Gelderrisové“ a s těmi několika hosty, s nimiž přišel do styku, mluvil zdvořile. Ne že by jich včera večer bylo nějak moc. Tady na venkově se všechno rychle roznese a lidé předpokládali, že přítomnost námezdného rytíře přiláká do hostince Buttla, aby ho najal. A většina místních se „siru Johnovi“ snažila na sto honů vyhýbat.

„Dobré poledne, pane hostinský. Tak co máme dnes na výběr k jídlu?“ Hlas se ozval tak těsně za jeho zády, že hostinský polekaně nadskočil. Otočil se a viděl, že mladý bojovník vešel do lokálu, stojí krok za ním a usmívá se.

„Žádný výběr, je mi líto, pane,“ odpověděl hostinský a snažil se vzpamatovat z leknutí, které mu mladý muž přivodil. „Máme jen dušené jehněčí nožičky se zeleninou a s omáčkou.“

Mladý muž uznale pokýval hlavou.

„To zní skvěle,“ řekl. „Nezbyl ze včerejška kousek toho výtečného borůvkového koláče, který upekla tvoje paní?“

„Připravím pro tebe stůl, pane,“ odvětil hostinský a spěchal uklidit menší stůl kousek od krbu. Mladík však zvesela odmítl.

„S tím si nedělej žádnou starost,“ prohlásil a spustil se na lavici u hlavního stolu. „Rád se najím tady. Ale kdyby sis našel chvílku, dám si půl mázu piva.“

„Hned, pane! Hned!“ Cullum odložil hromádku dřevěných misek, nožů a lžic, které nesl, a spěchal k výčepu. Přátelský hlas mladého bojovníka ho zadržel.

„Až budeš hotov! Není třeba všechno pustit z ruky jen proto, že mám chuť se napít. Až budeš mít čas.“ Vypadal vyloženě vesele a sledoval, jak Cullum dokončuje prostírání stolu a usilovně se snaží, aby se mu nepodíval do očí.

Cullum postavil poslední misku, a nůž se lžící vpravo vedle ní. Utřel si ruce do zástěry.

„Přinesu to pivo, pane,“ řekl. Odspěchal za nálevní pult a začal točit půl mázu piva. Mladík za ním zavolal.

„Výborně. A jednou pro tebe. Sedni si ke mně.“

Cullum váhal. „Ehm, inu, touhle dobou je plno práce, pane, vidíš...“

Bojovník uznale pokýval hlavou, rozhlédl se po prázdném lokále a znovu se na hostinského usmál.

„To vidím. Hostinec je nacpaný k prasknutí. No tak, Cullume, pojď se se mnou napít!“

Cullum nedokázal vymyslet žádný způsob, jak odmítnout, aniž by ho urazil. A urazit vycvičeného bojovníka nebyl dobrý nápad, to věděl. Zdráhavě souhlasil.

„Dobrá, tak jen na pár minut. Brzy dorazí hosté.“

Pravidelní hosté se včera večer neukázali, protože bez piva se lidé jeden nebo dva večery dokážou obejít. Ale obědy byly něco jiného. Někde jíst museli a hostinec U prasklého džbánu byl jejich jediná možnost.

Cullum přešel od výčepu a postavil na stůl dva džbánky. Bojovník kývl, posunul se a ukázal na lavici, kde udělal místo.

„Právě proto si můžeme oddychnout, když to jde. Sedni si. A Cullume?“ řekl a jeho tvář náhle zvažněla.

„Ano, pane?“ nervózně se zeptal Cullum a na bojovníkově tváři se opět objevil široký úsměv.

„Mohl bys laskavě vynechat toho ‚pána‘? Já se jmenuji Hawken. Říkej mi Hawkene, buď tak dobrý.“

„Tak dobře, pane... chci říct... Hawkene,“ souhlasil Cullum. Trochu rozpačitě se posadil. Od neznámých bojovníků se raději držel dál a bylo lhostejné, jak přátelsky vypadají.

Přitukli si džbánky a oba se napili. Chvilí bylo ticho a Cullum už si myslel, že může vstát a jít si po svém, když Hawken promluvil.

„Slyšel jsem, že před nějakým časem tudy projížděl jeden kejklíř. Asi tak před čtrnácti dny?“ nadhodil.

V Cullumovi se okamžitě probudila nedůvěra, a tak opatrně odpověděl.

„Baže. Byl tu, vzpomínám si.“ Naposledy slyšel, že dotyčný kejklíř měl také namířeno na Macindaw, i když se proslýchalo, že se podílel na Ormanově záhadném útěku.

„Byl mladý, že? Asi v mém věku, ale ne tak velký?“ doplnil Hawken zvesela.

Hostinský přisvědčil. „Řekl bych, že ano. Ano.“

„Hmmm,“ zabručel Hawken a dlouze si loknul piva. Utřel si pusou hřbetem ruky a prohodil: „Netušíš, kde může být teď?“

Cullum se rozmýšlel. Po pravdě nemohl říct nic určitého. Rozhodl se, že se bude prostě držet toho, co ví.

„Chtěl na hrad, pane...“ Zjistil, že bojovník při oslovení naklonil hlavu ke straně, a ihned si pospíšil s opravou. „Tedy, Hawkene. Ale mezitím jsem zaslechl, že by mohl být někde v Grimsdellském lese.“

Mladý muž se při té zprávě zatvářil zamyšleně.

„Grimsdell?“ opáčil. „Myslel jsem, že tam má doupě ten chlapík Malkallam.“

Cullum se při vyslovení čarodějova jména úzkostně otočil. O Malkallamovi se vůbec nechtěl bavit. Vroucně si přál, aby už přišli obvyklí polední hosté a poskytl mu důvod, aby mohl vstát a odejít do kuchyně.

„Hawkene, prosím, my obvykle... nemluvíme o Mal... té osobě,“ vykoktal. Hawken kývl, že rozumí, poškrábal se na bradě a uvažoval o slovech hostinského.

„Jenomže,“ nadhodil, „co by kejklíř dělal v lese?“

„Nejspíš se stará o svoje věci. To samé můžu doporučit tobě, *Hawkene*.“

Cullum ucítil závan ledového vzduchu, jak se otevřely hlavní dveře. Oba se s Hawkenem otočili a na pozadí světla proudícího zvenčí spatřili v otevřených dveřích obrys postavy v pláštence, s kapucí na hlavě. Byla vidět špička zakřiveného luku, zavěšeného na rameni. Za druhým ramenem vykukovaly z plného toulce opeřené konce šípů. Hawken se pomalu zvedl z lavice, odstoupil od stolu a obrátil se čelem k příchozímu. Levá ruka nenuceně sjela k pochvě dlouhého meče a posunula ji šikmo dopředu, aby se zbraň dala lehčeji vytasit.

Cullum chvatně vstával, nohy se mu zapletly, až zavrával, a s obavami sledoval oba muže, jak hledí jeden na druhého.

„Pánové, prosím, nepotřebujeme tu žádné nepříjemnosti.“

Ticho v místnosti začalo být nesnesitelné. Už měl na rtech další prosbu, aby byli rozumní, a v duchu počítal škody, které jeho hostinec utrpí, když uslyšel nečekaný zvuk.

Smích.

Začal vysoký šermíř, Hawken. Ramena se mu roztřásla, a přestože se hodně snažil smích potlačit, hlasitě vyprskl. Stejně se zachovala postava v pláštěnce, v níž teď Cullum poznal kejklíře Willa Bartona, člověka, o němž právě byla řeč. Oba mladíci opustili hrozivý postoj a šli vstříc jeden druhému, nadšeně se objali na uvítanou a poplácávali se po zádech. Nakonec se kejklíř, ten menší z nich, s vyčítavým výrazem ve tváři odtáhl.

„Dávej přece trochu pozor! Přestaň do mě tlouct tou skopovou kýtou, co držíš v ruce! Přerazíš mi záda, ty nemehlo!“

Hawken v předstírané hrůze couval od druhého mladíka.

„Copak, velký surový válečník ublížil malému křehkému kejklíři?“ ptal se hlasem starostlivé kvočny. Oba přepadl další záchvat smíchu.

Cullum se na ně díval úplně zmatený. Otevřely se dveře kuchyně – hostinská uslyšela hluk a nakukovala do lokálu. Vyvalila oči, když spatřila dva ozbrojené muže, jak stojí kousek od sebe a velice neválečnický se chechtají. Tázavě pohlédla na Culluma, ale ten jen rozpačitě pokrčil rameny.

Hawken však koutkem oka postřehl pohyb a otočil se k ní. Svalnatou paží objal kejklíře kolem ramen, vedl ho k nálevnímu pultu a oslovil hostinskou.

„Paní hostinská, máme dalšího hosta na oběd,“ hlásil vesele. „Možná vypadá jako střízlík, ale chuť k jídlu má jako obr.“

„Jistě, pane,“ odpověděla, pořád stejně zmatená. Potřásla hlavou, stáhla se do kuchyně a Hawken se obrátil na jejího muže.

„A já myslím, Cullume, že asi budeme potřebovat ještě jeden džbánec piva.“

„Hned to bude, pane, ... totiž, Hawkene,“ vyhrkl Cullum a odkvačil k naraženému soudku, který spočíval na podstavci

za nálevním pultem. Viděl, že Hawken odvádí přítele k menšímu stolku u krbu, který mu chtěl před pár minutami prostírat, a cestou si bere svůj džbáněk.

„Horáci, můj bože! To je skvělé, že tě vidím!“ zvolal Will, jakmile se posadili. Když Cullum přinesl pivo, zhluboka se napil pěnivého moku a spokojeně vydechl. Pak už nedokázal krotit nadšení. „Ty jsi přesně člověk, kterého potřebuju! Kde se tady bereš? A co má znamenat ten nesmysl s *Hawkenem*? A odkdy jsi potulný rytíř? Co se stalo s tvým dubovým listem?“

„Opatrně, Wille! Dávej pozor, co říkáš!“ Hawken zvedl ruce, aby zarazil příval otázek. Když se jeho dávný přítel pozastavil nad jménem Hawken, varovně na něj pohlédl. Významně pohlédl směrem k hostinskému, který lačně naslouchal, celý nedočkavý, aby se dozvěděl víc o těch dvou podivných mladících a důvodu proč jsou v Norgateském lénu.

Cullumův zájem už byl probuzen. Jméno Horác a zmínka o dubovém listu mu něco připomínaly. Sir Horác, rytíř Dubového listu, byl v Araluenu legendární postavou, dokonce i v místě tak odlehlém jako Norgate. Rozumí se, že čím je kraj zapadlejší, tím zkreslenější a nafouknutější jsou pověsti. Cullum slyšel, že sir Horác byl šestnáctiletý mladík, když v souboji muže proti muži porazil ukrutného Morgaratha – jedinou mocnou ranou mohutného širokého meče utlal zlověstnému lordovi hlavu.

Potom, ve společnosti stejně legendárního hraničáře Halta, přeplul sir Horác bouřlivé Bílé moře, aby porazil nájezdníky z východu a vysvobodil princeznu Kasandru a jejího společníka, hraničářského učně jménem Will.

Will! Hostinský si náhle uvědomil význam toho jména. Kejklíř se jmenoval Will. Ted' byl tady, v pláštěnce s kapucí, ověšený lukem a toulcem šípů. Podíval se pečlivěji a zahlédl u pasu pouzdro těžkého saxonského nože. O tom není pochyb, pomyslel si Cullum, tihle dva veselí mladíci patří k největším hrdinům araluenského království! Snažil se tvářit nenápadně a otočil se ke kuchyni, celý nedočkavý, až se o tu novinu podělí

se ženou. Horác ho viděl odcházet, potřásl hlavou a pohlédl na Willa.

„Vidíš, cos udělal?“ řekl vyčítavě. „Hawken je moje krycí jméno. Mám tu vystupovat jako někdo jiný. Právě proto nosím znak námezdného rytíře. Vlastně by nemělo smysl, abych měl falešné jméno a pak se ozdobil dubovým listem, že?“

Will nechápavě kroutil hlavou.

„Krycí jméno? Kdo ti dal krycí jméno? Kdo tě poslal?“

„Tys nedostal zprávu?“ divil se Horác. „Halt a Crowley si mysleli, že asi budete potřebovat pomoc...“

Než stačil domluvit, Will mu s úsměvem skočil do řeči. „Takže poslali tebe, abys mi vyřídil, že je na cestě?“ zeptal se nevinně. Horác mu věnoval dotčený pohled a Will se okamžitě omlouval. „Promiň. Pokračuj.“

„Jak říkám,“ navázal rozvážně Horác, „mysleli si, že budete potřebovat, aby na vás dohlédl někdo dospělý, a tak poslali mě. Usoudili, že bych měl raději cestovat pod jiným jménem, dokud nezjistím, co se děje. Ale... měl přiletět holub se zprávou o tom všem, nejméně před týdnem.“

Will zvedl ruce v bezmocném gestu. „Ztratili jsme spojení s Haltem,“ řekl. „V posledních dnech se věci vyvíjely trochu překotně a Alyssin holubář musel co nejrychleji zmizet.“

„Mimochodem, kde je Alyss?“ zeptal se Horác. Mimoděk se rozhlédl, jako kdyby se mohla v místnosti náhle zjevit. Už ve chvíli, kdy to dělal, si uvědomil, jak nesmyslně si počíná. Will se zatvářil posmutněle.

„Drží ji ve vězení,“ řekl tiše. Horác vyskočil na nohy.

„Ve vězení?“ divil se. „Kdo? Malkallam? Tak jdeme a vysvobodíme ji! Proč tady ztrácíme čas?“

Will ho uchopil za paži a stáhl ho znovu na židli. Nemohl se ubránit úsměvu. To je celý Horác, pomyslel si. Když si myslí, že příteli hrozí nebezpečí, jeho první myšlenkou je spěchat ho zachraňovat. A Alyss byla samozřejmě přítelkyně. Všichni tři odmalička společně vyrůstali v opatrovně hradu Redmontu.

„Uklidni se,“ řekl. „Keren ji drží ve věži na Macindawu. Já s Malcolmem se snažíme vymyslet plán, jak ji dostat ven. Když jsi teď tady, máme větší naději na úspěch.“

Horác svraštil čelo. „Malcolm?“ otázal se. „Kdo je Malcolm? A co je zač ten Keren? Slyším o něm pořád. Včera jsem narazil na divného chlápka, který se jmenoval Buttle, a ten povídal, že Keren teď vládne na hradě.“

Will přikyvoval. „Já říkal, že věci se vyvíjejí trochu překotně. Malcolm je Malkallamovo pravé jméno. Ale,“ pospíšil si s dovětkem, když viděl, že se mu Horác chystá skočit do řeči, „není to žádný čaroděj. Jen léčitel. Je na naší straně. Keren se zmocnil hradu. Jsme si dost jistí, že něco naplánoval se Skotii, ale nevíme přesně co.“

Před hostincem se ozvaly kroky a hlasy. Dveře lokálu se otevřely a dovnitř vstoupili čtyři místní rolníci. Přišli se najíst. Všimli si dvou mladíků u stolu a zamumlali cosi na pozdrav. Pak zaujali místa u dlouhého stolu, který Cullum prostřel.

„Nemyslím si, ale,“ řekl Will, „že je dobré probírat to tady.“ Uvědomil si, že venkované jsou proslulí svou zvědavostí, když jde o cizince. Proto budou mít všichni našpicované uši, aby slyšeli, co si povídají. „Najíme se a podrobnosti ti sdělím cestou.“

Sedm

Horác s Willem se po vydatném obědě v hostinci chystali nasednout na koně a odjet do Grimsdellského lesa. Ještě než vyjeli, odvázal Horác plátěné pouzdro s lukem zavěšené za sedlem a podával ho Willovi.

„Tohle je tvoje,“ řekl. „Halt si myslel, že ho asi budeš potřebovat.“

Willova tvář se rozzářila úsměvem, když vytáhl mohutný velký luk z pouzdra a na chvíli ho potěžkal v ruce. Potom obratně zastrčil jeden konec do koženého oka vzadu na pravé botě, v předklonu ohnul masivní luk přes rameno a do vyhloubeného zářezu na druhém konci vsunul tětivu. Jednou nebo dvakrát za ni zatáhl a prověřil důvěrně známou sílu nátahu. Nato hbitě povolil zakřivený luk a uložil ho do pouzdra.

„Je to mnohem lepší pocit,“ prohlásil. Horác přisvědčil. Znal pocit uspokojení a pohody, který dodávala důvěrně známá zbraň. Nasedli na koně a společně vyjeli z hostince.

Will jel samozřejmě na Cukovi a Horác na bojovém koni čněl vysoko nad ním. Fena klusala před nimi, pobíhala po cestě sem a tam a hledala nové pachy. Milostivě doprovodila Willa

na vyjížděce k Prasklému džbánů, protože Trobar musel udělat nějakou práci pro Malcolma.

„Slyšel jsem, že máš psa,“ prohodil Horác. „Jak se jmenuje?“

„Je to fena,“ odpověděl Will. „A ještě jsem se nedostal k tomu, abych jí dal jméno.“

Horác zadumaně hleděl na fenu.

„Blekí by se k ní hodilo,“ navrhl po chvíli. Will povytáhl jedno obočí.

„To je vážně vynalézavé,“ poznamenal. „Jak jsi vůbec na něco takového přišel?“

Horác se rozhodl, že uštěpačnosti si nebude všímat. „Pořád lepší než říkat mu ‚pse‘.“

„Jí,“ opravil ho Will. „Je to fena, ne?“

„To je jedno,“ pokračoval Horác. „Pes by měl mít jméno. A ty mi nemáš co vyčítat, že nejsem vynalézavý, když jsi sám zatím žádné jméno nevymyslel. Blekí je lepší než nic.“

„To není tak jisté,“ odvětil Will. V skrytu si však přátelské hašteření s Horácem užíval. Je to jako za starých dobrých časů, napadlo ho.

„Nu, já mu budu říkat... promiň, jí... Blekí,“ rozhodl Horác.

Will pokrčil rameny. „Když chceš. Ale je to chytré zvíře. Pochybuj, že bude na takové obyčejné jméno slyšet.“

Horác na Willa úkosem pohlédl. Dlouholetý kamarád se tvářil velice sebejistě. Urostlý válečník náhle ostře hvízdal a zavolal: „Blekí! Stůj, holka!“

Fena okamžitě přestala pátrat po okolí a otočila se k němu, s jednou přední prackou zvednutou a hlavou zvědavě nachýlenou ke straně. Horác se vítězoslavně rozmáchl rukou směrem k Willovi. Will posměšně ohrnul nos.

„To nic nedokazuje!“ protestoval. „Slyšela hvízdnutí, to je všechno! Klidně bys mohl zavolat... Žemlovko a ona by se zastavila!“

„Žemlovka?“ opakoval Horác a tvářil se, že nevěří svým uším. „To je jméno, které navrhuješ ty? A to máš odvahu mít něco proti Blekí?“

„Chtěl jsem jen říct, že se zastavila, protože jsi zapískal,“ trval na svém Will. V minulosti podobné slovní potyčky s Horácem zpravidla vyhrával. Přítel se na něj teď usmíval protivně shovívavým způsobem.

Dojeli k čekající feně a Will koutkem úst ucedil: „Zrádkyně.“

Horác ho ale bohužel slyšel.

„Nu, oproti Žemlovce je to mírné zlepšení, že, Blekí?“ prohodil.

A k Willovu trpkému zklamání fena štěkla, jako by souhlasila, a pak jako šipka znovu vyrazila vpřed a pokračovala v průzkumu. Horác se spokojeně usmíval. Pak usoudil, že už by měl Willa přestat trápit.

„Takže celý ten příběh o čarodějovi byly jen báchorky?“ zeptal se a vrátil se tak k vážným záležitostem. U oběda se jim podařilo probrat něco z událostí na Macindawu, ale Horác se ještě potřeboval dozvědět nějaké podrobnosti. Will byl rád, že se přestalo hovořit o jméně pro fenu.

„Ne tak docela,“ řekl. „Světla, podivné zvuky a přízraky v lese, to všechno vypadalo docela opravdově. Ale byly to jen klamy, které vyráběl Malcolm. Alyss na to přišla,“ dodal.

Horác pokýval hlavou. „Jí to vždycky rychle pálilo, že?“

„Rozhodně. V každém případě Malcolm ty triky používal, aby odradil lidi z vesnice a udržel své malé společenství v bezpečí. Lidé velice rychle uvěřili, že Malkallam se vrátil.“

Keren pak využil situace, aby se zmocnil vlády nad hradem. Ví toho hodně o jedech a postupně otrávil lorda Syrona, až byl ten chudák nemohoucí a v podstatě mrtvý. Keren věděl, že Orman bude jako nástupce svého otce neoblíbený. A věděl, že když rozšíří zvěsti, že Orman se zabývá černou magií, lidé tomu ochotně uvěří. Získal tak příležitost chopit se vlády nad hradem.“

„Ale ty jsi Ormana dostal pryč?“ řekl Horác a Will přisvědčil.

„V poslední chvíli. Keren otrávil i jeho. Ale neměl příležitost dílo dokončit.“

„Co se stalo Syronovi?“ chtěl vědět Horác. „Ten chlap Buttle říkal, že už je možná mrtvý.“

Will nemohl než pokrčit rameny. „To nevíme. Klidně by mohl být. Teď, když Keren vyšel s barvou ven, nemá důvod, aby Syrona držel při životě. Já myslím, že už ho zabil.“

Horác svraštil čelo. „Zdá se, že tenhle Keren je hodně odporný mizera,“ poznamenal.

„Když jsem se s ním setkal, ani tak nepůsobil,“ přiznal Will trochu zahanbeně. „Zpočátku mě oklamal. Byl jsem přesvědčený, že za všemi těmi triky stojí Orman a Keren že je hotový anděl. Byl jsem vedle. Teď je ze všeho nejdůležitější dostat ven Alyss.“

Horác souhlasně pokyvoval hlavou. „Jak to hodláš provést?“

Will se na něj ze strany podíval. „Napadlo mě, že na hrad zaútočíme,“ řekl a lehkým tónem dodal, „ty se v takových věcech vyznáš, ne?“

Horác se krátce zamyslel, než odpověděl. Sešpulil rty. „Já znám teorii,“ prohlásil. „Nemůžu vlastně říct, že už jsem to někdy dělal.“

„Nu, jistě že ne,“ souhlasil Will. „Ale teorie je dost jednoduchá, že.“ V poslední chvíli se mu podařilo změnit tón, aby věta vyzněla jako oznámení, a ne jako otázka. Nechtěl, aby Horác poznal, že vaří z vody. Jenže Horác byl příliš zaměstnaný skládáním vlastních myšlenek, než aby si toho všiml.

Lidé se často domnívali, že Horác není žádný myslitel, dokonce že je trochu pomalý. Mýlili se. Byl metodický. Zatímco Will měl sklon spoléhat na bleskové uvažování a intuici a virtuózně přeskakoval od jednoho faktu k druhému a zase zpátky jako luční koník, Horác problém pečlivě řešil přesným postupem, při němž jedna myšlenka navazovala na druhou.

Přimhouřil oči a vzpomínal na vyučovací hodiny pod vedením sira Rodneyho v bojové škole. I poté, co byl Horác pasován na rytíře a přidělen na hrad Araluen, strávil každý rok

několik měsíců u svého někdejšího učitele na hradě Redmontu a učil se bojovnickému řemeslu do nejmenších podrobností.

„Tedy,“ prohlásil konečně, „k útoku na hrad samozřejmě potřebuješ obléhací stroje.“

„Obléhací stroje?“ opakoval Will. Mlhavě tušil, o čem Horác mluví. Naprosto přesně věděl, že nic takového nemá.

„Katapulty. Praky. Trebuchety. Takové ty věci, které vrhají kameny, obrovská kopí a mrtvý dobytek na obránce a boří hradby.“

„Mrtvý dobytek?“ přerušil ho Will. „Proč bys na hradby vrhal mrtvý dobytek?“

„Vrháš ho přes hradby. Účelem je šířit nemoci a podlamovat morálku obránců,“ vysvětloval Horác.

Will vrtěl hlavou. „Myslím, že to moc nesvědčí ani morálce dobytka.“

Horác se zamračil, měl pocit, že odbočují od tématu.

„Zapomeň na mrtvý dobytek. Vrháš balvany a tak, abys pobořil hradby.“ Vybavila se mu další věc a dodal: „A obléhací věže jsou taky užitečné.“

„Ale naprosto nezbytné nejsou?“ namítl Will. Horác si chvíli kousal dolní ret.

„Ne. Vůbec ne. Když máš hodně žebříků.“

„Jo. Ty máme,“ pronesl Will a v duchu si poznamenal: *Vyrobí hodně žebříků.*

„A pokud jde o počet, tak sir Rodney byl vždycky toho názoru, že je třeba mít přesilu alespoň tři na jednoho.“

„Tři na jednoho? Není to trochu přehnané?“ zeptal se Will. Nelíbilo se mu, jakým směrem se hovor ubírá, jenže Horác si jeho stoupající nejistoty nevšiml.

„Tedy, přinejmenším. To víš, všechny výhody mají obránci. Jsou nahoře. Schovaní za hradbami. Takže jich potřebuješ co možná nejvíc dostat z místa, kde provedeš skutečný útok. Na to potřebuješ alespoň třikrát víc mužů, než mají oni. Čtyřikrát víc je ještě lepší.“

„Aha.“ To bylo všechno, nač se Will zmohl.

Horác svažtil čelo a vzpomínal, co mu Crowley s Haltem řekli o hradu Macindawu, když mu před několika týdny dávali pokyny.

„Řekl bych, že sídlo jako Macindaw má stálou posádku tak, nu, třiceti, pětatřiceti vojáků?“

Will pomalu kývl. „Ano. To je zhruba správně.“

„Takže budeme potřebovat asi sto pět, možná sto deset mužů, abychom měli jistotu.“

„To by bylo tři na jednoho, že,“ prohodil Will.

„Tak můžeme vést předstírané útoky ze dvou stran a odlákat co nejvíc obránců z místa, kde chceme opravdu zaútočit,“ přisvědčil Horác.

„Ale neznají obránci tu taktiku také?“ zeptal se Will ve snaze alespoň trochu zachránit situaci.

„Jistě že ji znají.“

„Tak nemohli bychom, například, zaútočit jen v jednom místě, aby si mysleli, že jde o falešný útok, který jim má odčerpat síly, ale potom pokračovat a přejít do skutečného útoku?“

Horác uvažoval. „Myslím, že bychom mohli. Jenže oni nemůžou riskovat, že přesně to neuděláme. Musejí brát vážně každé ohrožení, ke kterému dojde, a předpokládat, že se jedná o ten pravý útok. Pak, až je přimějeme, aby se roztáhli po celých hradbách a úplně zmatení pobíhali sem a tam, na ně udeříme na jednom místě v plné síle.“

„Ano. To zní rozumně,“ usoudil Will. Sklíčeně si uvědomil, že to skutečně dává smysl.

„Pochopitelně,“ pokračoval Horác a v zápalu řeči si vybavoval další podrobnosti, „že významným prvkem je úroveň tvé útočné jednotky. A úroveň obránců. Jaké mužstvo má Keren?“

„Myslíme si, že celkově jsou na dost bídné úrovni,“ řekl Will a začínal mírně pookřávat.

„To zhruba odpovídá tomu, co jsem viděl. Ti, které jsem viděl, by se líp vyjímalí s dýkou na odlehlé cestě za temné

nocí. Nevypadali jako špičkoví bojovníci.“ Včerejší Horácovo setkání s Johnem Buttlem už probírali.

„Většina z původní hradní posádky odešla,“ řekl Will. „Z vojáků, které Keren verboval, nebyli nijak zvlášť nadšení.“

„Bojovali by v našich řadách?“ zeptal se Horác.

Will zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Všichni si myslí, že Malcolm je čaroděj. Většina jich odešla z kraje a hledá si jinou práci.“

„Tak koho máme? Jsou vycvičení? Rozeznají jeden konec meče od druhého, nebo jsou všichni místní rolníci a pohůnci?“

„Jsou to Skandijci,“ řekl Will.

Horác nadšeně zavýskl. „Skandijci! To je skvělé! Nu, když budeme mít takové vojsko, myslím, že s přesilou tři na jednoho vystačíme. Možná i s trochu menší.“ Odmlčel se a pak vyslovil otázku, které se Will obával. „Kolik mužů máme?“

„Vlastně trochu méně než tři na jednoho,“ vyhýbavě odpověděl Will. Horác pokrčil rameny.

„Nevadí. Jsem si jistý, že to dokážeme. Tak kolik přesně?“

„Když budu počítat i nás dva?“ ptal se Will. Poprvé zahlédl v Horácových očích záblesk nedůvěry.

„Ano. Myslím, že nás dva bychom raději počítat měli. Tak kolik?“ Tón Horácova hlasu dával Willovi najevo, že další vytáčky nestrpí.

Mladý hraničář se zhluboka nadechl.

„Dvacet sedm, když počítám nás dva.“

„Dvacet sedm,“ opakoval Horác hluše a naprosto bezvýrazně.

„Ale jsou to přece Skandijci,“ s nadějí v hlase připomněl Will. Kamarád na něj pohlédl a pochybovačně povytáhl jedno obočí.

„To pevně doufám,“ pronesl ztěžka.

Osm

Alyss si znovu pozorně prohlížela malý černý oblázek stelatitu.

Když včera v noci Willův šíp proletěl oknem a narazil do protější zdi, překvapeně zjistila, že v něm je kamínek. Přečetla si Malcolmovo krátké vysvětlení jeho účelu a zaplavila ji vlna naděje.

Mnohem ochotněji než Will uvěřila, že kámen jí může pomoci, aby se soustředila na něco jiného. Konec konců, měla přímou zkušenost s účinky modrého drahokamu, který vůči ní Keren používal. Zjistila, jak rychle umí kámen zotročit její mysl. Ted' pochopila, že Kerenovým záměrům možná dokáže odolat. Alyss byla chytrá dívka se silnou vůlí a při pomýšlení, že Keren si tak snadno podrobil její mysl, se cítila zranitelná a bezbranná.

Otáčela malý oblázek v prstech a zkoumala ho. Rozhodně je příjemný na dotek, uvažovala, hladký, lesklý a tak nějak uklidňující.

A že by cítila, jak z něj slabě vyzařuje teplo? Nebo si to jen namlouvala? Nebyla si jistá. Pročítala posledních pár řádků Malcolmových rad, které Will pečlivě přepsal na tenký papír určený pro zprávy.

Jakmile Keren zkusí použít svůj kámen, dotýkej se stelatitu. Soustřed' se na nějakou silnou, příjemnou představu. Až ti bude klást otázky, mluv normálně. Nepředstírej, že jsi jako omámená, jinak pozná, že se ho snažíš oklamat.

Na konci bylo pár řádek v kódu. Rozluštila je a zjistila, že to je plán pro vysílání signálů. Will se chtěl vyhnout pravidelnému vysílání zpráv, věděl, že Keren by si toho nakonec všiml. Barevná světla mezi stromy se měla objevovat v nepravidelných časových odstupech, každou noc v jinou dobu a na jiném místě. A někdy se nemělo jednat o zprávu a pohyby bílého světla se měly lišit od přesných obrazců, které vyžadoval kód.

„To je chytré, Wille,“ řekla tiše. Věděla, že Keren není žádný hlupák. Will jí rovněž sdělil, že zajistí, aby každou noc někdo věž sledoval pro případ, že by měla nějakou naléhavou zprávu.

Spálila jemný papír nad plamenem lampy. Když shořel na popel, rozdrtila ho a prášek a pustila po větru z okna.

Už měla jasno, na jakou příjemnou představu se soustředí, až se ji Keren příště pokusí ovládnout hypnózou.

* * *

Příležitost vyzkoušet Malcolmovy rady se dostavila za hodinu.

Z vedlejší místnosti uslyšela Kerenův hlas a lomoz, jak se strážní překotně stavěli do pozoru.

Vskutku žádný hlupák, pomyslela si. Klidně by se vsadila, že se doslechl o světlech v lese, možná je dokonce sám viděl. Teď přišel, aby se ujistil, že neměla žádný skrytý význam. Když se klíč otáčel v zámku, zasunula obložek pod přiléhavou manžetu levého rukávu, aby byl schovaný, a přece na dosah.

Keren vešel do cely a krátce kývl na pozdrav. Trhnul hlavou směrem ke stolu.

„Posaďte se, Alyss,“ vybídl ji. „Mám k vám několik otázek.“

Dnes je uspěchaný, pomyslela si. Očividně neměl času nazbyt, a tak přeskočil obvyklé projevy předstíraného přátelství. Byla za to vděčná. Jeho dobrá nálada a samolibost jí šly na nervy. Byli přece nepřátelé a ona by byla raději, kdyby se podle toho choval a nepředstíral zdvořilost a rytířský šarm.

Hmátl do koženého váčku na opasku, vytáhl modrý kámen a kutálel ho po stole mezi prsty. Žádný úvod nebyl zapotřebí. Kámen navozoval hypnózu, s jejíž pomocí ovlivňoval její mysl. Stačilo jen, aby jí Keren nařídil, ať se podívá na kámen, a během několika vteřin bude opět zhypnotizovaná.

„Alyss, podívejte se na ten kámen,“ řekl měkce. Její oči klesly ke krásné kuličce, kterou zvolna kutálel po desce stolu sem a tam. Jako vždy cítila, že ji přitahuje a naplňuje jí vědomí.

Ukazovák její pravé ruky pod stolem vklouzl pod manžetu levého rukávu a dotkl se hladkého oblázku. Viděla, jak modrou hlubinu drahokamu ihned překryl lesklý černý třpyt, a její mysl couvla od propasti Kerenovy moci.

Soustřed' se na příjemnou, silnou představu, radil jí Malcolm. Vybavila si nejmilejší obraz, jaký si dokázala představit: Willovu tvář. Usmíval se, vlasy měl rozčuchané, hluboké hnědé oči svítily radostí ze života.

A její mysl byla volná.

„Nepřestávejte se dívat na kámen,“ promlouval k ní vlídně Keren. „Jste připravená odpovídat na otázky?“ Vytrvale zírala na drahokam. Ztratil však svou hloubku a byl jen mlhavým pozadím její představy Willovy tváře. Uvědomila si, že ten rozpustilý úsměv měla vždycky ráda.

„Ano,“ odpověděla prostě. Byla ráda, že jí Malcolm nakázal, aby se nepokoušela vypadat, jako kdyby byla omámená. Nemohla v žádném případě vědět, jak se chovala v předchozích případech, kdy Keren její mysl skutečně ovládl, ale předpokládala, že musela být ve stavu podobném omámení. Zřejmě ne.

„Dobře. Včera v noci se v lese objevila světla,“ řekl. Měla pravdu. Věděl o nich.

„Objevila,“ opakovala, aniž by jeho slova zpochybňovala, nebo potvrzovala. Dosud nedostala přímou otázku, takže nemusela odpovídat podrobněji.

„Viděla jste je?“ zeptal se.

Náhle pocítila nutkání odpovědět po pravdě. Říct: „Ano, viděla jsem je. Byly to signály.“ Přejela po stelatitu a cítila, jak nutkání ustupuje a odhodlání sílí.

„Ne,“ odpověděla a srdce jí poskočilo. Zlomila jeho moc. Pokud si zachová zdravý rozum, může mu říkat cokoli, odpovídat jakkoli. V nitru jásala. Diplomatický výcvik jí však pomohl zachovat naprosto lhostejný výraz obličeje.

Keren se zamračil. Byl si jistý, že světla znamenala nějaké signály, které byly určeny jí. Věděl ale, že ona na přímou otázku nedokáže zalhat. Zkusil to znovu.

„Jste si jistá?“ otázal se. „Mezi stromy se pohybovalo červené, modré, žluté a bílé světlo. Vy jste je neviděla?“

Alyss už měla na rtech: „Bylo pozdě. Spala jsem,“ ale v poslední chvíli se zarazila. Kdyby světla neviděla, nemohla by přece vědět, kdy se objevila. Uvědomila si, že její sebevláda je křehká. Snaha čelit Kerenovu neustálému nátlaku na její mysl narušovala soustředění a ona se musela mít velmi na pozoru.

„Neviděla jsem je,“ opakovala. Potom lhostejným hlasem pokračovala: „Viděla jsem je předtím.“

S očima upřenýma na kámen spíš vycítila než zahlédla, jak při tom oznámení Keren prudce zvedl hlavu.

„Kdy?“ vypálil okamžitě. „Kdy jste je viděla?“

„Před deseti dny. Jeli jsme s Willem do lesa. Byla tam světla.“

Věděla, že Keren moc dobře ví, že byla s Willem v Grimsdellském lese. Jeho lidé ji tehdy sledovali jako stín. Tou dobou ona i Will samozřejmě předpokládali, že je nechává sledovat Orman. A i když ji Kerenovi lidé vlastně neviděli do lesa vstupovat nebo z něj vycházet, Keren musel mít podezření, že šli právě tam. Nemůže ničemu uškodit, když to teď přizná. Dokonce by to mohlo jeho otázky odvést jiným směrem.

Prsty jedné ruky bubnoval do desky stolu. Začal ztrácet soustředění a Alyss zjistila, že je pro ni náhle snadnější ovládat vlastní slova i myšlenky.

Pokusil se ještě jednou. Cítila ale, jak jeho moc nad ní slábne. „Co ta světla znamenají?“

Pokrčila rameny. „Myslím, že je používá Malkallam,“ odpověděla. „Mají odradit lidi od toho, aby chodili do lesa.“

Prsty opět zabubnovaly na stole a Keren roztržitě pronesl: „Ano. K tomu slouží dobře. Moji lidé se k lesu nechtějí ani přiblížit.“

Tohle je rozhodně dobré vědět, napadlo ji. Myslela si, že když Will uprchl s Ormanem do lesa, Keren možná prohlédl Malkallamovu lest a přesvědčil své muže, aby za nimi jeli do lesa a pátrali po nich.

Keren si dlouze a těžce povzdechl. Ztrácel nervy. Vycítila, že na něco čeká, že se má něco stát. Jeho další slova podezření potvrdila.

„Nu, s tímhle už nemůžu déle ztrácet čas. Generál MacHaddish dorazí za den nebo za dva.“ Mluvil sám k sobě, spoléhal na to, že ona v hypnóze jeho slova nevnímá. Přikutálel modrý kámen k sobě a zvedl ho ze stolu.

„Dobře, Alyss. Tak zase příště. Ted' se můžete probrat.“

Domnívala se, že by neměla předstírat, že se probírá z omámení, ale prostě pokračovat v normálním hovoru. Hlava jí však pracovala na plné obrátky. MacHaddish bylo skotijské jméno. Během několika dní měl přijet skotijský generál. Musela to oznámit Willovi.

„Takže,“ pronesla nezúčastněně, „o čem jste si přál se mnou hovořit?“

Keren se na ni usmál. „Už jsme hovořili,“ řekl. „Ale vy si na to samozřejmě nevzpomínáte.“

To si jenom myslíš, pousmála se v duchu Alyss.

Devět

Will a Horác, neomylně vedeni fenou, ujížděli po křivolaké cestě Grimsdellským lesem. Horác kroutil hlavou nad neproniknutelnou spleť stromů a podrostu kolem nich.

„Není divu, že Malcolm je tu celé ty roky v bezpečí,“ poznamenal. Will se usmál.

„Je to jeho nejlepší ochrana,“ souhlasil. „Samozřejmě má v zásobě několik dalších triků, jak odradit návštěvníky.“

„Ty moc nepotřebuje. Tady bys mohl ztratit armádu vojáků, nikdy by se odsud nevymotali... Proboha!“

Výkřik mu unikl, když projeli ohybem cesty a mezi stromy spatřil hrůzné varování v podobě lebky. Podezíral Willa, že mu schválně neřekl, co přijde. Podezření se víceméně potvrdilo, když na něj Will zpředu vesele zavolal.

„Á, to je Trevor. Toho si nevšímej. Je neškodný.“

Jeli dál a Horác slyšel, jak se Will tiše pochechtává. „Náramná legrace,“ zamumlal si pro sebe.

Náhle vyjeli na lesní paseku. V jednom okamžiku se nacházeli v potměném tunelu mezi ponurými starými stromy, v dalším vjeli do slunečního světla a před sebou měli Malcolmovu úhlednou chatu s doškovou střechou a dýmajícím komínem.

Venku, zalitý pozdně odpoledním sluncem, stál prostřený stůl a Will viděl, že u něj sedí Malcolm, Xander a kupodivu i Orman. Dvě židle byly prázdné. Malcolm se zřejmě rozhodl počkat s obědem, dokud nepřijedou. S největší pravděpodobností, napadlo Willa, dostával pravidelná hlášení o jejich postupu.

Když se všichni seznámili, Will s Horácem usedli s ostatními ke stolu. Fena od nich vystřelila jako šíp, protože na druhém konci paseky zahlédla Trobara.

„Jen běž,“ zbytečně řekl Will.

„Čekali jsme s obědem na vás,“ oznámil Malcolm.

Will odmítavě máchl rukou. „Obědvali jsme v hostinci,“ začal, ale dál se nedostal, protože Horác mu skočil do řeči.

„Ale časná večeře nemůže uškodit,“ prohlásil. Měl pořád hlad, nicméně množství jídla, které spořádal, se na jeho štíhlé svalnaté postavě nijak neprojevovalo.

„Rád vidím, že už jsi vstal a chodíš, pane,“ řekl Will Ormanovi. Hradní pán se nevesele ušklíbl.

„Vstal možná, Wille Bartone. Ale rozhodně mám daleko k tomu, abych *chodil*.“

„Máme z jeho pokroků velkou radost,“ připojil se Malcolm.

Will ukázal na Horáce, který se už mezitím pustil do bochníčku chleba.

„A dobré zprávy pokračují, pane. Když nám pomůže Horác, brzy tě dostaneme zpátky na tvůj hrad.“ Horác při té velkhubé chvále malinko zrudl a Will si uvědomil, že to asi trochu přehnal. Byl však velice rád, že má opět po boku svého starého druha. Vycítil, že ostatní si Horácův význam neuvědomili, tak dodal: „Možná ho spíš znáte jako rytíře Dubového listu.“

Xanderovi jméno nic neříkalo, zamračil se a zabrblal, dost nahlas, aby byl slyšet: „Zajímalo by mě, kolik platíme tomuhle.“

Horác zrudl ještě víc, ale mlčel.

Orman střelil po Xanderovi varovným pohledem. Mužík ztichl a něco brumlal. Potom si Orman vzpomněl.

„Rytíř Dubového listu?“ pronesl zamyšleně. „Pak jsi nepochybně ten, kdo byl před několika lety při té záležitosti s Morgarathem. A se Skandijci, pokud si vzpomínám.“

Horác pokrčil rameny. „Hodně těch řečí bylo přehnaných, můj pane.“

Orman však obrátil pohled k Willovi, protože už mu svítlo.

„A vzpomínám si, že měl přítele, který byl hraničář,“ pokračoval. „Byls to ty, že? Will Barton, na mou věru! Ty jsi ten, kterému teď říkají Will Dohoda?“

Teď přišla řada na Willa, aby pokrčil rameny.

„Všechny ty řeči byly přehnané,“ řekl. Všiml si, že Malcolm nechápe, o jakých událostech Orman mluví. Samozřejmě, pomyslel si Will, řadu let se držel v ústraní v lese. Xander ale vypadal rozpačitě, protože mu došlo, že právě urazil jednoho z nejschopnějších bojovníků v celém království. Will se tiše usmíval. Dobře mu tak, říkal si.

Horác si zdvořile odkašlal. Šlo mu o důležitější věci, než byla zlomyslná urážka od Ormanova sloužícího.

„Nebyla tu řeč o jídle?“ připomněl. Horác uměl vždycky vyhmátnout, co je nejdůležitější.

Deset

Jídlo bylo vynikající – studená srnčí pečínka, šťavnaté divoké kachničky a salát z nakládané zeleniny. K tomu čerstvý křupavý chléb. Celkově vzato jídlo více než splnilo Horácova očekávání. Spokojeně se rozvalil na židli a široce se usmál na Willa.

„Bylo to dobré,“ řekl. „Co máme jako moučník?“

Will obrátil oči v sloup.

Malcolm se shovívavě usmál. „Je to chlapec v období růstu,“ poznamenal. Horácova skromnost a upřímnost na něj udělaly dojem. Pochopil, že tenhle mladík je v království slavnou osobností, a ze zkušenosti věděl, že slavní lidé se zpravidla chovají tak, jako kdyby jim zbytek světa měl uhýbat z cesty a jen tiše zírat. V případě Horáce nemohlo být nic vzdálenější pravdě.

Projevem Horácovy úcty ke zkušenému léčiteli bylo, že se neohradil proti slovu „chlapec“. Pochopil, že starší muž jenom žertuje a nesnaží se narážet na jeho věk. Natáhl ruku přes stůl a nalil si další miskou černé kávy. Podobně jako Will si ji štědře osladil medem, což byl zvyk, který odkoukal, když spolu před lety jeli s poselstvím do Celtiky.

Malcolm sebou bezděčně trhnul. I když je ten mládenec milý, pomyslel si, jestli bude on i jeho přítel pít kávu dál tímto tempem, tak brzy dojdou zásoby. V duchu si umínil, že musí někoho ze svých lidí poslat k Prasklému džbánu nakoupit další.

Z druhého konce paseky k nim dolehl jakýsi hluk a všichni zvedli hlavy.

Z lesa vycházela řada nedbale oblečených, po zuby ozbrojených chlapů, vedená menším mužem s chromou pravou rukou přitisknutou k tělu. Při pohledu na něj si Horác všiml, že má rovněž shrbené pravé rameno.

Noví příchozí se nejistě rozhlíželi po pasece a po hodinách cesty v lesním šeru si stínili oči před sluncem. Někteří z Malcolmových lidí, vylekaní pohledem na oddíl ozbrojených mužů, zděšeně vykřikli a vytratili se do lesa. Skandijci je zas na oplátku sledovali s tichým mumláním. Každý z Malcolmových svěřenců byl nějakým způsobem tělesně znetvořený a pověřiví mořští vlci, kteří věřili, že všechny lesy obývají duchové a zlí obři, se semkli k sobě a ujišťovali se, že mají zbraně po ruce a připravené k boji.

Trobar se na rozdíl od ostatních nepokoušel ukrýt. Naopak, vykročil, aby se postavil mezi návštěvníky a svého pána. Při pohledu na něj se mumlání a nejistota mezi Skandijci vystupňovaly. Všichni byli urostlí a statní, ale Trobar převyšoval i ty největší z nich.

Will díky času strávenému u Malcolma věděl, že Trobar je navzdory hrozivému vzezření v jádru mírný člověk. Nicméně nepochyboval, že by nasadil vlastní život, kdyby se někdo pokusil ublížit muži, který se ho ujal a dal mu domov. Všiml si, že fena šla s Trobarem. Vycítila jeho neklid a naježila srst kolem krku, takže vypadala dvakrát tak velká.

Mladý hraničář chvatně vstal a vykročil vpřed, aby předešel nějakému nešťastnému nedorozumění.

„To je v pořádku, Trobare,“ řekl tiše. „Jsou to přátelé.“ Potom zvýšil hlas a zavolal přes mýtinu: „Gundare Bijče, vítej na Léčitelově pasece.“

Ten název ho právě napadl, protože se domníval, že takové mírumilovné jméno by mohlo posloužit k uvolnění napětí. Když promluvil a Skandijci ho poznali, viděl, že se trochu uklidnili. A Trobar se zastavil a ustoupil stranou. Will šel přivítat skandijskou posádku. Horác ho s odstupem jednoho nebo dvou kroků následoval.

„Předpokládám, že tohle jsou naši bojovníci?“ řekl tiše.

Will se ohlédl přes rameno. „Tvoji bojovníci,“ poopravil ho. „Velet jim budeš ty, ne já.“

Horác se na něj usmál a ani na vteřinku se nenechal zmást.

„Budu jim velet,“ prohlásil, „pokud budeme dělat přesně to, co ty nám řekneš, platí?“

Měl s hraničáři svou zkušenost a znal jejich postupy. Tvrdili, že nejsou víc než poradci, kteří stojí v pozadí. Věděl ale, jak šikovně a nenápadně umějí řídit každou situaci. Před pěti lety zažil, jak to Halt provedl se Skandijci. Willův učitel byl mistr v umění velet tak, aby to nebylo zřejmé. Horác nepochyboval, že toto umění si osvojil i jeho učeň.

Will se poznámce zdvořile usmál. „Ano. Něco na ten způsob,“ připustil.

Gundar vyšel přicházejícím araluenským mladíkům naproti. Pokynul na znamení míru.

„Dobré odpoledne, Wille Dohodo,“ pozdravil. „Zavedl jsi nás na podivné místo.“

Will přisvědčil. „Podivné, Gundare, ale ne nepřátelské. Tady vám nikdo nepřeje nic zlého.“

„Až na toho hloupého tajemníka,“ tiše zabručel Horác.

„Buď zticha,“ řekl mu stejným způsobem Will a potom promluvil mnohem hlasitěji: „Gundare, seznam se s mým přítelem sirem Horácem.“

Horác s Gundarem si potřásli rukama, jeden druhého si prohlíželi a oběma se líbilo, co viděli.

Gundar zaznamenal, že Horác je mladý. Jeho tvář však nesla stopy zkušeností z boje muže proti muži – jizvu a zlomený nos. Ale nebylo jich tolik, aby vznikl dojem, že pokaždé dostane

výprask. Gundar byl zastáncem názoru, že tvář zjizvená v boji obvykle patří muži, který neumí jednat nečestně.

Horác zas viděl ukázkového Skandijce – silného, neohroženého a zkušeného muže, který s lehkostí ovládá svou mohutnou bojovou sekeru, a upřímně se vám dívá do očí, když vám ruku drtí přátelským stiskem. S pětadvaceti takovými bojovníky, pomyslel si, by ten hrad dokázal jednoduše rozbořit.

„Sir Horác je velitelem útoku?“ zeptal se Gundar a Will kývl.

„Přesně tak. I malá armáda jako naše potřebuje generála a Horác má pro takovou práci výcvik.“

Gundar pokrčil rameny, byl s takovým uspořádáním srozuměn.

„To je přijatelné,“ řekl.

Z Gundarova pohledu nebyl velitel vlastně ničím víc než zprostředkovatelem. Staral se o všechny zbytečnosti, jako je taktika a strategie. Skandijce takové malichernosti nezajímaly. Pokud šlo o Gundara, hlavním úkolem velitele bylo zajistit Skandijcům příležitost, aby se měli s kým prát.

Souhlas však nebyl jednomyslný. Nevyhnutelně se našel jeden Skandijec, který při pohledu na Horáce viděl jen jeho mládí. Podle svérázného skandijského zvyku se o svůj názor ihned podělil s ostatními.

„Možná je to přijatelný pro tebe, Gundare,“ ozval se zvučným hlasem, „ale já si nenechám poroučet od kloučka, kterému ještě teče mlíko po bradě.“

Will slyšel, jak si Horác mírně povzdechl – vyznělo to stejnou měrou nazlobeně i otráveně. Will se potutelně usmál. Věděl, že Horác má bohaté zkušenosti s řešením právě takových situací.

Muž méně sebejistý než Horác by se třeba vztekal, křičel a snažil by se tak Skandijce přimět k poslušnosti. Což by samozřejmě byl úplně špatný postup. Pro Skandijce měla slova malý význam. Horác se místo toho usmál, popošel vpřed a pokynul Skandijci, aby udělal totéž.

Byl velký, jen asi o palec menší než Horác, ale širší v ramenou a měl mohutnější trup. Horác si se zájmem všiml mnoha jizev. Na takové muže měl stejný názor jako Gundar. Vlasy měl dlouhé a po stranách hlavy spletené do dvou cůpků načerněných dehtem. Vousy byly spleť umaštěného kníru a plnovousu se zřetelnými stopami po několika posledních jídlech. Držel mohutnou bojovou sekeru a velký okrouhlý dubový štít, který spíš připomínal kolo od vozu. Možná, že jím původně i byl, napadlo Horáce.

Skandijec si nevšímal Horácova úsměvu, s neměnným výrazem podmračeného nesouhlasu vyhověl Horácově výzvě a přistoupil k němu.

„A jak ty se jmenuješ?“ otázal se Horác klidně.

„Já jsem Nils Tahač,“ odpověděl muž hlasitě a útočně. „A můj život je příliš důležitý, než abych ho svěřil do rukou nějakého kluka... chlapče!“

Tentokrát se nedalo pochybovat, kdyby to náhodou předtím šlo, že poslední slovo bylo míněno jako urážka. Horác se však dál usmíval.

„Samozřejmě že je,“ souhlasil smířlivě. „A můžu říct, že máš krásný klobouk.“

Podobně jako většina Skandijců měl Nils Tahač těžkou železnou helmici bez vycpávek, zdobenou dvěma mohutnými rohy. Bylo jen přirozené, že když se o ní Horác zmínil a ukázal na ni, Skandijcovy oči se obrátily nahoru.

Když to udělal, na chvíli se přestal dívat Horácovi do očí, a právě o to mladému rytíři šlo. Jakmile Tahač zvedl oči, Horác vykročil, popadl každou rukou jeden roh a zvedl mu helmici z hlavy. Než stačil Skandijec náležitě zaprotestovat, Horác mu těžkou železnou přilbu narazil zpátky na hlavu takovou silou, že se Nilsovi podlomila kolena a oči mu zašilhaly. Skandijec na okamžik zavrával, ale to stačilo. Ucítit, jak mu železný stisk sevřel plnovous a divoce ho táhl vpřed.

I Horác udělal krok kupředu, vstříc rozkolísanému Skandijci. Otevřená dlaň pravé ruky prudce narazila do Skandijcova širokého nosu a zasadila mu pořádnou ránu.

Přesně ve chvíli úderu Horác levou rukou pustil vousy, takže Skandijec odletěl dozadu a rozplácl se na zádech na tvrdé zemi.

Vedlejším účinkem rány do nosu, jak Horác věděl, byly slzy, které se Skandijci nezadržitelně valily do očí. Slzami oslepený Nils hrabal kolem sebe a zaslechl, jak ocel škrtila o kůži. Pak ucítil na krku zvláštní bodavý tlak. Ten zvuk byl něčím povědomý a instinkty Nilsovi poroučely, aby se nehýbal. Ztuhl, a když se mu před očima rozjasnilo, zjistil, že hledí na blýskavou čepel Horácova meče a jeho hrot mu zlehka spočívá těsně pod bradou.

„Máme zapotřebí v tomhle pokračovat dál?“ otázal se Horác. Úsměv byl pryč. Mladík byl smrtelně vážný a Nils poznal, že se nachází ve velice nebezpečné situaci. Horác mírně uvolnil tlak na krk, aby mu umožnil odpovědět.

Skandijec zavrtěl hlavou a skrz krev, která mu z poraněného nosu stékala do krku, zachrčel: „Ne... uh ne.“

„Dobrá,“ řekl Horác. Hbitě zasunul meč, napřáhl ruku k Nilsovi a pomohl mohutnému mořskému vlkovi na nohy. Několik vteřin stáli těsně u sebe a vyměnili si pohled plný porozumění. Pak Horác poplácal Skandijce po rameni a otočil se k jeho druhům z lodi.

„Myslím, že tím se věci vyřešily,“ řekl. Odpověděl mu sborový souhlas. Všichni věděli, že Nils má sklon reptat a stavět se proti každé změně v zavedeném pořádku, a připadalo jim, že mladý rytíř situaci dokonale zvládl. Jeho udivující rychlost, síla i přesné vystižení skandijské představy o řešení sporu na ně zapůsobily. Skandijci vždycky dali přednost poctivé ráně pěstí před dobře míněnými slovy.

Horác se rozhlédl po uznaných výrazech vousatých tváří a široce se na ně usmál.

„Tak se podíváme, co za výlupky mi tu nabízejí jako vojsko. Pojd'te ke mně,“ vyzval je.

Skandijci se usmívali na oplátku a seskupili se v půlkruhu kolem něj. Horác ukazoval, ať udělají místo pro Willa.

„On moc velký není,“ prohlásil, „ale když ho sem nepustíme, mohl by se vztekat.“

Úsměvy se ještě rozšířily a námořníci udělali místo pro hraničáře. Horác s rukama v bok přecházel kolem nich, prohlížel si je a vraštil čelo. Byla to podivná cháska, jak viděl, a nijak zvlášť čistotná. Vlasy i vousy měli přerostlé a nejčastěji svázané do nepořádných, umaštěných čůpků, podobně jako Nils.

Jizev, zlomených nosů a květákovitých uší tu byl nadbytek a také široká škála neumělého tetování, které většinou vypadalo, jako kdyby si nejdřív vyřezali hrotem dýky do kůže obrázek a potom vetřeli barvu. Byly to rozšklebené lebky, hadi, vlčí hlavy a podivné severské znaky. Všichni Skandijci byli statní a rozložití. Břicha většiny z nich svědčila o nadměrné zálibě v pivu.

Vzato kolem a kolem, člověk, který by narazil na takovou bandu nečesaných, nemytých a obhroublých pirátů, by měl dost velkou smůlu. Horác se otočil k Willovi a rozjasnil tvář.

„Jsou překrásní,“ prohlásil.

Jedenáct

Na mýtině, kterou Will pojmenoval Léčitelova paseka, bylo čím dál těsněji. Malcolmova chata už byla plná, protože musela poskytnout ubytování lordu Ormanovi a Xanderovi. Will s Horácem se proto rozhodli, že si na jednom konci mýtiny postaví své malé stany, blízko u sebe, aby mohli rozmlouvat v soukromí.

Skandijci si z lodi přinesli plachtovinu a lana a pustili se do budování velkého společného stanu na druhém konci. Alespoň že dřeva na stavbu není v Grimsdellském lese nedostatek, pomyslel si Will.

Uprostřed mýtiny zřídili velké ohniště, které sloužilo k vaření, jako zdroj tepla, a také pro odpočinek. První večer Horác trochu zaraženě sledoval šlehající vatru, kterou zapálili Skandijci. Seveřané zřejmě měli v lásce velké ohně, ať už vypalovali vesnice, nebo jen seděli kolem a popíjeli.

„To je veliký oheň,“ svěřoval se s pochybnostmi Willovi. „Je ho nejspíš vidět na míle daleko.“

Hraničář pokrčil rameny. „To nemůže uškodit,“ odpověděl. „Jen to posílí legendu o Grimsdellu – podivná světla, podivné zvuky.“

Skandijci si přinesli několik soudků *akvavitu*, ostré obilné pálenky s kmínovou příchutí a právě spustili námořnickou písničku.

„Skutečně podivné zvuky,“ prohodil Malcolm. „Kdybych byl s něčím takovým vyrukoval já, nikdo by sem nepáchl dalších deset let.“

Jeden ze Skandijců se oddělil od kruhu kolem ohně a kolébal se směrem ke skupince přihlížejících. Vrazil Horácovi do ruky pohár plný pálenky.

„Tumáš, generále,“ řekl. „Napij se.“

Horác opatrně usrkl. S velkým úsilím ovládl výraz obličeje, ale proti zježeným vlasům nedokázal udělat nic. Když popadl dech, vrátil pohár námořníkovi.

„Není to špatné,“ zasípal. Skandijec zaburácel smíchy a poplácal nového velitele po zádech. O vojenském chování mají mořští vlci zaostalé představy, napadlo Willa.

„To je pravá pálenka!“ vykřikl Skandijec a kymácel se zpátky ke svým druhům.

„Pro pána,“ ulevil si Horác a palčivou chuť pálenky ještě pořád cítil v puse, „touhle věcí bych mohl čistit zrezivělou zbroj!“

Když začali Skandijci zpívat, Xander vyšel z chaty na verandu. Vrhл pohrdavý pohled na mořské vlky a přešel na druhou stranu k malé skupince.

„Bude tohle trvat dlouho?“ zeptal se neadresně. Malcolm, Horác a Will na něj znechuceně pohlédli a pak se každý z nich rozhodl, že když nebyl přímo osloven, přenechá odpověď ostatním.

Xander pochopil, že si ho nevšímají, a zamračil se ještě víc. „Malcolme,“ zaútočil, „jak má můj pán spát v takovém pekelném rámusu?“

Malcolm si ho zamyšleně měřil. „Mám tu zkušenost,“ pravil, „že pokud je někdo dostatečně unaven, dokáže usnout i při mírném hluku.“

„Při mírném hluku!“ rozhorlil se tajemník. „Ty říkáš tomu, co předvádějí ti barbaři...“

Dál se nedostal. Willova ruka mu ucplala ústa a zbytek otázky se změnil v přidušené mumlání. Konečně ztichl a ustrašeně pohlédl do hraničářových očí. Willovy oči, obvykle tak vlídné a veselé, byly náhle chladné a hrozivé. Jako by se odhrnula opona a odkryla dosud neznámou stránku hraničářovy osobnosti.

„Xandere,“ promluvil Will, když si byl jistý, že mužík mu plně věnuje pozornost, „od té doby, co jsme tady, neděláš nic jiného, než věčně reptáš a naříkáš. Malcolm zachránil tvému pánovi život. Poskytl vám úkryt, jídlo a bezpečí. Tihle Skandijci – *barbaři*, jak ty říkáš –, jsou moji přátelé. Pomůžou vám získat zpátky hrad. Někteří z nich při tom pravděpodobně zemřou. Jistě, platíme jim za to, ale skutečností zůstává, že je potřebujeme. Tebe už máme všichni po krk, Xandere. Radši by sis měl uvědomit, že *tebe* na rozdíl od Skandijců nepotřebujeme. Takže jestli ještě uslyším jediné slovo nářku, jedinou jedovatou poznámku, přísahám, že tě odtáhnou zpátky na Macindaw a vydám tě Kerenovi. Je to jasné?“

Xanderovy oči nad Willovou rukou byly stále vypoulené. Hraničář s ním nešetrně zatřásl.

„Je to jasné?“ zopakoval velice pomalu a zřetelně. Potom ruku odtáhl.

Xander zhluboka a zajímavě popadal dech a hrud' se mu zvedala. Po chvílce pípl.

„Ano.“

Ted' se zhluboka nadechl Will a zvolna vydechoval.

„Dobře,“ prohlásil. Malcolm s Horácem souhlasně pokyvovali hlavami. Will se už od Xandera odvracel, ale mužík nedokázal ovládnout touhu mít poslední slovo.

„Stejně...“ spustil tím svým nafoukaným tónem, který všichni tak dobře znali.

Will rozpřáhl ruce k nebi v gestu beznaděje a pak se hbitě otočil k tajemníkovi.

„Dobrá!“ prohlásil dopáleně. Ruka se vymrštila, sevřela do hrsti Xanderův límec a zakroutila s ním, takže tajemník rázem přišel o rovnováhu a pootočil se bokem. Will vyrazil k lesní

pěšině, která vedla kolem černého jezera ven z Grimsdellského lesa na planinu u Macindawu.

„Vrátím se zhruba za hodinu,“ křikl přes rameno na Horáce a Malcolma. „Musím vynést nějaké smetí.“ Ani jeden z nich se nepohnul, aby ho zastavil.

Xander se kroutil a kvílel, ale Willův stisk byl jak ze železa. Nedovolil tajemníkovi znovu získat rovnováhu a spěšně ho táhl pryč. Xander nemohl dělat nic jiného než nejistě klopýtat vedle něj. Měl pocit, že kdyby zakopl a upadl, Will by se nezastavil, ale prostě by ho vlekl dál, dokud by se znovu nějak nezvedl na nohy.

Horác později uvažoval, jestli by Will skutečně svou hrozbu vyplnil. Usoudil, že asi ano, ačkoli Xander mohl Kerenovi poskytnout spoustu užitečných informací, včetně toho, kde leží Malcolmova paseka a že Will má oddíl ozbrojených a bojovných Skandijců a hodlá s nimi zaútočit na hrad. S největší pravděpodobností, uvažoval Horác, by jeho přítel hodil Xandera do jezera. Jestli by ho z něj znovu vylovil, bylo sporné.

Ale o tom se mohl jen dohadovat. Protože právě ve chvíli, kdy Will dorazil na začátek lesní stezky, vpadl na mýtinu z opačné strany jeden Malcolmův člověk.

Byl to Poldarik, mladík, který měl po úrazu z dětství ošklivě pokroucenou páteř. Chodil shrbený na stranu a hlava mu na ramenou seděla nakřivo, takže nemohl hledět přímo před sebe. Horác si nicméně všiml, jak rychle se mladík dokáže pohybovat mezi stromy. Je úžasné, jak se lidské tělo umí přizpůsobit, napadlo ho.

Poldarik spatřil Willa a potočil se bokem k němu, aby se na mladého hraničáře mohl podívat.

„Tvoje přítelkyně,“ vyhrkl. „Vysílá signály!“

* * *

O dvě hodiny později byla Malcolmova malá světnice plná lidí. Horác, Malcolm, Orman, Gundar a Xander se sesedli před krbem.

Will dokončil dešifrování posledních slov Alyssiny zprávy a zamračeně se opřel v židli.

„Špatné zprávy?“ vyzvídal Horác. Přítel pokrčil rameny.

„Možná. Keren podle všeho v příštích dnech očekává návštěvu nějakého generála MacHaddishe.“ Rozhlédl se po tvářích kolem stolu. „Říká to jméno někomu něco?“

Gundar pokrčil rameny, stejně tak Malcolm. Orman svařtil čelo, pak zavrtěl hlavou.

„Kromě toho, že jde očividně o Skotiho a syna někoho, kdo se jmenuje Haddish, ne. Xandere, ty jsi to jméno slyšel?“

Mužík se soustředěně zamyslel a potřásl hlavou. Po nedávném střetu s Willem byl vděčný, že se může zapojit do hovoru, a byl by si přál, aby mohl nějak přispět.

„Bojím se, že ne, můj pane.“

„Nu,“ prohlásil Horác, praktický jako vždy, „přinejmenším to potvrzuje tvoji teorii, že Keren je spolčený se Skotii.“

„Ovšem,“ souhlasil Will. „Ale moc rád bych věděl trochu víc. Bylo by například dobré zjistit, jestli ten MacHaddish s sebou přivádí vojsko.“

Orman se zamyšleně škrábal na bradě. „Nemyslím si, že by s sebou teď bral nějakou velkou jednotku,“ pronesl a všichni se k němu otočili. „Hlavní cesta přes hranici bude v tuto roční dobu téměř neschůdná. Sníh začne tát nejdříve za tři týdny.“

Sáhl pro Willovo pero a volný list papíru a rychle načrtl hrubý obrázek okolní krajiny.

„Hory zde tvoří přirozenou hranici,“ řekl. „Jak vidíte, hrad Macindaw stojí přímo proti cestě od hlavního průsmyku do Araluenu. Přes zimu je ale průsmyk zasypaný sněhem. Právě proto jsme v zimě nikdy nepotřebovali na Macindawu velkou posádku. Nikdy jsme se nemuseli potýkat s ničím vážnějším než s drobnými nájezdy.“

Rychle na mapě načrtl řadu tenkých šikmých čar přes hory. „Je tu spousta malých postranních stezek, ale jsou prudké

a zrádné. Po některé z nich by se dalo projít s malým oddílem, ale ne s armádou a kolonou s výstrojí.“

Horác se mu naklonil přes rameno a studoval mapu. Zamyšleně přikyvoval.

„Navíc,“ prohlásil, „žádný generál nepřesune velké vojsko na nepřátelské území bez předchozího průzkumu.“

Will přitakal. „Takže můžeme předpokládat, že MacHaddish bude mít s sebou malý oddíl. Což znamená, že nejspíš přijedou v noci.“ Rozhlédl se po ostatních a viděl, že přikyvují. Až na Gundara, ten se zatím tvářil vysloveně znuděně. Skandijci plánování nenávidí, vzpomněl si Will.

„Takže, co máš v úmyslu?“ otázal se Horác.

„Budeme hlídat hrad a tak budeme vědět, kdy dorazí,“ řekl Will. „Až se potom bude vracet do Pikty, zajmeme ho a položíme mu pár otázek.“

„To nezní špatně,“ přikývl souhlasně Horác. „Ale nečekej, že ze Skotiho něco kloudného dostaneš. Podle toho, co jsem o nich slyšel, je k mluvení nepřinutíš.“

Ted' se pro změnu usmál Malcolm.

„Myslím, že já bych o jednom způsobu věděl,“ prohlásil.

Dvanáct

O pět padal sníh. Příchod jitra nepronikl závojem těžkých mraků, zejména v lese, kde se Will s Horácem utábořili. Proto nenastal okamžik, kdy by Will poznal, že vyšlo slunce – kalné šedé světlo, které se nad krajinou rozprostíralo, se pouze postupně rozjasňovalo. Aniž by si Will všiml, že tma přechází ve světlo, uvědomil si, že když zvedne ruku, jasně ji vidí, zatímco ještě před několika minutami ji vnímal jen jako temnou šmouhu.

Malý tábor v podobě jednoho nízkého stanu pro dva a plátěného přístřešku nataženého mezi dvěma stromy stál na plácku, který vysekali, pětadvacet kroků od místa, kudy vedla stezka ke hranici s Piktou. Byli od ní dost daleko, aby je ten, kdo půjde kolem, neviděl, ale dost blízko, aby oni jeho slyšeli.

Od chvíle, kdy Will přečetl Alyssinu zprávu, uplynuly dva dny. Rozhodli se s Horácem, že budou stezku hlídat, aby záhadného skotijského generála zpozorovali, až bude přicházet. Jakmile se dozvědí, jak velký je jeho oddíl, můžou připravit přepadení, až se bude se svými muži vracet.

Kromě tohoto pozorovacího stanoviště rozmístil Malcolm v lese síť zvěďů, aby hlídali stezky a pěšiny vedoucí z hor, které tvořily hranici s Piktou. Prohlásil, že jeho lidé jsou zvyklí

vidět a nebýt viděni. Jejich bezpečí řadu let záviselo na umění být neviditelní.

Will zaslechl, jak se ve stanu pár kroků od něj probouzí Horác. Pak se v malém trojúhelníkovém vchodu objevil bojovníkův obličej s rozcuchanými vlasy a mžourajícíma očima. Will seděl v podřepu pod plátěným přístřeškem.

„Dobré ráno,“ zabručel Horác. Will mlčky kývl. Horác se vyplazil ven ze stanu. Uvažoval, že je zřejmě nemožné, aby se z tak malého stanu dostal ven a neměl mokrá obě kolena. Strnule se postavil, protáhl se a slabě hekl.

„Zatím žádný náznak, že jdou?“ zeptal se. Will na něj pohlédl.

„Ale ano,“ řekl. „Oddíl padesáti Skotiů prošel kolem asi před dvaceti minutami.“

„Vážně?“ zatvářil se udiveně Horác. Ještě se úplně neprobral.

Will obrátil oči k nebi. „Ano, moje slovo na to,“ prohlásil. „Jeli na volech, hráli na dudy a bubnovali. Jasně, že ne,“ pokračoval. „Kdyby šli kolem, byl bych tě vzbudil, i kdyby jen proto, abys přestal chrápat.“

„Já nechrápu,“ důstojně se ohradil Horác. Will povytáhl obočí.

„Vážně?“ divil se. „Tak v tom případě bys měl vyhnat to stádo mrožů, které spí ve stanu s tebou. Samozřejmě že chrápeš.“

Horác vrtěl hlavou. „Ne. Nechrápu. Víím to jistě, že ne. Protože kdybych chrápal, slyšel bych se. A protože jsem se nikdy neslyšel, nemůžu chrápat.“

Na stromě visela čutora. Horác ji sundal, pořádně si lokl ledové vody a pak zašmátral v torně a vytáhl kus tvrdého chleba a trochu sušeného ovoce. Zamračeně se na to díval.

„Snídaně,“ prohlásil s odporem.

Will bezcitně pokrčil rameny. „Už jsem jedl horší.“

Horác si ukousl chleba a přidřepł vedle hraničáře pod plátěnou stříšku. Po několika minutách strávených venku už měl ve vlasech sněhové vločky a na ramenou poprašek.

„To já taky,“ řekl. „Ale nadšený z toho být nemusím.“

Pár minut seděli tiše. Horác sebou každou chvíli netrpělivě zamlel. Will, vycvičený zůstat v klidu a nepohnout se několik hodin v kuse, starého kamaráda s účastí sledoval. Bojovníci byli od přírody muži činu. Bylo proti jejich výcviku jen tak sedět a čekat, až se něco stane. Aby řeč nestála a také aby odvedl Horácovy myšlenky od nudného čekání, zeptal se: „Vídáš se teď často s Evanlyn?“

Horác na něj rychle pohlédl. Evanlyn byla araluenská korunní princezna Kasandra. Když se s ní Will a Horác poprvé setkali, řekla jim, že se jmenuje Evanlyn. Horác věděl, že když byli Will s princeznou jako zajatci ve Skandii, vzniklo mezi nimi zvláštní pouto. Zajímalo by ho, jak je to pouto silné teď. Will se o ní zmínil poprvé od té doby, co Horác přijel. Vlastně to nebylo žádné překvapení, zatím neměli moc příležitostí probírat soukromé záležitosti. Většinu jejich pozornosti vyžadovala práce se Skandijci, signály od Alyss a teď blížící se příchod záhadného skotijského generála.

„Občas ji vídám,“ odpověděl Horác stručně.

Will pokýval hlavou, nedal na sobě nic znát. „Myslím, že tomu se nedá vyhnout,“ prohlásil. „Konec konců, bydlíš na hradě. Počítám, že občas na ni narazíš, že?“

„Tedy... trochu víc než občas,“ připustil opatrně Horác. Ve skutečnosti se s princeznou společensky stýkal hodně, ale nebyl si jistý, jestli to chce probírat s Willem. V minulosti měl pocit, že vždy, když se jednalo o Evanlyn, nastalo mezi ním a Willem mírné napětí, které nechtěl znovu vyvolávat. Uvědomil si, že přítel se na něj dívá, a měl pocit, že by měl ještě něco dodat.

„Myslím tím, že jsou plesy, kde se tančí a tak,“ řekl. Nedodal, že při takových příležitostech si ho Kasandra obvykle vybírá jako doprovod. „A samozřejmě pikniky,“ dodal a ihned litoval, že to řekl. Will povytáhl jedno obočí do oblouku.

„Pikniky?“ opáčil. „Jak rozkošné. Zdá se, že život na hradě je teď jeden velký piknik.“

Horác se zhluboka nadechl, ale pak usoudil, že bude lepší, když nebude odpovídat. Postavil se a třel si záda, kde měl svaly ještě ztuhlé.

„Na tohle spaní pod stanem začínám být moc starý,“ prohlásil. Willovi neunikla úmyslná změna tématu a měl dost soudnosti, aby ho trochu zamrzelo, jak se předtím zachoval. Za to, že byl přidělen na hrad Araluen, přece Horác nemohl. Bylo přirozené, že jako starý přítel tráví s Evanlyn, přesněji řečeno s Kasandrou, nějaký čas.

„Promiň, Horáci,“ omlouval se. „Neměl jsem to říkat. Myslím, že jsem trochu podrážděný. Nesnáším tohle čekání a nicnedělání.“

Ve skutečnosti na to byl zvyklý a nevadilo mu to.

Horác na něj pohlédl a přijal omluvu jako nabídku ke smíru. Jeho tvář se rozzářila známým bezstarostným úsměvem a Will věděl, že napjatá chvíle pominula.

A přirozeně právě v tu chvíli vklouzl do tábora Malcolmův zvěd Ambrose a chraplavým šepotem na ně volal:

„Hraničáři! Sire Horáci! Skotiové přicházejí!“

* * *

Bylo jich všeho všudy devět: generál MacHaddish a osm bojovníků jako doprovod.

MacHaddish pochodoval v čele malé čety. Byl svalnatý, ale docela podsaditý – jen málo Skotiů bylo vysokých. Hlavu měl oholenou až na dlouhý, pevně upletený cůpek, který mu visel podél levé strany temene hlavy. Jako svrchní oděv měl na sobě tartan, kostkovaný pléd z hrubé vlny, který vlastně nebyl nic jiného než prodloužená pokrývka. Halil mu ramena a trup, ruce zůstávaly i v tomto mrazivém počasí holé. Nohy mu kryly dlouhá suknice ze stejné látky a vysoké boty z ovčí kůže. Na zádech měl zavěšený široký dvouruční meč, jehož masivní jilec mu vyčníval nad hlavu. Levou tvář měl pomalovanou širokými modrými pruhy, které ho označovaly jako generála druhého,

nižšího stupně. Na kůži pravé tváře a na holých pažích měl trvalé tmavé tetování.

V levé ruce držel malý, železem pobitý štít, o něco větší než jídelní mísa.

Jeho muži byli oblečeni podobně, do stejného, červenohnědého a modré kostkovaného tartanu. Pomalování obličejů se ale omezilo jen na oblast kolem očí, vytvářelo jakousi modrou masku a označovalo je za obyčejné vojáky. Několik jich mělo meče, i když zdaleka ne tak velké jako generál. Většina třímala palice – těžké hole pobité hroty – a stejné malé kulaté štíty. V horní části vysokých bot rozeznal Will jilce dirků, dlouhých dýk, které používali pro boj zblízka.

Hraničář stál, nehybný a zahalený do pláštěnky, ani ne tři kroky od kraje stezky a devět mužů ho vytrvalým klusem mýjelo. Horác, asi sedm kroků za ním mezi stromy, žasl, jak jeho přítel dokáže dokonale splynout s okolím a stát se v podstatě neviditelným. I pro Horáce, který přesně věděl, kde Will stojí, bylo těžké ho rozeznat. Schopnost dostat se tak blízko k možnému nepříteli je opravdovou výhodou, pomyslel si Horác. Z takové blízkosti člověk viděl mnohem víc podrobností.

Dusot skotijských bot v napadaném sněhu odezněl, když malý oddíl zmizel za zákrutem stezky. Horác se díval, jak se poslední zákmit tmavočervené barvy tartanu ztrácí mezi stromy, a pak přistoupil k Willovi.

„Co teď?“ zeptal se.

Hraničář k němu zvedl oči. „Budeme je zpovzdálí sledovat, abychom měli jistotu, že opravdu míří k Macindawu. Pak si na ně počkáme, až se budou vracet domů.“

Horác přikývl, ale potom přece jen vyjádřil pochybnost, která mu už nějaký čas hlodala v mysli.

„Co když se budou vracet jinudy?“ nadhodil. Will několik vteřin mlčel.

„Pak budeme muset rychle vymyslet něco jiného,“ řekl a vzápětí trochu popuzeně dodal: „Pro všechno na světě! Přestaň se mě snažit vynervovat!“

Třináct

Alyss stála u okna a obhlížela smutnou zasněženou krajinu v okolí hradu Macindawu. Nízko nad východním obzorem dokázala na obloze zatažené mraky rozeznat neurčitou slabou zář, která oznamovala, že vyšlo slunce. Kdykoli jindy, pomyslela si zasmušile, by ji divoká krása toho výhledu nadchla – bílá pole lemovaná temnou masou stromů s vrcholky ověncenými sněhem.

V její současné situaci jí ta vyhlídka připadala pochmurná a skličující. Toužila po nějakém barevném bodu v okolním světě. Šedivé hradní zdi byly ponuré a odpudivé a dokonce i korouhev, kterou si Keren vybral, přispívala k pocitu nedostatku barev – černý meč na pozadí štítu ze střídavě bílých a černých úhlopříčných pruhů.

Okno bylo velké a spodní parapet začínal téměř ve výši kolen. Poskytovalo výborný výhled dolů na nádvoří, i když tam obvykle nebylo nic zajímavého k vidění, jen pravidelné střídání stráží a ojedinelá postava přecházející z hlavní věže k bráně nebo ke konírnám. V tuto roční dobu bylo na Macindawu málo hostů, a zřejmě proto si Keren zvolil zimu jako vhodné období pro ovládnutí hradu.

Ve vedlejší místnosti zarachotil klíč v zámku a Alyss se lhostejně otočila. Pravděpodobně přišel někdo ze sloužících, aby odnesl nádobí po snídani. Každé vytržení z jednotvárnosti však bylo vítané. Překvapilo ji, a pak i trochu polekalo, když se dveře otevřely a vcházel Keren.

Její první domněnkou bylo, že se stalo něco, co v něm opět vzbudilo podezření, a rukama zajela za záda, aby se dotkla malého, zářivě černého kamene ukrytého v manžetě rukávu. Překvapení vzrostlo, když zjistila, že zaprodanec nese podnos a na něm kávovou konvici se dvěma miskami. Usmíval se na ni, nohou za sebou zavřel dveře, přešel ke stolu a postavil na něj podnos.

„Dobré ráno,“ pozdravil zvesela.

Neřekla nic, opatrně kývla a přemýšlela, co to všechno znamená. Oči jí bezděčně sjely k váčku u jeho opasku, kam, jak věděla, ukládal modrý drahokam. Všiml si toho a rozhodil rukama v uklidňujícím gestu.

„Žádné úskoky. Žádná hypnóza. Jen mě napadlo, že bychom si spolu mohli vypít misku kávy,“ prohlásil.

Alyss si podezíravě měřila konvici s kávou. Třeba do ní Keren nasypal nějakou drogu, takovou, které stelatit nedokáže čelit.

„Já už jsem snídala,“ řekla chladně. Keren se na ni usmál, rozuměl jejím pochybnostem.

„Vy si myslíte, že ta káva je otrávená?“ zeptal se. Nalil jednu misku, dopřál si dlouhý doušek a spokojeně vydechl. „Nu, pokud je, tak je to velice chutný jed.“

Zamyšleně se odmlčel, jako by čekal na něco, co se má stát. Po několika vteřinách s úsměvem potřásl hlavou.

„Ne. Necítím vůbec žádné nepříjemné účinky, kromě touhy po dalším doušku.“

Napil se a ukázal na židli naproti sobě.

Alyss mu však stále nedůvěřovala. „Samozřejmě,“ řekla, „než jste vešel, mohl jste užít protijed k té látce, která je v kávě.“

Pokýval hlavou, uznal, že má pravdu. Pak docela přívětivě řekl: „Alyss, kdybych vás chtěl omámit, myslíte si, že bych sem přišel s konvicí kávy, abych to provedl?“

„Nevidím důvod, proč ne,“ odsekla.

„Dobře, uvažujte takhle: kdybych vás chtěl omámit, proč bych vás na to upozorňoval? Nebylo by mnohem jednodušší podstrčit tu omamnou látku do snídaně, kterou jste právě snědla?“

Ukázal na prázdný tác s miskou a čajovou konvicí na stole, který čekal, až ho odnesou, a Alyss pochopila, že má pravdu. Když se objevil s kávou, zpozorněla a vzbudilo to v ní podezření. Ale snídani celkem spokojeně snědla a ani ji nenapadlo, že by mohla polykat něco omamného.

„Myslím, že ano,“ připustila neochotně. Keren znovu ukázal na židli a tentokrát usedla, zmatená jeho chováním.

Nalil kávu do misky a vybídl ji, aby se napila. Opatrně tak učinila a posunula se při tom na okraj židle, ostražitá vůči všemu, co možná přijde. Káva byla výtečná, jak sliboval. A podle všeho to byla opravdu pouze káva. Nepocítila žádnou náhlou závrať, žádné nutkání, aby mluvila jen pravdu. Přesto čekala, až si on dá další doušek, a teprve potom se znovu napila. Napadlo ji, že látka může působit až ve větší dávce.

„Můžeme pít doušek po doušku, jestli se tak budete cítit bezpečněji,“ navrhl. „Vy mi vážně nevěříte, že?“

Usmál se na ni, ale ona zachovala kamennou tvář.

„Jste křivopřísežník,“ řekla. „Nikdo už vám nebude věřit. Dokonce ani Skotiové ne.“

Na kratičký okamžik zahlédla v jeho očích záchvěv bolesti a pochopila, že Keren si až moc dobře uvědomuje, jak krutě za své skutky platí. Byl vyvrženec, nepřítel pro každého, koho znal. Bude mít proti sobě celý Araluen – lidé, jejichž důvěru a úctu si za léta služby získal, budou teď jeho zapřísáhlými nepřáteli. Lidé, které nikdy nepoznal, budou proklínat jeho jméno.

A noví kumpáni nikdy nenahradí staré přátele, protože mu nikdy nebudou úplně věřit. Muž, který poruší přísahu, který

jednou zradí, může totéž kdykoli zopakovat. Chápal to, protože věděl, co jsou zač lidé, které pod svůj prapor naverboval. Lidé jako John Buttle. Svému zástupci nemohl Keren nikdy opravdu důvěřovat. John Buttle, sir John, jak si teď s oblibou sám říkal, zůstane po Kerenově boku jen tak dlouho, dokud to bude ku prospěchu Johnu Buttlovi. Jakmile se mu naskytne lepší, výnosnější příležitost, zradí ho.

Keren si až příliš pozdě uvědomil, že se sám stal člověkem Buttlova ražení. Nespolehlivým. Nedůvěryhodným. Zásady a hodnoty, k nimž byl vychován, teď z velké části opustil. A nahradil je... čím?

Proto je teď tady, pochopila Alyss s náhlou jasnozřivostí. Se svými stoupenci neměl nic společného. Byli to hrubí, nevzdělaní lidé bez zásad a bez morálky. Kromě toho, že Kerenovi neustále připomínali, co se z něj stalo, mu nedokázali poskytnout společnost, povzbuzení nebo zábavu.

A co bylo nejdůležitější, Kerenovi chybělo ujištění, že zvolil správnou cestu. V úžasu nad jednoduchostí toho všeho Alyss pochopila, co se skrývá za jeho dnešní návštěvou.

Byl sám. Ještě hůř, cítil se osamělý. Pohlédla na něj s probuzeným zájmem. Třeba tu ještě byla naděje, jak by mohla blížící se pohromě zabránit bez dalších ztrát na životech.

„Ještě není pozdě,“ řekla. Opřela se předloktími o stůl, naklonila se kupředu a pohlédla mu do očí. „Můžete s tím skoncovat.“

Uhnul pohledem stranou. Nepodíval se jí do očí.

„Už nemůžu couvnout,“ řekl. „Můžu jen kráčet po cestě, kterou jsem si zvolil.“

„To je směšné!“ vyhrkla rozhorleně. „Nikdy není pozdě na to, uznat, že jste se dopustil chyby! Děláte si starosti kvůli Buttlovi? Neodvází se vám odporovat! Ten člověk je zbabělec!“

Drsně se zasmál. „Buttle mi starosti nedělá,“ řekl. „Ani žádný z těch loupežníků a špinavých pobudů, které naverboval. Ale sama jste to řekla, jsem křivopřísežník. Kdo mi teď bude věřit?“

„Dobrá,“ připustila, „váš život už nikdy nebude jako předtím. Udělal jste chybu a to takovou, za jakou se může pykat celá léta. Ale když tu cestu nyní opustíte a opět dáte jasně najevo svoji oddanost Araluenu, alespoň nebudete po zbytek života vyděděncem.“

Neříkal nic, ale viděla, že se nad tím vážně zamyslel. Přitlačila.

„Kerene, vy čekáte nějakého skotijského generála...“ Zmlkla, protože na ni pohlédla s náhlým podezřením. Přezíravě mávla rukou. „Ale proboha, nejsem přece hloupá!“ vyhrkla netrpělivě. „Jeden z vašich lidí to nedávno zmínil.“ Ulevilo se mu, když si na tu příležitost vzpomněl, a ona pokračovala. „Poslyšte, pošlete ho pryč. Řekněte mu, že z dohody sešlo. Nebo mu něco namluvte. Řekněte, že budete postupovat podle plánu, ať je jaký chce. Prostě ho prozatím nechte čekat a přiveďte zpátky na hrad pár věrných vojáků. Ti muži, kterých jste se zbavil, nemůžou být moc daleko. Will vám pomůže.“

Jenomže Keren už vrtěl hlavou.

„Je pozdě,“ řekl. „Nedá se to vrátit. Jestli zradím Skotie, zabijí mě. Buttlovi muži nebudou bojovat, aby mě zachránili. On nastoupí na moje místo. Skotiům to bude jedno, pokud budou vědět, že žádný hrad Macindaw neohrozí jejich zásobovací cesty, až zahájí invazi.“

Zarazila se. „Invazi?“ opakovala s nedůvěrou. „Já myslela, že mají v plánu jenom obyčejný nájezd.“

Smutně se usmál.

„Ale kdepak, milé děvče. Tohle je mnohem vážnější než nějaké šarvátky a loupení. Mají v plánu obsadit Norgateské léno a připojit ho k Piktě.“

Cítila, jak jí z tváří ustupuje krev. Jako kurýrka si byla vědoma strategického významu zdejšího léna. Kdyby měli Skotiové obsadit Norgate, otevřela by se jim cesta k útoku na sousední léna, a to by si Araluen nikdy nemohl nechat líbit. Rozpoutala by se vleklá válka, během které by obě země vykrvácely.

„Kerene,“ promluvila a znovu se naklonila dopředu a vzala ho za ruce, aby na něj zapůsobila svou upřímností, „musíte to zastavit... hned!“ Když začal vrtět hlavou, rozzlobeně zvýšila hlas. „A přestaňte tvrdit, že je na to už pozdě! Není pozdě! Proboha, já se za vás přimluvím. Hned to zastavte a já promluvím se samotným králem.“

„Taková holčička jako vy?“ prohodil jízlivě.

Alyss skousla zlostné odseknutí, které se jí dralo na rty.

„Zapomínáte, že jsem kurýrka,“ řekla místo toho. „A slovo kurýra má velkou váhu – dokonce i u krále. Jestli teď necháte toho bláznovství, udělám všechno, co bude v mých silách, abych vám pomohla. Přísahám.“

Zámek u dveří zarachotil, jeden z Kerenových mužů rozrazil dveře a hmul se dovnitř. Keren na něj pohlédl a tvář mu potemněla hněvem.

„Zatraceně, vypadni odsud!“ vybuchl. Muž omluvně rozhodil rukama, ale zůstal mezi dveřmi.

„Promiňte, lorde Kerene, ale sir John si myslel, že byste to měl vědět. Skotijský generál se blíží ke hradu.“

Keren rychle vstal a podnos zarachotil, protože ve spěchu strčil do stolu. Rázně pokynul vojákovi a ten odešel, dveře však nechal otevřené.

„Nu,“ řekl Keren, „zdá se, že kostky jsou vrženy.“

Alyss se ještě jednou pokusila změnit jeho rozhodnutí. „Kerene, můžu vám pomoci. Věřte mi.“

Opět se na ni usmál, ale pochopila, že úsměvem maskuje bolest, kterou prožívá.

„Víte, ještě před dvěma dny by to možná šlo. Jenže lord Syron předevčírem v noci zemřel.“

Alyss rovněž vstala. „Syron je mrtev,“ řekla bezvýrazně.

Keren kývl. „Nechtěl jsem, aby se to stalo takhle, a je to moje vina. Bojím se, že už jsem vrah, má milá. Takže pokud neumíte oživit mrtvého, opravdu mi nemůžete nijak pomoci. Věřte mi,“ dodal a zopakoval tak její slova.

Na to Alyss neměla žádnou odpověď.

Zrádný rytíř se od ní odvrátil a smutně řekl: „Ted’ snad abych se radši šel setkat s tím skotijským barbarem.“

Čtrnáct

Will s Horácem sledovali skupinku Skotiů lesem a zůstávali několik set kroků za ní. Kdyby byl Will sám, mohl by udržovat mnohem menší odstup, ale když měl s sebou Horáce, cítil, že bude lepší držet se dál.

Vysoký bojovník nebyl v žádném případě nemehlo. Na rytíře byl vlastně docela šikovný. Jenže to nic neznamenal ve srovnání s tím, jak potichu se uměl v lese pohybovat hraničář. Horác šel za Willem po úzké stezce a připadal si neohrabaný jako jednonohý medvěd.

„Já nevím, jak to děláte,“ řekl po nějaké chvíli. Will se ohlédl, obočí měl tázavě povytažená, takže Horác byl nucen vyjádřit se přesněji. „Že se vy hraničáři pohybujete tak tiše,“ vysvětloval. Will se mírně zamračil, pak k němu přistoupil.

„Tak pro začátek,“ řekl tlumeně, „my hraničáři se tady nemotáme a nepovykujeme *Já nevím, jak to děláte.*“

Horác trochu schlípl. Ztlumil hlas do šepotu.

„Jo... jasně. Promiň.“

Will zakroutil hlavou a znovu vyrazil vpřed. Horác ho následoval, asi deset kroků za ním, pozoroval, kam pokládá nohu, a našlapoval s přehnanou opatrností. Napadlo ho, že tlustý sněhový koberec na stezce je užitečný. A padající sníh je

skryl před cizíma očima. Will v černobíle skvrnitě pláštence se Horácovi vlastně ztrácel před očima i na vzdálenost deseti kroků.

Will šel vpředu a pokaždé, když Horácovi pod nohama zapraskala větvička, zaťal zuby. Pomyslel si, že tenhle válečník má nejspíš mimořádně velké tlapy. Rozhodně se pod nimi ocitla spousta větviček, které mohly zapraskat. Will ale věděl, že jsou za Skotii dost daleko na to, aby k nim Horácovo rámusení dolehlo. Sledoval stopy v čerstvém sněhu, který naštěstí nepadal tak rychle, aby je úplně přikryl. Skotiové očividně mířili na Macindaw, protože stezka nevedla jinam než k hradu. Les, v němž se nacházeli, byl poměrně mladý – jiný než husté, neproniknutelné houštiny Grimsdellského lesa na východ od nich. Když jste v Grimsdellu našli cestičku, po níž se dalo jít, byla o polovinu užší než tato poměrně schůdná stezka. A kroutila se, klikatila a zatáčela jako pomatený had, takže po několika minutách jste neměli tušení, kam jdete.

Blížili se k okraji lesa a Will zpomalil a naznačil Horácovi, aby nějakou chvíli zůstal tam, kde je. Sám se mezitím vydal na průzkum.

Když stromy prořídly, spatřil skupinku skotijských bojovníků zřetelněji. Stále postupovali pomalým klusem volnou krajinou, kde rostly hlodáše a kapradí jen do výšky kolen. Už byli téměř u hradu, jehož hlavní brána se nacházela na jižní straně. Sledoval, jak Skotiové zahýbají směrem k hlavní bráně.

I na takovou dálku mohl Will vidět, jak na hradbách vypukl shon, když se skupinka přibližovala. Nikdo však netroubil na poplach. Tihle Skotiové zjevně nepředstavovali ohrožení.

Otočil se a poklusem se vracel lesem k místu, kde zanechal Horáce.

„V pořádku, jdou na Macindaw,“ řekl. „A jsou očekáváni. Jdeme.“

Vyrazil jako první přes les k jihovýchodu, do míst, kde zvolna přecházel v hustší podrost Grimsdellu. Neměli se s Horácem jak dostat přes volný úsek, aby mohli dál sledovat

Skotie. Museli se držet v skrytu na okraji lesa, což znamenalo, že přecházeli po dvou ramenech trojúhelníka, zatímco Skotiové se ubírali kratší, přímější cestou.

V době, kdy dospěli do bodu, odkud viděli na jižní hradbu, se otevřela hradní brána, vpustila dovnitř skotijského generála i jeho vojáky a opět se zavřela.

Oba přátelé leželi na břiše ve stínu stromů a upřeně se dívali na hrad.

„Co myslíš, že mají za lubem?“ zeptal se Horác.

Will pokrčil rameny. „Probírají časový plán. Počty mužů. Možná se dohadují, kolik zaplatí Kerenovi. Kdo ví?“

Horác se nepohodlně zavrtěl. Na rozdíl od Willa nikdy nedokázal dlouho ležet bez hnutí na jednom místě.

„Stejně bych to rád věděl,“ řekl.

Will se na něj usmál. „Věřím, že Malcolm nám to dokáže zjistit, až našeho kamaráda MacHaddishe zajmeme.“

Horác zamyšleně pokýval hlavou. „Nejdřív se nám to musí povést,“ nadhodil.

„To je pravda. Kolik mužů jsi napočítal?“ zajímal se Will. Věděl to sám, ale nikdy neškodilo mít jistotu.

„Když počítám generála? Devět.“

„Já taky. Takže si myslím, že ty, já a deset Skandijců bychom si s nimi měli poradit.“

Horác se tvářil pochybovačně. „Dvanáct mužů? Vážně je zapotřebí tolik? Přece je překvapíme.“

„Já vím,“ souhlasil Will. „Ale nezapomeň, že MacHaddishe chceme dostat živého.“

„To je pravda. Kdy to podle tebe asi provedeme?“

Will pokrčil rameny. „Myslím, že tu nestráví víc než jeden den. Řekl bych, že před setměním bychom raději měli být na čekané. Tam, kde jsme tábořili.“

„To je stejně dobré místo jako každé jiné,“ souhlasil Horác. „Mám teď dojít pro Gundara a jeho lidi, zatímco ty to tady všechno ohlídáš?“

Will se převálil na bok a upřeně se na něj zadíval. „Víš jistě, že najdeš cestu zpátky na Malcolmovu paseku?“ ujišťoval se a Horác se na něj široce usmál.

„Myslím, že to svede i takové staré nemehlo jako já,“ prohlásil. „Najdeme tě tady, nebo na tábořišti?“

Will se chvilku rozmýšlel. Sám by se přes volný úsek dostal nepozorovaně jako duch, jakmile se setmí. Mohl by tak počkat, dokud by neměl jistotu, že Skotiové jsou na zpáteční cestě, a ještě to stihnout na místo přepadení před nimi.

„Vezmi je na tábořiště,“ řekl. „Nech hlídku na kraji lesa, aby vás upozornila, až se budou blížit – čistě pro případ, že bych je propásl.“ Chvilku byl v pokušení začít vysvětlovat, jak provést samotné přepadení, ale uvědomil si, že v takových věcech se Horác vyzná stejně dobře jako on.

Horác poplácal Willa po rameni a zvedl se ze země. Dával přitom pozor, aby zůstával ve stínu pod stromy.

„Sejdeme se s tebou tam,“ řekl.

* * *

V půli odpoledne procházela zkouškou už i Willova trpělivost. Litoval, že Horáce nepožádal, ať za ním pošle někoho z Malcolmových lidí, aby hlídali ve dvou. Mohl by si alespoň udělat přestávku a třeba se i hodinku prospat.

Jen ležet na okraji lesa a zírat na hrad začalo být po nějakém čase kupodivu únavné. V jednu chvíli Will zjistil, že skoro usíná. Otřepal se, několikrát se zhluboka nadechl a zase byl čilý. Po několika minutách cítil, jak mu oči plavou a hlava opět klesá. Postavil se na nohy a začal přecházet sem a tam. Pohyb byl zřejmě lepší způsob, jak zůstat bdělý. Sněžilo s krátkými přestávkami celý den a krajinu mezitím přikryla tlustá sněhová pokrývka. Světla začínalo ubývat a Will si uvědomil, že udělá nejlíp, když se vrátí do lesa na sever od hradu. Kdyby se Skotiové objevili teď, mohlo se stát, že je uvidí, až bude pozdě.

Pochopitelně, říkal si, byla to jen jeho domněnka, že odejdou dnes večer. Možná je bude Keren na hradě hostit.

Mohli by klidně zůstat pár dní. Ale nějak o tom pochyboval. Zhlédl generálovu tvář zblízka a nezdál se mu jako člověk, který by marnil čas hostinami.

Strávil obvyklých pár minut přípravou a pozorováním přirozeného rytmu krajiny kolem sebe – jak poletuje sníh a jak se v mírném větru pohybují křoviska a vrcholky stromů. Když cítil, že je na všechno správně naladěný, přikrčil se a v klamném světle se prosmýkl přes otevřený úsek.

Při pohledu z patnácti kroků splýval s pozadím. Bylo vyloučeno, aby ho z hradeb vzdálených několik set kroků někdo zpozoroval.

* * *

Na Léčitelově pasece, jak se jí teď všeobecně říkalo, Orman s Malcolmem sledovali, jak Horác odvádí oddíl Skandijců mezi stromy. Je pozoruhodné, uvažoval Orman, jak někdo tak mladý dokáže hravě zvládnout bojem utužené Skandijce. Malcolm zřejmě dospěl ke stejnému závěru.

„Máš štěstí, že ti dva jsou na tvé straně,“ prohodil a Orman věděl, že mluví o Willovi a Horácovi. „Jsou to velmi schopní mladí muži.“

Orman přisvědčil. „Jsou dokonale sehraní, opravdu.“ Potom pokradmu pohlédl na malého léčitele. „Zdá se mi, že jsem měl štěstí se všemi novými spojenci.“

Malcolm mu pohlédl do očí a skromně pokrčil rameny. Orman však měl pocit, že je na čase, aby se vyjádřil podrobněji.

„Když se to tak vezme,“ pokračoval, „nejsi mi nic dlužen. Před mnoha lety ses rozhodl žít v ústraní zde v lese a uzavřít se před vnějším světem.“ Ztěžka vzdychl. „Nemůžu říct, že ti to mám nějak za zlé.“

„Myslím, že jsem tady dost spokojený,“ odvětil Malcolm.

„A teď tohle všechno dáváš v sázku,“ řekl Orman.

Malcolm protáhl obličej. „Ano?“ Zdálo se, že s takovým názorem se setkává poprvé. „Myslím, že ano, skutečně,“ souhlasil.

„Prozradilo se, že všechna tvá ochranná opatření a příznaky byly jen triky. Například teď víme, že Noční bojovník je jen obraz.“

„Měl jsi v úmyslu vytroubit to do světa?“ s pousmáním se otázel Malcolm.

Orman zavrtěl hlavou. „Jistě že ne. Jenže jakmile se tajemství odhalí, nějak si najde cestu ven. Všichni tvoji lidé budou opět v nebezpečí.“

Malcolmův úsměv se vytratil. „Já vím,“ řekl léčitel nakonec. „Přemýšlel jsem o tom, ale co vlastně můžu dělat? Když tě sem Will a tvůj sluha Xander přivezli, měl jsi na kahánku. Jakou jinou možnost jsem měl?“

„Mohl jsi nás poslat zpátky,“ namítl Orman, ale Malcolm zavrtěl hlavou dřív, než větu dokončil.

„Jsem léčitel,“ řekl prostě. „Přisahal jsem, že svůj život zasvětím uzdravování. Kdybych tě odmítl, byl bych křivopřísežník. Rozumíš?“ dodal a do tváře se mu opět vloudil náznak posmutnělého úsměvu. „Dostali jste mě do neřešitelné situace.“

Orman přikývl. Právě to si uvědomoval a byl to i důvod, proč rozhovor s Malcolmem vůbec načal.

„Tomu rozumím. Ale chci, abys věděl, že napříště to bude jinak. Budeš pod ochranou hradu Macindawu.“

Malcolm o jeho slovech několik vteřin přemýšlel. „Vážím si takové nabídky,“ řekl. „Ale nebude ti vadit, když zůstanu v lese? Už jsem si tady dost zvykl. A své lidi bych neuměl opustit.“

„To bych od tebe ani neočekával,“ řekl mu Orman. „Já jen chci, abys věděl, že už se nebudeš muset skrývat. Poskytnu ti veškerou ochranu, jaká bude třeba. A pomohu ti se vším, oč požádáš.“

Oba muži si obřadně potřásli rukama. Malcolm otevřel ústa, aby něco řekl, ale potom zaváhal.

„O co jde?“ vybídl ho Orman.

„Inu,“ začal rozpačitě Malcolm, „hrozně nerad prosím, ale ti Skandijci už mě skoro vyjedli a naši dva mládenci se k mojí zásobě kávy chovají jako hejno kobylek.“

Orman se usmíval. „Postarám se o to,“ řekl. „Zařídím, aby Xander nakoupil nějaké zásoby v Klikatém potoku. Může sáhnout do mého váčku. Ale upozorňuji tě,“ připojil a jeho úsměv se značně rozšířil, „že mu to nejspíš utrhne srdce.“

Patnáct

Na situaci vězně je nejhorší, uvažovala Alyss, že neví, co se děje. Poté, co posel od Buttla odvolal Kerena, viděla přicházet MacHaddishe a jeho oddíl. Z okna měla výhled na nádvoří a hlavní bránu, kudy vstoupili na hrad. Ale jakmile je uvedli do hlavní věže, zůstala jí jen palčivá zvědavost. O čem jednají? Jaké mají plány? Co proti nim může udělat Will? Ví vůbec, že Skotiové jsou tu?

Jako kurýrka byla zvyklá znát tajné informace. Nucená nečinnost a odloučení od dění venku ji sžíraly a nutily bezmocně přecházet po malé cele.

Hledala, jak by se zabavila, poklekla u okna a zkoumala dvě prostřední tyče. Nedávno na nich začala pracovat se zbývajícím kyselinou. Pokaždé, když ji Keren přišel navštívit, počkala po jeho odchodu půl hodiny a pak nalila kyselinu do mělkého důlku kolem zapuštění tyčí. Nalévala ji po troškách, protože při naleptávání železa vznikaly čpavé výpary a trvalo přinejmenším hodinu, než se vyvětraly. Právě proto mohla na tyčích pracovat pouze brzy poté, když od ní Keren odešel. Domnívala se, že tehdy bylo nejméně pravděpodobné, že se vrátí.

To, co kyselina ze železa a malty rozežrala a co ubylo, nahrazovala směsicí mýdla, prachu a rzi. Měkkou výplň teď odškrabávala lžící a opatrně odkládala vedle na hromádku, aby ji mohla znovu použít. Viděla, že tyče jsou ze tří čtvrtin rozleptané. Ještě tak dvě tři dávky a bude hotovo, kyseliny jí na to zbývalo bohatě.

Nebyla si vůbec jistá, co udělá, jakmile budou tyče úplně rozleptané. Přece jen se pořád bála výšek a při představě, že by sestupovala po vnější zdi, ztuhla hrůzou. Ale nemohlo uškodit, když bude připravená.

Napadlo ji, že by se teď mohla odvážit nalít na tyče další kyselinu. Keren se věnoval skotijskému generálovi a nejspíš za ní znovu nepřijde. Ale odolala pokušení. Moc dobře věděla, že Keren by se s ní mohl chtít MacHaddishovi pochlubit. Váhavě vrátila pastu z mýdla, prachu a rzi na místo a zamaskovala díru v železe. Aby byla dál od pokušení, odešla od okna, natáhla se na postel a založila si ruce za hlavou.

Nespala. Hlavou jí vířily myšlenky poháněné pocitem bezmocné nečinnosti.

Hodiny se vlekly. Znovu začala přecházet po cele. Pak si znovu lehla. Srovnala nábytek. Stůl. Dvě židle. Postel. Moc času to nezabralo. Uvažovala, že by přemístila skříň, ale usoudila, že je moc těžká. Navíc by hluk mohl přivolat strážné, aby se podívali, co v cele tropí, a ona o pohled na ně vůbec nestála. Ještě jednou prozkoumala železné tyče. Chvilíčku si pozorně prohlížela lahvičku s kyselinou, kterou měla uloženou v úkrytu na horním překladu okna. Zatočila s ní, aby viděla, kolik kyseliny zbývá. Pak se ovládla a opět ji odložila.

Ležela na přestlané posteli, když zaslechla, jak dole na nádvoří někdo vykřikuje rozkazy. Chvatně vstala a přešla k oknu. Skotijský oddíl se chystal k odchodu.

„To bylo rychlé,“ zamumlala. MacHaddish tu nepobyl ani šest hodin. Jednání s Kerenem proběhlo buď nadmíru úspěšně, nebo právě naopak. Podle způsobu, jak si oba muži potřásali rukama a jak Keren volnou rukou poplácával generála po rameni, se klonila spíše k první možnosti. Pohlédla na oblohu.

Světla valem ubývalo a ona doufala, že Will zjistí, co se děje. Později v noci mu bude muset odvysílat zprávu. Věděla, že i v době, kdy hrad sám nesledoval, nechával v lese někoho, kdo její světelnou zprávu zapíše, a Will ji později dešifruje.

Opět zarachotil padací most, zavržala padací mříž a Skotiové měli volnou cestu ven. Několik minut je sledovala, jak klušou mezi nízkými hlodášovými křovisky a zahýbají k severu, na cestu vedoucí k piktské hranici. Potom je zakryl temný obrys severovýchodní věže a Alyss odstoupila od okna.

Vítr změnil směr a vháněl ledový dech do otevřeného okna, takže ohýnek v krbu střídavě plápolal a pohasínal. Alyss odvázala šňůru a roztáhla přes okno těžký závěs, aby zmírnila průvan. Náhlé šero v místnosti ji tísnilo, a proto rozsvítila malou lampu.

O půl hodiny později zaslechla v zámku klíč a vešel Keren.

Čekala, že přijde rozjásaný a bude se vychloubat, že jeho plán hodně pokročil. Vypadal ale poněkud zničeně a roztěkaně. Zeptala se na MacHaddishe, ale rozzlobeně ji odbyl. Nechtěl o skotijském generálovi mluvit. Místo toho se rozhovořil o svém dětství, jak vyrůstal na severu, na jaře a v létě chodil na lov, prozkoumával lesy a potoky a po většinu tuhých zim zůstával zavřený doma. Vyptával se na její dětství a ona mu stručně pověděla o opatrovně na hradě Redmontu, kde baron Arald vychovával osiřelé děti po rodičích, kteří zahynuli v jeho službách.

Při hovoru z něj ale měla pocit, že je tu něco, o čem nemluví, před čím uhýbá.

Pak pochopila, co to je. Keren místo radosti, že jeho plán se naplňuje, cítil lítost – nad tím, že se neodvolatelně vydal na cestu, která mu vezme vše, co znal a co mu bylo po léta drahé. Na cestu, z níž nebylo návratu.

Přinesli jí večeři a Keren se náhle omluvil. Alyss zamyšleně seděla u stolu a hleděla na mísu s dušeným masem před sebou. Události nabírají tempo, uvědomila si, možná rychleji, než očekávala.

Rozhodla se, že jakmile sloužící odnese táč, začne znovu pracovat na tyčích.

Šestnáct

Plán přepadení byl jednoduchý.

Will zvolil místo poblíž dočasného tábořiště, kde byla stezka na poměrně dlouhém úseku rovná. Gundar a devět jeho Skandijců se ukryli mezi stromy po obou stranách. Budou na začátku rovinky, takže jakmile je Skotiové minou, budou je mořští vlci moc překvapit zezadu.

Will a Horác měli zaujmout postavení na druhém konci a upoutat pozornost nepřítele. Představa byla taková, že Will s Horácem vystoupí z lesa a vyzvou Skotie, aby zastavili. Až Skotiové odvrátí pozornost jinam, Skandijci se za nimi rychle vynoří z lesa a vetřelci pochopí, že jsou obklíčeni velkou přesilou a odpor je marný. Oba mladíci museli ještě vymyslet, co s devíti zajatci provedou, až je dostanou. Budou je muset nějak uvěznit, ale Will se rozhodl, že to vyřeší později.

Z vlastní zkušenosti i z Haltova chování a vyprávění věděl, že k zastavení nepřítele často stačí, když se hraničář jen objeví. V krajních případech se i oddíly větší než tenhle vzdávaly bez boje. Will nečekal, že k tomu dojde, ale domníval se, že pohled na hraničáře skotijský oddíl přinejmenším vyvede z míry a ta chvilková nejistota poskytne Skandijcům příležitost, aby se zapojili do akce a odzbrojili je.

Will dorazil k lesu hodnou chvílí před Skotii. Byl tam na hlídce jeden Skandijec, jak Will předtím nařídil. Muž polekaně vyskočil na nohy, protože hraničář se náhle zjevil z přítmí přímo před ním. Hmátl po bojové seceře opřené vedle o strom, ale Will ho naštěstí zastavil včas.

„Dej si pohov!“ uklidňoval ho a stáhl si z hlavy kapuci, aby strážný mohl spatřit jeho tvář. „To jsem jenom já.“

„U Gorlogovy brady, hraničáři,“ kroutil hlavou Skandijec. „Vyděsils mě k smrti.“

Gorlog byl jeden z nižších skandijských bohů, měl dlouhý vous, zahnuté rohy a zuby jako vlčí tesáky. Will při různých příležitostech slýchal, jak se Skandijci při leknutí dovolávají všech těchto jeho součástí, ale teď se tím nechtěl zabývat a ztrácet čas.

„Už jsou na cestě,“ oznámil stručně. „Jdeme.“

Skandijec pohlédl přes otevřenou krajinu ke hradu. Mlhavě rozeznával skupinku mužů směřujících k nim. Otočil se zpět k hraničáři, jenže Will už běžel po stezce k místu přepadení. Skandijec ho chvatně následoval. Podobně jako Horáce ho mátl, jak se mu běžící postava v pláštěnce před očima míhá a ztrácí. Klopýtal po úzké cestě a hnal se za prchavým přeludem před sebou.

Horác čekal v ohybu stezky na počátku rovného úseku. Podobně jako skandijský strážce sebou polekaně trhnul, když před ním Will náhle vyrostl ze země.

„Tohle mi nedělej!“ rozčiloval se. Když si všiml Willova nechápavého výrazu, vysvětloval: „Ty víš, že tě neslyšíme přicházet a že tě skoro nevidíme. Dělej trochu rámus, ať víme, že jsi tu.“

„Promiň,“ omlouval se Will. „Skotiové už jdou.“

Horác kývl a chvilkové rozladění pustil z hlavy. Obrátil se k lesu.

„Gundare! Slyšels? Už přicházejí!“

Mezi stromy se ozval šramot a Will spatřil temné postavy Skandijců, jak se přemísťují na svá stanoviště. Zatím čekali na dočasném tábořišti a teď se přesouvali blíž ke stezce. Will

spokojeně kýval, když viděl, že si přesně podle Horácova příkazu sundali nápadné rohaté helmice. Nic by neprozradilo chystané přepadení tak rychle jako pohled na mohutné volské rohy kymácející se ve křoví, pomyslel si. Gundar a čtyři z jeho mužů vystoupili z lesa. Ostatních pět se rozestavilo mezi stromy asi pět kroků od stezky a čekali.

„V pořádku, Horáci,“ řekl Gundar, „slyšíme tě. Za jak dlouho tu budou?“

Horác tázvavě pohlédl na Willa a ten odpověděl.

„Asi za deset minut. Zaujměte svá místa. A pak už se ani nehněte.“ Hledal způsob, jak by příkaz zdůraznil, a nakonec řekl: „U Gorlogových zubů i vousů, je to jasné?“

Gundar se usmál od ucha k uchu. „Rád vidím, že se učíš náš jazyk,“ prohlásil. „Bez obav. My už jsme lidi přepadávali.“ Ukázal své čtveřici mužů, ať přejdou na protější stranu stezky, tak aby na každé straně bylo pět Skandijců. Než se vnořil do křoví, tiše na ostatní zavolal.

„Jestli někoho uslyším, že dělá kravál, nakrápnu mu lebku. Jasný?“

Ozvalo se souhlasné sborové bručení a poté rozložití Skandijci postupně zmizeli mezi stromy a keři.

„Pamatujte,“ připomínal Will, „potřebujeme toho muže živého. Bude to ten, co je v čele. Polovinu obličeje má pomalovanou modrými pruhy.“

„Jak půvabné,“ zamumlal Horác. Will po něm střílel pohledem.

„A velký široký meč navlečený přes rameno,“ doplnil. Horác se naoko ušklíbl.

„Už ne tak půvabné,“ prohodil.

Will se rozhodl, že nejlepší bude si ho nevšímat. Ze křoví vyrostl Gundar, asi jako když se velryba vynoří z vody.

„Tak toho modráka chytíme živého,“ prohlásil. „Ale neutrhne ti to srdce, když někdo z jeho mužů nepřežije?“

„Raději bych se vyhnul krveprolití,“ řekl Will. Věděl však, že v podobných situacích běží věci zřídka přesně podle plánu. „Dělejte, co můžete,“ dodal. „Počkejte, až uslyšíte, jak

na ně volám, že mají stát. Chvilíčku počkejte, než mi budou plně věnovat pozornost, pak jim vpadněte do zad. Když to správně načasujeme, měli by se vzdát bez boje.“

Poslední větu řekl spíše proto, aby uklidnil sám sebe, než z jiného důvodu. Gundarův výraz nenechával nikoho na pochybách, že jeho to nepřesvědčilo.

„Třeba to tak bude,“ prohlásil pochybovačně, „ale i kdyby to jen vypadalo, jako že chtějí bojovat, moji chlapi vyhltnou, jasný?“

Will přisvědčil. Nic víc nemohl žádat. Nemohl čekat, že v takové situaci budou Skandijci zbytečně riskovat jen proto, že on by se rád vyhnul krveprolití.

„Platí,“ řekl skirlovi. „Teď se vrať do úkrytu, dřív než tady budou.“

Gundar zaplul do podrostu a Willovi to opět připomnělo velrybu, jak se vynořuje a znovu potápí. Neměl ale čas, aby nad tím hloubal. Horác ho zatahal za rukáv.

„Jdeme,“ zavelel Will stručně a vyrazil jako první na druhý konec rovinky.

Horác zašel několik kroků mezi stromy, aby nebyl vidět. Will jednoduše zůstal po straně stezky, s kapucí přetaženou přes hlavu a zahalený v pláštěnce. V levé ruce držel luk, v pravé měl mezi prsty připraveno několik šípů. Přejel pohledem k podrostu a všiml si, že Horác zamaskoval bíle malovaný štít matně zelenou látkou. Pochvalně kývl hlavou. V rychle ubývajícím světle se nebude bíle lesknout a Skotie varovat.

Náhle se napjal, protože slyšel, jak přicházejí. Ozvalo se tlumené dusání nohou ve vysoké vrstvě sněhu. Horác si Willova bezděčného pohybu všiml.

„Jsou tady?“ zeptal se tiše.

„Každou chvilku. Bud' zticha,“ napomenul ho Will. Trochu si stáhl kapuci z čela, aby lépe slyšel. Už rozeznával měkké povrzávání bot na suchém sněhu. Stál jako socha u velkého kmene a upíral zrak na temnou skvrnu mezi stromy, která označovala ohyb cesty třicet kroků od něj.

Objevila se postava. Díky padajícímu sněhu a slabému světlu byla nejprve nejasná a rozmazaná, ale záhy v ní poznal skotijského generála MacHaddishe. Vojáci klusali těsně za ním ve čtyřech dvojicích. Will počkal, až budou všichni na rovině, pak vstoupil doprostřed stezky, vložil šíp do tětiny a zvedl luk v polovičním nátahu.

„Královský hraničář!“ vykřikl pro případ, že by snad byli na pochybách. „Zůstaňte stát!“

Neznámá postava, která se před Skotii náhle zjevila, je na chvíli zaskočila. MacHaddish slyšel hlasitý rozkaz, ale vůbec mu nerozuměl. Slova *královský hraničář* mu nic neříkala. Will mohl stejně tak dobře zavolat *královský punčochář*.

Pravdou bylo, že Willův plán by skvěle vyšel, jen kdyby Skotiové pochopili, jakou v něm hrají roli. Bohužel Skotiové ve své vzdálené severní zemi měli s hraničáři zřídka co do činění, takže si o nich nemohli udělat žádné představy. Když se před nimi náhle jeden objevil, rozhodně je to nezastrašilo.

Will si všiml počátečního zaváhání Skotiů, trochu se uklidnil a v duchu se usmál a děkoval svým hraničářským předchůdcům, že si vybudovali tak pozoruhodnou pověst.

Pak se všechno dočista pokazilo.

MacHaddish se vzpamatoval z chvilkového překvapení. Pravá ruka hmátla dozadu přes rameno, sevřela mohutný jilec širokého meče a lehce ho vytasila z pochvy pohybem tak hladkým a rychlým, jako by ho už prováděl nesčetněkrát.

„Na cha'rith nambar!“ zakřičel, rozmáchl se obří čepelí a zakroužil s ní ve vzduchu. Vojáci vyburcovaní k boji jeho slova zopakovali – šlo o válečný pokřik MacHaddishova klanu. Z osmera hrdel zazněl křik a MacHaddish se vrhl kupředu na nezřetelnou postavu na cestě před ním. Dva z jeho mužů ho v útoku bezprostředně následovali.

Will, tváří v tvář ozbrojenému a podle všeho rozzuřenému skotijskému generálovi instinktivně napnul luk do plného nátahu. Na poslední chvíli si vzpomněl na svůj příkaz Skandijcům a těsně předtím, než vypustil šíp, přemístil cíl ze středu generálovy hrudi na pravé zápěstí.

Šíp palčivě projel slachami a nervy zápěstí, okamžitý šok zbavil ruku veškerého citu, ochromil celou paži a připravil MacHaddishe o sílu potřebnou k ovládnutí velkého meče. Generál zařval bolestí, zkroutil se a levou rukou se chytil za pravé zápěstí. Široký meč mu vypadl do sněhu.

Jenže Will už neměl na MacHaddishe čas. Druzí dva Skotiové byli téměř u něj. Jediným pohybem vložil do tětiny druhý šíp a vystřelil a jeden z nich klesl do sněhu, na místě mrtev. Druhý byl už u něj, řval nenávistí a pomstychtivostí a rozpráhoval se mečem ke smrtícímu úderu. Will uskočil stranou, dopadl ramenem do hlubokého sněhu a překulil se. Zároveň pustil luk, pravou rukou vytasil saxonský nůž a znovu se převálil na nohy.

Skotiův úder byl však zadržen Horácovým štítem. Čepel narazila a dlouhým řezem protřela plátěný potah štítu. Odvetný úder Horácova meče zachytil Skoti svým malým štítem. V žádném případě však nebyl připraven na oslepující rychlost dalších úderů araluenského rytíře. Skoti se sice chystal zasadit další úder, ale pochopil, že tempu souboje už nestačí a meč vyššího soupeře se na něj znovu řítí. Zoufale se kryl štítem a hekl pod silou nárazu, která mu ochromila zápěstí. Vzápětí schytl neuvěřitelně rychle další ránu opět z jiného směru a musel ji zoufale krýt mečem. Měl pocit, jako kdyby bojoval proti dvěma mužům, a když mu protivník vyrazil meč z ruky a poslal ho roztočený mezi stromy, sevřely se mu vnitřnosti mrazivou hrůzou z přicházející smrti.

Slepě se ohnul, aby vytáhl dýku zastrčenou ve vysoké botě, jenže Horác pustil meč, vykročil vpřed a zasadil mu zespodu dobře mířenou ránu pravačkou do čelisti.

Skoti obrátil oči v sloup a kolena se pod ním podlomila. V bezvědomí se složil do měkkého sněhu, tváří k zemi.

Will s Horácem si uvědomili, že z druhého konce k nim doléhají výkřiky a třesk zbraní – Skandijci vyrazili ze křoví do útoku. Skotiové byli zezadu obklíčeni přesilou, stálo jich šest proti deseti. Jenže se nevzdali bez boje a zranili dva Skandijce. To byla nejspíš chyba, protože Gundar dostal záchvat bojové

zuřivosti. Kroužil sekerou kolem hlavy, prosekával si cestu mezi nepřáteli a tříštil jejich zcela nedostatečné ruční štíty.

Když se rozhodli sklonit zbraně a prosit o slitování, stáli na nohou už jen dva. Bojovou zuřivostí zaslepený a hluchý Gundar je neslyšel. Jeden ze Skandijců však skirla zezadu pevně sevřel do náruče a táhl ho stranou, aby se uklidnil. Ostatní Skandijci rychle obstoupili dva zbývající členy klanu, vyrazili jim zbraně z rukou a přinutili je pokleknout.

Horác s Willem si vyměnili pohledy a vrtěli hlavami.

„Nu,“ prohlásil Horác, „nebylo to tak docela podle *našeho* plánu.“

Will mu byl vděčný, že řekl *našeho*, a ne *tvého*.

„Ne tak docela,“ připustil. „Ale aspoň že jsme dostali MacHaddishe.“

Ohlédl se k místu, kde generál předtím klesl na kolena a tiskl si zraněnou pravačku. Na sněhu byla velká krvavá skvrna.

Jenže po MacHaddishovi nezůstalo ani památky.

Sedmnáct

„Kam k čertu zmizel?“ divil se Horác. „Skoro jsem ho nespustil z očí.“

Ale Will už se skláněl nad místem, kde generál upadl, a očima sledoval zřetelnou stopu, kterou prchající Skoti zanechal v čerstvém sněhu. Byly tu otisky nohou, v ubývajícím světle čím dál obtížněji viditelné, a také jasně červená krvavá stopa. Vyrazil po ní, ale potom zaváhal a ohlédl se na stezku, kde Skandijci obklopili skotijské bojovníky, kteří zůstali naživu.

Gundar stál stranou, jeden z jeho mužů ho od Skotiů odtáhl a uklidňoval ho. Will chtěl zajistit, aby někdo za zajatce zodpovídal.

„Držte je tam, rozumíte?“ volal. Ukázal na bojovníka, jehož srazil Horác. „Tohohle taky.“

Jeden ze Skandijců vykročil. Will překvapeně poznal Nilse Tahače. Skandijec se zjizvenou tváří byl mezi prvními, které si Horác pro přepadení vybral. Měl zkušenost, že chlapi jako Nils, nejprve hrubí a neochotní, se často změní v nejspolehlivější vojáky, pokud se podaří je přesvědčit.

„Hraničáři, ty běž za Modrákem,“ řekl. „My dohlédneme na tyhle krasavce, dokud se nevrátíš.“

Will jedenkrát kývl a vyrazil mezi stromy, těsně následován Horácem. Zhlodala v něm chvilková pochybnost, když si uvědomil, že luk nechal vedle stezky, ale s pokrčením ramen ji zaplašil. V hustém lese by mu luk stejně nebyl skoro k ničemu. V takových podmínkách budou vhodnějšími zbraněmi saxonský a vrhací nůž.

Běžel v předklonu a při hledání MacHaddishových stop soustředěně vraštil čelo. Postup nejprve usnadňovala krev, zřetelně viditelná na sněhu dokonce i v houstnoucím šeru. Potom však generálovi nejspíš došlo, že za sebou nechává stopu, kterou by dokázal sledovat i slepý, a poraněnou ruku si ovázal, aby nekrvácela. Nejspíš tlustým tartanem, který měl přehozený přes ramena, uvažoval Will.

Ještě úvahu ani nedokončil a všiml si, že zlomený dřík šípů vězí v nedalekém keři, kam ho Skoti odhodil. Will se otrásl. Vytahování šípů muselo být nesmírně bolestivé.

Když se nedalo jít po stopě vyznačené krví, bylo už její sledování obtížnější. Stopař s Willovými schopnostmi by za denního světla dovedl číst otisky ve sněhu bez zaváhání. Jenže teď byla skoro úplná tma, a tak musel hledat opatrněji.

Navíc, uvědomil si Will, se MacHaddish záměrně snažil je ze stopy svést. Občas se zastavil a pak skočil z místa, jak nejdál dokázal, a pokračoval dál. Jindy zanechával falešné stopy a zhruba tucet kroků šel na jednu stranu, pak se rychle vrátil po vlastních stopách a buď uskočil stranou, nebo využil převislé větve či skupinky skal, aby změnil směr, aniž by zanechal stopy bot ve sněhu. Skoti měl výhodu, že mohl kdykoli zamířit libovolným směrem. Oni s Horácem byli nuceni postupovat mnohem pomaleji, když museli sledovat jeho stopy, které se občas ztrácely.

Za denního světla by Will okamžitě poznal, kdy se Skoti vracel po své stopě a šel pozpátku ve vlastních šlépějích, a falešné stopy by si nevšímal. Ale v noci, v zimě a v lese nemohl dělat nic jiného než sledovat každou stopu, kterou uviděl.

Zastavil se v místě, kde stopa zahýbala prudce doleva. Instinkt mu napovídal, že MacHaddish se opět pokoušel zmást pronásledovatele. Už si všiml, že vždy, když generál vyrobil falešnou stopu, vracel se, zřejmě podvědomě, stále do stejného základního směru. Mířil na sever, k hranici. A sever byl přímo vpředu, ne vlevo. Will byl v pokušení pokračovat k severu a nevšímat si šlápot naznačujících odbočky. Přímo vpředu spatřil ostrůvek holých skal, kam mohl MacHaddish zamířit, aby zastřel své stopy. V úseku, který k nim zbýval, ležela na zemi spousta spadlých větví a zetlelého listí a po nich mohl generál přejít, aby zamaskoval stopu. Na opačné straně skal Will pravděpodobně zjistí, že šlápoty zase pokračují.

Jenže pokud je tam nenajde, pokud pravá stopa byla tahle, ztratí drahocenné minuty, když ji bude ve tmě znovu hledat. Zaváhal, zapochyboval o sobě. Cítil, že Skoti se od nich s každou minutou víc a víc vzdaluje.

„Kudy?“ ptal se Horác, ale Will mu dal okamžitě znamení, ať je zticha. Něco z lesa zaslechl, vpředu a vpravo. Pomalu otáčel hlavou ze strany na stranu a snažil se zvuk znovu zachytit. Přiložil si k oběma uším miský z dlaní, aby mu neunikl žádný šelest, který...

Tam! Zdálky zaslechl zvuk, jako když se někdo prodírá mezi stromy a hustým podrostem. Měl pravdu. Stopa vedoucí doleva byla falešná. A už věděl, jak by mohl MacHaddishe dostihnout. Ne sledováním jeho stop, ale nasloucháním.

A ve stejném okamžiku si uvědomil, jak může před MacHaddishem zatajit svůj postup.

Kývnutím přivolal Horáce k sobě a ukázal směrem, odkud zvuk přicházel.

„Pustil se tam tudy,“ řekl tlumeně. „Slyším ho. Pojd’ za mnou, ale drž se deset až dvacet kroků zpátky. A dělej trochu rámus, rozumíš?“

Horác se zamračil. Will sledoval, jak se mu v hlavě rodí otázka, a zodpověděl ji dřív, než se přítel stačil zeptat.

„Uslyší tebe, jak jdeš,“ řekl. „Mě slyšet nebude.“

Spatřil v Horácových očích pochopení, opět se vnořil do lesa a slyšel, jak se přítel vydává za ním. Horác zůstával dost daleko vzadu, takže nepřehlušil šramot, který dělal MacHaddish, když se prodíral mezi stromy a křovím, a Will cítil, že uprchlíka dohání. Zdvojnásobil rychlost a hluk způsobený MacHaddishovým postupem slyšel zřetelněji, zatímco Horáce slyšel méně, protože odstup mezi nimi se zvětšoval.

Skotijská neznalost schopností hraničářů byla tentokrát pro Willa výhodou. MacHaddish se dál hnal vpřed podrostem a netušil, že pronásledovatel se k němu přibližuje, netušil, že hraničáři se v tomto prostředí dokážou pohybovat v podstatě neslyšně. V dálce za sebou MacHaddish občas zaslechl, jak se někdo nemotorně prodírá lesem, a měl dojem, že se těm zvukům vzdaluje. Jenže ten hluk dělal Horác, ne Will. A Will mu byl každým krokem blíž a blíž.

Horác věděl, co má Will za lubem, a náhle mu hlavou bleskl nápad. Začal sám sebe hlasitě povzbuzovat a vykřikoval neurčité příkazy a pokyny.

„Tamhle je! Vidím ho! Chlapi, tudy!“

Říkal, co mu slina přinesla na jazyk. Na slovech nezáleželo, ale hlas a hluk byly velice důležité. Horác správně vycítil, že nemůže křičet nepřetržitě. Věděl, že by to mohlo překrýt šramot, který dělal MacHaddish, takže pokřikoval nepravděpodobně, aby měl Will dostatek příležitostí sledovat Skotiův postup sluchem. Začal se i záměrně uchylovat od správného směru, aby MacHaddish získal dojem, že pronásledovatelé ztrácejí jeho stopu.

Will slyšel hlas svého přítele a usmál se, protože pochopil, co provádí.

* * *

Sto padesát kroků před ním se usmíval i MacHaddish. Výkřiky se ozývaly v dálce, směřovaly k západu a slábly. Pronásledovatelé ho pomalu ztráceli. Generál se na chvíli

zastavil na malé mýtině a opřel se o kmen stromu. V ruce mu bolestivě cukalo a dýchal přerývaně následkem bolestivého zranění i vypětí, které musel při útěku vynakládat. Opatrně odmotal ze zápěstí krví nasáklý tartan a prohlížel si ránu. Zkusil ohnout prsty, ale nedokázal to. Jako by v nich ztratil cit.

Zkusil to znovu a tentokrát ucítil drobný pohyb, což ho povzbudilo. Když to zkusil ještě jednou, otupělost v paži náhle ustoupila. Vnitřní stranou předloktí mu projela palčivá bolest.

Hekl bolestí a překvapením. Ale přesto byl rád. Všechno, dokonce i bolest, bylo lepší než ta děsivá ztráta citu. Kdyby mu pravá ruka navždy zchromla, byl by s ním konec. U Skotiů se i generálové museli zúčastňovat pěstních soubojů. Snažil se bolest nevnímat, zhluboka se nadechl a zvedl oči od zraněné ruky.

Směrem k němu postupovala temná postava, vzdálená sotva čtyři kroky.

MacHaddish měl možná zmrzačenou ruku, ale zůstaly mu ještě reflexy ostré jako břitva. Zareagoval téměř bez rozmyslu, vrhl se kupředu na nezřetelnou postavu. Viděl, jak mužova ruka sjela k pasu a pochopil, že sahá po zbrani. MacHaddish si opět instinktivně uvědomil, že v boji zblízka mu zraněná pravá ruka bude k ničemu. Mírně se předklonil a jedním ramenem napřed vrazil do postavy v pláštěnce.

* * *

Prudká rychlost útoku Willa zaskočila. Když se ke Skotimu přibližoval, slyšel, jak zasténal bolestí, viděl, jak se snaží hýbat zraněnou pravačkou, a pochopil jeho úzkost. Vzbuzoval v něm dojem v podstatě bezmocného člověka. Nedostatek zkušeností s takovými divokými bojovníky přivedl Willa k další chybě. Skotijského válečníka nevyřadí z boje bolavá ruka. Když bude třeba, Skoti se bude rvát rukama, nohama, hlavou, lokty, koleny i zuby.

MacHaddishovo rameno zasáhlo Willa těsně pod hrudní kosti a vyrazilo mu dech z plic. Will hekl, zavrával, ucítil,

jak pod ním nohy povolují, a svalil se na záda do vysokého sněhu. Chvilku nic neviděl a zuřivě se snažil odkutálet stranou, protože si byl jistý, že Skoti svou výhodu využije. Když opět prohlédl, spatřil, jak se ten druhý nemotorně ohýbá, pravé koleno má zvednuté a levou rukou šátrá v horní části vysoké boty.

Skutečnost, že MacHaddish musel do boty sáhnout křížem levou rukou, aby vytáhl dirk, zřejmě zachránila Willovi život. Nešlo mu to a Will tak získal čas, aby se postavil na nohy.

Skoro hned nato musel uskočit, aby se vyhnul prudkému švihů MacHaddishovy dýky. Cítil, jak čepel hladce projela pláštěnkou, a vykopl chodidlem proti Skotiovu levému kolenu. MacHaddish musel mrštně uskočit stranou a vyhnout se tak ničivému úderu, čímž Willovi poskytl okamžik, který potřeboval, aby vytasil saxonský nůž.

MacHaddish zaslechl zlověstné syknutí oceli o kůži a oči se mu zúžily, když spatřil, jak se v neurčitém světle pod stromy blýskla mohutná čepel.

Nebezpečně kroužili kolem sebe. Dirk byl téměř tak dlouhý jako saxonský nůž, i když měl užší čepel. Za běžných okolností by se k sobě přiblížili, zahákli by se, každý z nich by volnou rukou sevřel druhému zápěstí ruky s nožem a zápas by se proměnil na souboj síly. Jenže MacHaddish bojoval levou rukou proti Willově pravičce, takže se to nedalo provést. Chytit protivníka za zápěstí ruky s nožem by pro oba znamenalo otočit se nechráněným bokem k nepříteli, který právě napřahuje zbraň, a vystavit se okamžitému útoku.

Místo toho bojovali jako šermíři, střídavě útočili čepelí, vrhali se jeden na druhého a čepele řinčely, jak jeden útočil a druhý se kryl. Jen posouvali nohy ve sněhu, protože oba chtěli mít jistotu, že se udrží vestoje, a neodvažovali se nohy zvedat, aby nešlápli na nějakou nerovnost. Dva protivníci s očima soustředěně přivřenýma opisovali kruh. Will nikdy neviděl nepřítele, který by se pohyboval tak rychle jako skotijský generál. MacHaddish zase nikdy předtím nestál proti soupeři, který by se mu vyrovnal v bleskové rychlosti.

Will si pomyslel, že i když ten muž musel bojovat levičkou, vedl si stále velice zdatně. Věděl, že jestli jen na okamžik poleví v ostražitosti, Skoti bude hned u něj, dirk proklouzne jeho obranou a vnoří se mu mezi žebra. Došlo mu, že dnes v noci může zemřít.

Pokusil se sáhnout pro vrhací nůž do tajného pouzdra pod límcem. Ten pohyb ho málem stál život. Kapuce pláštěnky mu překážela, a když s ní zápolil a pokoušel se ji odhrnout, MacHaddish provedl výpad dirkem.

Will zoufale uskočil vzad a cítil, jak hrot projel kazajkou a po žebrech mu začíná stékat tenký pramínek krve. V ústech mu strachy vyschlo, šikmo sekl po Skotim a teď zatlačil on jeho. Pak opět začali kroužit okolo sebe.

Willovou nevýhodou bylo, že potřeboval dostat MacHaddishe živého. Ne že by bylo snadnější ho zabít, uvažoval pochmurně. Naproti tomu MacHaddish ničím takovým omezován nebyl. Měl jenom jediný cíl: zbavit se protivníka co nejrychleji a zmizet v lese dřív, než dorazí další.

Kde je k čertu Horác, uvažoval Will, zatímco kroužili, útočili, odráželi údery a kryli se. Uvědomil si, že mladý bojovník mohl snadno ztratit jejich stopu. Horác poskytl Willovi příležitost, kterou potřeboval, aby dostihl MacHaddishe – tropil co nejvíc hluku a odkláněl se k západu, tak aby si MacHaddish myslel, že jim vyklouzl. Horác nejspíš neměl představu, kde teď Will a MacHaddish jsou, ani co se děje. Willovi došlo, že je v tom sám a může se snadno stát, že zemře tady mezi těmi smutnými stromy a jeho krev se vsákne do sněhu.

Když se bojíš, že prohraješ, tak nejspíš prohraješ. Připomněl si Haltova slova a s úlekem pochopil, že se vlastně s prohrou začíná smířovat. Dovolil MacHaddishovi, aby řídil průběh souboje, sám nedělal nic, jen čelil jeho útokům. Bylo na čase, aby také začal útočit. Aby se chopil příležitosti.

Osmnáct

Příležitost se dostavila, když MacHaddish stoupl na kus zledovatělého sněhu. Jak opatrně šoupali nohama, sněh na malé mýtině rozhrnuli a ušlapali, a Skoti na zlomek vteřiny znejistěl, když mu bota podklouzla na kusu ledu, který se dostal na povrch.

Byla to jen malá chvílička, ale Will si uvědomil, že je to možná jediná příležitost, která se mu naskytne. Jediným plynulým pohybem vykročil vpřed a spodním obloukem vrhl po generálovi saxonský nůž.

Už se přesvědčil o protivníkově rychlosti a nedělal si žádné skutečné naděje, že nůž prorazí jeho obranu. Vlastně měl stále v úmyslu zajmout Skotiho živého. Když blyštivá čepel vystřelila proti MacHaddishovi, ohnal se dirkem v zoufalém krytu a v poslední vteřině těžký saxonský nůž odrazil. Vrh však posloužil svému účelu, odvedl MacHaddishovu pozornost a odklonil dýku. Ve chvíli, kdy Skoti poslal roztočený nůž pryč, byl Will u něj a pravou rukou sevřel generálovo levé zápěstí jako do svěráku.

Jenže MacHaddish byl rychlý jako had. V okamžiku, kdy ho Will popadl za levé zápěstí, se otočil doleva, prudce sebou trhnul směrem od Willa, táhl ho vpřed a připravoval ho

o rovnováhu. Protože věděl, že pravá ruka je mu k ničemu, vrazil Willovi pod bradu pravé předloktí, přiškrtil ho a tlačil mu hlavu vzad.

Willova pravá ruka se díky Skotiově otočce a tahu napínala, hlava tlačená vzad se stále víc zakláněla a Will cítil, že stisk jeho pravé ruky ochabuje.

Zároveň si uvědomil, že Skoti má holé paže a trup potřené tukem – bezpochyby na ochranu před štiplavým mrazem –, a proto bylo ještě těžší ho udržet. Cítil, jak MacHaddish kroutí levou rukou sem a tam, cítil, jak se mu jeho ruka pod prsty otáčí, a věděl, že je otázkou vteřin, kdy se mu vytrhne úplně.

Rychle zasadil Skotimu do nechráněného pravého boku dvě tvrdé rány zespoda, zasáhl žebra a cítil, jak jedno trochu povolilo. MacHaddish hekl bolestí a tlak předloktí na Willově krku mírně povolil. Stačilo to. Will hmátl vzhůru, popadl MacHaddishe za pravé zápěstí a táhl ho dolů od své brady a přitom MacHaddishe vychýlil z rovnováhy.

Bylo shodou okolností, že Skotiovo zápěstí sevřel právě v místě, kterým mu předtím prohnal šíp. Když Willův železný stisk pevně sevřel zraněnou ruku, MacHaddish zařval bolestí a instinktivně se zkroutil. Will nebyl na prudký pohyb připraven, ztratil rovnováhu, povolil sevření na pravém zápěstí a nohy mu podjely na udupaném sněhu pod jejich nohama. Oba se potáceli po mýtině, MacHaddishův nůž byl stále uvězněn ve Willově sevření, ale teď přešel do útoku MacHaddish. Vrazil pravé předloktí Willovi do obličeje. Mladý hraničář ráně uhnul a v poslední chvíli se potočil bokem, protože proti němu vyrazilo MacHaddishovo koleno. Willova pozornost se teď plně soustředila na to, aby nepustil ruku, která držela dirk ostrý jako břitva. Věděl, že kdyby mu ruka vyklouzla, bude s ním konec. Veškeré uvažování, že MacHaddishe dostane živého, vzalo za své. Will myslel jen na přežití.

Popadl dlouhý cop, který visel MacHaddishovi po levé straně hlavy, zvedl ho a prudce za něj zatáhl, takže Skotiovi cukla hlava doprava. Generál zavyl bolestí a zuby chňapal Willovi po ruce ve snaze se do ní zahryznout. Will v tu chvíli

podrazil levou nohou generálovi nohy a ten se zhroutil na sníh. Will na něm ležel a svojí vahou mu vytlačoval dech z plic.

Znovu cítil, jak MacHaddish kroučí rukou s nožem v jeho sevření a snaží se ji vytrhnout. Pak se generál pod ním prudce vzepjal a zároveň se otočil doprava, takže si vyměnili polohu. Skoti byl navrchu a ruka s dirkem se octla nad Willovým hrdlem, a jak se do ní generál svou vahou opíral, zvolna začínala klesat dolů. MacHaddish nedbal na bolest v pravé ruce, pravým předloktím podepřel ruku s nožem a vší silou i vahou s ní mířil dolů.

Will teď svíral ruku s nožem oběma rukama a snažil se odklonit dirk stranou. Zaplavil ho však pocit bezbřehého zoufalství, když si uvědomil, že Skoti je těžší a silnější než on. V souboji síly, jako je tenhle, musel MacHaddish zvítězit. Při boji vstoje by Will možná měl nepatrnou výhodu v rychlosti a pohyblivosti. Tady však měl všechny výhody na své straně Skoti.

Will se zuřivě nadzvedával a zmítal ve snaze protivníka ze sebe setřást. Ale MacHaddish takové pohyby čekal a snadno jim čelil. Pokaždé, když se nůž odklonil od hrdla, získal Will jen malý odklad. MacHaddish nůž vždy neúprosňě vrátil zpět a tlačil ho k Willovi hrdlu. A Willovi pomalu docházely síly.

Will sledoval, jak se blýskavý hrot dirku posunuje blíž a blíž, a do očí mu stékal pot, vyvolaný strachem, panikou a námahou. Za hrotem dýky mlhavě vnímal rysy MacHaddishova obličeje zkreslené barvou, která ho z poloviny pokrývala. Viděl jeho oči a viděl v nich světélko triumfu. A viděl, jak se MacHaddishovy rty roztahují v krutém úsměšku, protože Skoti si uvědomoval, že každou vteřinu už bude po všem.

A pak, dřív než se nadál, bylo.

Prásk! Prásk! Těžká mosazná hruška Horácova meče dvakrát rychle za sebou udeřila generála do spánku.

Will cítil, jak generál ochabuje, a pak tu náhle bylo jen těžké bezvládné tělo s hrozivým nožem. Generál obrátil oči v sloup a upadl do bezvědomí. Will naposled zuřivě zabral, shodil ho

ze sebe a nejistě se stavěl na nohy. Odstoupil od nehybného těla na sněhu a trochu se zapotácel. Horác přistoupil k příteli a rukou ho objal kolem ramen, aby ho podepřel.

Díky bohu, táhlo Horácovi hlavou, že to stihl právě včas. Willovu a MacHaddishovu stopu ztratil, když prováděl manévr, který Will potřeboval, aby Skotiho dohonil, a který, jak si Horác pochmurně uvědomil, málem stál Willa život. Posledních pět minut Horác slepě klopýtal mezi stromy a křovisky a mířil směrem, o němž doufal, že je správný.

K MacHaddishově smůle to byl právě on sám, kdo Horácovi poskytl rozhodující vodítko, které ho sem přivedlo. Když Will generála popadl za zraněné pravé zápěstí, jeho pronikavý bolestný výkřik udal Horácovi směr a on se řítit lesem za ním. Neměl vůbec ponětí, kdo vykřikl, zda to byl Will, nebo MacHaddish, a bál se nejhoršího – čekal, že svého přítele najde ležet na sněhu v tratolišti krve.

Když dorazil na mýtinu a spatřil dvě zápasící postavy, pocítil nesmírnou úlevu. Will byl naživu. Úleva trvala jen krátce, protože pochopil, poněkud vyděšeně, že jestli během několika vteřin něco nepodnikne, nezůstane Will naživu dlouho. Vytasil dlouhý jezdecký meč, rychle proběhl mýtinou a udeřil MacHaddishe těžkou hruškou do spánku. Potom, protože pohled na dlouhou dýku tak těsně u Willova krku ho rozzuřil a vyděsil, to rychle zopakoval.

Ted' si trochu ustaraně všiml, že Will má na prsou zakrvácenou kazajku.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, pustil Willova ramena, obrátil ho, aby na něj lépe viděl, a hledal stopy po zranění.

Will se rozkašlal a zvedl se mu žaludek. Věděl, jak blízko smrti se ocitl, a při tom pomyšlení se mu roztřásla kolena.

„Wille!“ vykřikl Horác a samou starostí zostřil hlas. „Je ti něco?“

Mladý bojovník horečně prohmatával Willovi hrudník a břicho ve snaze zjistit, kde má zranění. Přední strana kazajky byla nasáklá krví a ta se odněkud musela vzít. Will, pořád ještě trochu otřesený, na otázku zlostně zareagoval.

„Jistěže nejsem v pořádku, ty pitomče!“ vypálil. „Zatraceně, vždyť mě málem zabil! Nebo sis toho nevšiml?“

Snažil se odstrčit Horácovy pátravé ruce, ale neuspěl.

„Kam jsi to dostal?“ naléhal Horác. Věděl, že musí najít, odkud krev teče, a krvácení zastavit. Zranění břicha a trupu byla až příliš často smrtelná, jak věděl. Hmatal dál a cítil, jak ho pomalu zachvacuje panika.

„Nech toho!“ zlostně křikl Will a vytrhl se mu. „To je MacHaddishova krev, ne moje!“

Horác na něj chvilku nechápavě hleděl.

„Ne tvoje?“ divil se.

„Ne. Podívej se mu na ruku, kam ho zasáhl šíp! Celého mě zakrvácel, když jsme bojovali. Já jsem v pořádku.“

A Horác, proti všemu očekávání, ihned po vlně nesmírné úlevy pocítil, jak v něm narůstá hněv.

„Jeho krev? Proč jsi mi to neřekl? Já tady šílím a myslím si, že krvácíš jako zapíchnuté podsvinče!“

„Copak jsi mě nechal promluvit?“ bránil se Will. „Vrhnul ses na mě, popadl jsi mě a točil se mnou sem a tam!“

Hněv byl pochopitelně reakcí na šok a strach, který oba zažili. Ale to mu neubíralo na opravdovosti.

„Omlouvám se!“ odsekl Horác. „Promiň, že jsem měl o tebe starost. Už se to nestane!“

„No, kdyby sis to přihasil o trochu dřív, nebylo by co řešit,“ odpověděl stejným tónem Will. „Kde jsi k čertu vůbec byl?“

„Kde jsem k čertu byl? Kde jsi k čertu byl ty? Málem jsem se zbláznil, jak jsem se tě snažil najít! Tohle má být poděkování za to, že jsem ti zachránil život? Tak mi dovol, abych ti řekl, že to nevypadalo, jako kdyby sis tady s naším kamarádíčkem užíval.“

Špičkou boty šťouchl do nehybného MacHaddishe. Skotijský generál nevydal žádný zvuk. Will měl dost soudnosti, aby se zatvářil pokorně, když si uvědomil, že přítel má pravdu.

„Promiň mi to, Horáci. Máš pravdu. Zachránil jsi mi život a já jsem ti za to vděčný.“

„Nu...“ Ted' byl na řadě Horác, aby rozpačitě přešlapoval. Věděl, proč se Will choval tak zlostně. Viděl to u spousty vojáků, kteří se ocitli blízko smrti, a věděl, že Will nechtěl být hrubý. „To nic. Pusť to z hlavy.“ Hledal způsob, jak změnit téma, a uvědomil si, že dokonalá možnost leží v bezvědomí na sněhu.

„Asi bychom ho měli vzít do Grimsdellu,“ řekl. Sehnul se, popadl Skotiho za ruce, aby ho zvedl a přehodil přes rameno, pak si uvědomil, že pravá ruka generálovi stále krvácí. „Bude lepší to ovázat, jinak mě celého zašpiní,“ řekl.

Rychle uřízl kus generálova tartanu a omotal mu ho kolem zápěstí. S Willovou pomocí se mu pak podařilo dostat bezvládné tělo na ramena. Znechuceně nakrčil nos.

„Zblízka trochu smrdí, co?“ prohodil.

Will pokrčil rameny. „Neměl jsem čas si všimnout.“ Rozhlédl se po mýtině, uviděl saxonský nůž napůl zabořený ve sněhu, vytáhl ho a srovnal krok s Horácem na cestě zpět k místu přepadení. „Ještě jednou díky, Horáci,“ řekl.

Horác pokrčil rameny, nakolik to s MacHaddishem přehozeným přes záda svedl.

„Nojo, už na to nemysli,“ houkl. Několik minut se tiše vlekli sněhem, jenže pak se Will nedokázal udržet.

„Ale vážně, kde jsi k čertu byl?“ zeptal se.

Devatenáct

Kromě bezvládného generála přežili zlou bitku v lese tři členové skotijského průzkumu. Dva nebyli zraněni, i když jeden měl velkou podlitinu na čelisti, kam ho udeřil Horác. Třetí měl na paži těžké zranění od bojové sekery a byl napůl v bezvědomí, protože ztratil mnoho krve.

Gundar se už vzpamatoval ze záchvatu nepřičetné zuřivosti a nařídil dvěma zdravým Skotiům, aby pro svého druha vyrobili nosítka, na nichž ho ponesou do Malcolmovy chaty. Zatímco se tím zabývali, Gundar kývnutím odvolal Willa stranou.

„Jeden utekl,“ oznámil. „Jestli chceš, můžu za ním poslat pár svých chlapů.“

Will se rozmýšlel. Skandijci byli vynikající bojovníci, ale o jejich schopnosti stopovat za tmy prchajícího vojáka pochyboval. Byl by raději, kdyby z MacHaddishova oddílu neunikl nikdo, ale věděl, že by chtěl příliš. V bitevní vřavě se jeden muž mohl snadno vytratit do lesa. Byla chyba, že uprchl, ale nešlo o žádné velké neštěstí. Ukázal směrem k MacHaddishovi – Horác ho právě složil na zem a oddechl si.

„Máme toho, pro koho jsme si přišli,“ řekl. „Nech to být. Ten uprchlík nám nemůže uškodit.“

Zamyšleně svažtil čelo a doufal, že se nemýlí.

Když byla nosítka hotová, Horác si znovu hodil skotijského generála na ramena. Nils Tahač se nabídl, že ho vystřídá, ale Horác zavrtěl hlavou.

„Možná později,“ odpověděl. „Zatím to jde.“

Jenže k pasece v Grimsdellu byla dlouhá cesta a Horác se Skandijcem si nakonec generála navzájem předávali a nesli ho střídavě. Když Nils břemeno převzal, Horác několikrát zakroužil rameny a krkem, aby si protáhl ztuhlé ramenní svaly.

„Co s touhle sebrankou uděláme?“ zeptal se Willa tiše a ukazoval na zajatce. Will neodpověděl hned.

„Myslím, že budeme muset zřídit něco na způsob vězení,“ prohlásil nejistě. „Rozhodně je budeme muset hlídat.“

Horác zabručel. „Chlapům se to bude líbit,“ řekl a ukázal na Skandijce, kteří pochodovali před nimi, tiše mezi sebou žertovali a smáli se. „Nebude se jim chtít trávit čas hlídáním zajatců. Na to mají moc rádi svoje jídlo a pití.“

Will pokrčil rameny. „To je zlé,“ řekl. „Třeba pro ně vyrobíme nějaká pouta, okovy na nohy nebo tak něco. Pak nám bude stačit, aby je vždycky hlídal jen jeden muž.“

„To by nebylo až tak velké utrpení,“ souhlasil Horác.

Než dorazili na paseku, byla hluboká noc. Měsíc vyšel a zapadl, aniž by ho přes hustou klenbu stromů po cestě zahlédli. Když vyšli z lesa, paseku mihotavě osvětlovaly žhnoucí zbytky skandijského ohně. Svítilo se i v oknech Malcolmovy chaty. Právě se otevřely vchodové dveře a na temnou zem se vylil protáhlý obdélník světla.

Malcolm vyšel, aby je přivítal.

„Slyšel jsem, že už jdete,“ oznámil. Will s Horácem si vyměnili unavené úsměvy.

„Mohli jsme tušit, že tvé síti pozorovatelů nic neunikne,“ řekl Will.

Malcolm nevesele protáhl obličej. „Síla zvyku,“ prohlásil. Za řeči přešel k nosítkům a prohlížel zraněného Skotiho. „Odnesete do hned do domu, podívám se na něj tam,“ řekl.

Gundar lhostejně sjel pohledem k zraněnému muži.

„Proč se namáhat? Je to nepřítel,“ řekl. Malcolm mu pohlédl do očí. V léčitelových bylo tvrdé světlo.

„Pro mě v tom není žádný rozdíl. Je zraněný,“ řekl. Gundar několik vteřin čelil jeho pohledu, pak pokrčil rameny.

„Jak myslíš,“ prohodil. „Ale podle mě je to ztráta času.“

Když vkročili do světla rozlévajícího se z domu, všiml si Malcolm, že někteří ze Skandijců jsou ovázáni hrubými obvazy, a pochopil důvod Gundarovy zdánlivé bezcitnosti. Skandijský kapitán cítil velkou zodpovědnost za své lidi.

„Podívám se i na tvoje muže,“ řekl mu s náznakem omluvy v hlase.

Gundar dal kývnutím najevo souhlas. „To bych ocenil.“ Z urputné hrdosti už málem odpověděl, že Skandijci se o sebe umějí postarat sami. Pak si ale uvědomil, že by svým mužům odepřel odborné ošetření, které jim Malcolm mohl poskytnout. Pochopil, že malé vítězství ve slovní potyčce za to nestojí.

Skotijský generál se probral už předtím a dal najevo, že se mu nelíbí, že ho nějaký Skandijec nese přes rameno jako pytel zrní. Teď mezi nimi stál s rukama spoutanýma za zády Willovými palcovými pouty a s tlustým provazem kolem krku, aby ho snad nenapadlo utéct. Druhý konec provazu měl Horác přivázaný k opasku. Podsaditý generál se rozhlížel kolem a všeho si všímal. Oči měl pronikavé a bystré a tvář pod modrou barvou strnule zamračenou. Malcolm si ho se zájmem prohlížel.

„Soudím, že tohle je MacHaddish,“ prohlásil. Generál na něj ostře pohlédl, protože poznal své jméno. Will přisvědčil.

„Je to on,“ řekl. „A můžu ti říct, že nám dal pořádně zabrat.“

Nakrátko se mu vybavil okamžik na mýtině, kdy se k němu hrozivě blížil MacHaddishův nůž a tlačil se níž a níž k hrdlu. Při té vzpomínce se otrásl.

„Hmmm,“ zabručel Malcolm a všiml si pronikavého chladného světla v generálových očích. „Já bych mu nevěřil ani omylem.“ Prohlédl nouzový obvaz, jímž Horác omotal Skotiovu zraněnou ruku. „To prozatím stačí,“ řekl. „Pořádně to

prohlédnu později.“ Otočil se a zavolal přes paseku. „Trobare! Přines řetězy!“

Na druhém konci paseky se objevila mohutná postava a valila se k nim. Při pohledu na obrovité tělo jeden ze skotijských zajatců bezděčně o krok couvl a něco překvapeně mumlal. Trobar nesl několik různě dlouhých řetězů. Když přišel blíž, Will viděl, že k řetězům jsou připevněné tlusté kožené obojky.

„Napadlo mě, že budeme potřebovat něco, co našim rukojmím zabráni tropit neplechu,“ vysvětloval Malcolm, „takže jsem odpoledne Trobarovi řekl, aby vyrobil tohle.“

Will s Horácem si vyměnili letmé pohledy. „Jsem rád, že na to někdo myslel,“ řekl vděčně Will. „My se celou cestu zpátky snažili vykoumat, co s tím.“

Malcolm se zasmál. „Vy jste je chytili. Já je pohlídám,“ řekl. „Trobare, prosím tě, spoutej je,“ dodal.

Skotijští vojáci před obří postavou nejprve ustupovali, když ale jeden ze Skandijců varovně zavrčel, nechali si nasadit kolem krku těžké kožené límce. Trobar s pomocí dvou Skandijců vedl vězně přes paseku k velkému spadlému stromu na kraji lesa. Tam kladivem zatloukl velké železné skoby do posledních článků řetězů a přibil je ke kládě.

„Přestalo sněžit, takže můžou nocovat venku,“ prohlásil Malcolm. „Jsou na to zvyklí.“ Pohlédl na MacHaddishe. „Myslím, že asi bude lepší, když generála od ostatních oddělíme.“

Horác pokýval hlavou. „Dobrý nápad. Může mít svou vlastní kládu. To je výsada vysoké šarže,“ připojil s pousmáním.

Když byl podobným způsobem zajištěn i MacHaddish, několik dalších členů Malcolmova tajného společenství se vynořilo z lesa, jak bylo jejich zvykem, a přinášeli jídlo a pití pro unavený přepadový oddíl. Malcolm vycítil, co je pro Gundara důležité, a ošetřil dva zraněné Skandijce. Pořádně jim vyčistil rány, potřel je hojivou masťou a úhledně a správně je obvázal. Potom se věnoval zraněnému a dosud bezduchému

Skotimu, vyčistil mu ránu sekerou na paži a opatrně sešil její okraje čistou nití. Horác sebou bezděčně cukal, když sledoval, jak jehla prochází masem a kůží zraněného muže sem a tam.

Když Malcolm skončil, Trobar přenesl Skotiho na lůžko pod stříškou verandy. Položil ho na ně a přikryl pokrývkou. Nestaral se, jestli se Skoti probral, nebo ne, a bez milosti nasadil i jemu kolem krku kožený obojek a krátkým kusem řetězu ho připoutal k lůžku.

„Jestli někam půjde, bude muset to lůžko vzít s sebou,“ poznamenal Malcolm s potměšilým zábleskem v očích. „Pochybuj, že se na něco takového zmůže.“

Druzí dva skotijští vojáci dostali od Malcolmových lidí najíst, potom se zabalili do tlustých tartanů a opřeli se zády o kládu, k níž byli připoutáni. S osudem zajatců se mezitím smířili. Byli si celkem jistí, že je nikdo nehodlá zabít nebo mučit, a tak se zachovali jako všichni vojáci na světě – využili příležitost, aby trochu dohnali nedostatek spánku. Brzy se pasekou rozléhalo jejich chrápání. MacHaddish naproti tomu seděl vzpřímeně u druhé klády a očima pilně přejížděl po okolí.

„Toho budeme muset hlídat,“ prohlásil Horác s plnou pusou křehkého jehněčího masa zabaleného v čerstvé chlebové placce. Trobar opodál něco nesrozumitelně zahučel, přesunul se blíž k MacHaddishovi a s očima upřenýma na něj usedl na zem. Odkudsi ze stínu tiše vyklouzlo černobílé zvíře a přiběhlo po pasece k Trobarovi. Při pohledu na ně se Will usmál.

„Fena se o to postará,“ řekl. „Ale raději postavíme na zbytek noci hlídku. Když jsou takhle venku, je aspoň snadné je uhlídat.“

Malcolm se k nim připojil, protahoval si ramena a záda, aby ulevil svalům, které měl po ošetřování raněných ztuhlé a strnulé.

„Pár hodin ho může pohlídat Trobar,“ prohodil. „Vy dva byste si měli odpočinout. Já zařídím střídání hlídek.“

Will se na něj s povděkem usmál. „Nejsem proti. Byl to dlouhý den.“ Otočil se a zamířil ke svému a Horácovu stanu. Pak ho najednou něco napadlo, zastavil se a obrátil se k léčiteli.

„Kdy ho chceš vyslýchat?“ zeptal se a palcem ukázal na strnule sedící postavu připoutanou ke kládě.

Malcolm odpověděl bez zaváhání.

„Zítra v noci,“ řekl. „Malé překvapení, které jsem připravil pro jeho nervy, bude za tmy mnohem působivější.“

Dvacet

Will seděl v dopoledním slunci se zkříženýma nohama před svým stanem a studoval zprávu, kterou Alyss poslala včera v noci.

V noci měl hlídku v lese Mortin – kdysi byl pacholkem v hostinci a k Malcolmovi přišel poté, co ho opařila a ošklivě znetvořila vařící voda vylitá z kotle. Poctivě zaznamenal všechny světelné obrazce, když je Alyss vysílala z okna. Udělal při tom sice několik chyb, ale podstata sdělení byla dost jasná.

Horác seděl před stanem, neměl co na práci a nejraději by se díval, jak Will při čtení zprávy postupuje. Věděl ale, že Will chce udržet kód v tajnosti, a tak šel prověřit řetězy, jimiž byl připoutaný MacHaddish a jeho dva vojáci. Spokojeně zjistil, že pořád dobře drží, a když procházel kolem, zastavil se, aby fenu poškrábal na hlavě. Huňatý ocas několikrát poklepal o zem. Fena zůstala na stráži celou noc, zatímco lidské hlídky se po několika hodinách střídaly. Horác viděl, že hlídku převzal Trobar.

„Hodná holka, Blekí,“ pochválil ji Horác. Fena jeho slova přivítala dalším klepnutím ocasu a Trobar rozzlobeným pohledem. Obr mluvil málokdy, jak Horác věděl. Měl

rozštěpené patro, a mluvení mu působilo potíže. Vyslovoval zkomoleně a sotva srozumitelně a otázky, které nutně následovaly, velkého muže zpravidla uváděly do rozpaků. Tentokrát byl však natolik rozčilený, že nelitoval námahy.

„Žáná Ble-Í,“ namítl.

Horác váhal, pak usoudil, že ví, co říkal. Všiml si, že s určitými hláskami, jako D nebo K, má Trobar potíže.

„Žádná Blekí?“ odvážil se hádat a rozzlobený obličej vehementně přikyvoval. Horác omluvně pokrčil rameny, byl trochu vyvedený z míry. Jméno, které pro fenu vybral, zřejmě není nikomu dost dobré, napadlo ho. „Tak jak se tedy jmenuje?“ dožadoval se.

Trobar chvíli mlčel a pak vynaložil veškeré úsilí, aby co nejzřetelněji vyslovil: „S-tín.“ T bylo velice slabé.

Horác se zamyslel a potom se zeptal: „Stín?“

Velký kulatý obličej se rozzářil úsměvem a Trobar nadšeně přikyvoval.

„S-tín,“ opakoval s radostí, že se mu podařilo dorozumět. Fena opět klepla ocasem, když jméno vyslovil. Horác se na ni upřeně zadíval, myslel na to, jak proklouzne kolem a přikrčená těsně nad zemí se krade tiše jako duch.

„To je zpropadeně dobré jméno,“ ocenil upřímně obrovu vynalézavost. Trobar opět přitakal.

„Le-ší než Ble-í,“ vyjádřil se neuctivě.

Horác při jízlivé poznámce povytáhl obočí. Zopakoval ji, jen aby měl jistotu, že rozuměl správně.

„Lepší než Blekí, říkáš?“

Trobar několikrát kývl. Horác pokrčil rameny.

„Najednou mě každý kritizuje,“ prohlásil, otočil se a viděl, že Will skončil s luštěním zprávy. Při odchodu slyšel za sebou hluboké dunění Trobarova smíchu.

Když Horác přišel, Will právě uklízel do vnitřní kapsy pomocnou tabulku.

„Jaké jsou novinky od Alyss?“ zajímal se Horác. Will přešel očima k papíru s přepsanou zprávou. Byl to bezděčný pohyb, protože zprávu právě přečetl.

„Chtěla nám hlavně povědět o MacHaddishově návštěvě. Ale je tu i novinka pro Ormana. Jeho otec je zřejmě mrtvý.“

Horácovi ztvrdly rysy. „Keren ho zabil?“

Will pokrčil rameny. „Přímo ne. Byla to asi spíš nešťastná náhoda, ale celkově je za to zodpovědný. Alyss říká, že teď už nepovolí. Jeho jedinou nadějí je pokračovat v plánu se Skotii.“

„A nepředpokládám, že Alyss má nějakou představu o jejich časovém plánu?“ zeptal se Horác. Will zavrtěl hlavou.

„Při troše štěstí to dnes večer Malcolm dostane z MacHaddishe,“ řekl.

Horác se však tvářil pochybovačně. „Na to bych nespolehal. Vypadá jako hodně tvrdý oříšek. Tušíš, co má Malcolm za lubem?“

„Vůbec ne. Počítám, že to zjistíme večer. Teď musím jít a povědět Ormanovi o jeho otci.“

Pomalu vstal, znovu se podíval na papír se zprávou, jako kdyby mu mohl poradit jednoduchý způsob, jak bolestnou zprávu sdělit. Horác položil příteli ruku na rameno.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se. Nemohl na celkové situaci nic zlepšit. Věděl však, že jeho přítomnost bude pro Willa znamenat jistou úlevu a podporu.

„Díky,“ řekl Will a společně se vydali přes paseku.

MacHaddish, který bedlivě sledoval každý pohyb na pasece, se za nimi díval, jak odcházejí.

* * *

Když Will přinesl zprávu o Syronově smrti, Orman byl v chatě s Malcolmem a Xanderem. Přijal ji odevzdaně.

„Podle Alyss zřejmě necítil žádnou bolest, alespoň že tak,“ řekl mu Will s nadějí, že oznámení bude pro něj snesitelnější. „Na konci byl v bezvědomí a prý prostě jen tiše skonal.“

„Děkuji, žes mi to řekl,“ odpověděl Orman. „Myslím, že jsem to už beztak tušil. Něco jsem cítil, bolest a ztrátu. V hloubi srdce jsem věděl, že otec je určitě mrtvý.“

Xanderovi se při oznámení Syronovy smrti naplnily oči slzami. Sloužil Syronovu rodu od doby svého dospívání. Příčinou smutku nebyla ani tak láska k pánovu rodu, něco takového by si Xander jako sluha nedovolil. Smutek pramenil ze smyslu pro povinnost a Syronova smrt přinesla mužikovi nejistotu, co bude dál – jako kdyby mu uřízli ruku nebo nohu.

Přestože uplynulých pět měsíců působil jako Ormanův tajemník, byl odjakživa oddaný Syronovi, a jak si Will s Horácem už dříve několikrát všimli, jeho oddanost byla neotřesitelná a neoddělitelně k němu patřila.

Zvládl to svým obvyklým způsobem, pokusil se být nějak užitečný Ormanovi, který se teď oficiálně stal jeho novým pánem.

„Můj pane, mohu vám nějak posloužit? Něco pro vás udělat?“

Orman ho jemně poplácal po rameni.

„Děkuji, Xandere, ale i ty potřebuješ truchlit. Byl tvým pánem přede mnou a já vím, že jsi mu vždy věrně sloužil. Se mnou si na chvilku nedělej starosti.“

Tvář malého služebníka se jakoby zhroutila a Orman pochopil, že Xander se se ztrátou nejlépe vyrovná tím, že se zaměstná při plnění úkolů pro svého pána.

„Na druhou stranu mě napadá,“ prohlásil, „že by mi právě teď přišla vhod pořádná miska čaje. Jestli tě to moc neobtěžuje.“

Xanderova tvář se okamžitě rozjasnila. Vyhlídka na nějakou činnost jako by mu opět vlila do žil život.

„Hned, můj pane!“ Rozhlédl se po ostatních. „Ještě někdo?“

Will s Horácem se snažili nevypadat překvapeně. Malý služebník byl několik posledních dnů dost podrážděný. Malcolm však rozuměl jeho potřebě něčím se zaměstnat.

„Jestli ti to nevadí, Xandere, já bych si také misku dal,“ řekl vlídně.

Xander několikrát pokýval hlavou, hnal se do malé kuchyně a nedočkavě si mnul ruce.

„Jak bude probíhat dnešní večer?“ zeptal se Will Malcolm, když Xander vyšel z místnosti.

„Kousek odtud na východ je lesní palouk,“ vysvětloval Malcolm. „Moji lidé právě provádějí nějaké přípravy. Až zapadne měsíc, odvedeme tam MacHaddishe.“

Horác zamyšleně svraštil čelo. Už nějakou dobu ho zajímalo, jak chce Malcolm přimět MacHaddishe, aby odpovídal na otázky.

„Co přesně máš na mysli?“ zeptal se. Léčitel na něj pohlédl. Jindy přívětivá tvář byla náhle bez výrazu.

„Hodlám vytěžit něco z MacHaddishovy pověřivosti a strachu. Skotiové mají celé zástupy démonů a nadpřirozených bytostí, které můžu použít.“

„Ty o nich něco víš?“ zeptal se Orman a s jistým zájmem se zadíval na léčitele.

Malcolm skromně pokrčil rameny. „Nu, ano. Jeden z mých lidí strávil část dětství za severní hranicí. Ve skotijských démonech a pověrách se vyzná.“ Na něco si vzpomněl a pohlédl na Willa. „Myslím, že dnes večer budeme potřebovat pár Skandijců jako strážce,“ řekl. „Zeptej se Gundara, jestli můžeme vzít dva nebo tři z jeho mužů, ty nejvíc prostoduché a pověřivé.“

„Já mu řeknu,“ souhlasil Will trochu pochybovačně. „Ale nebyli by pro nás lepší chytřejší strážci?“

Malcolm zavrtěl hlavou. „Strach plodí strach. Když MacHaddish uvidí, že Skandijci jsou vyděšení, bude snadnější vystrašit i jeho. A bude lepší, když oni nebudou nic předstírat.“

V tom okamžiku se vrátil Xander a na podnose přinášel dvě misky kouřícího čaje. Nastavil táč Ormanovi a ten si opatrně jednu vzal.

„Děkuji, Xandere,“ řekl. „Nevím, co bych si bez tebe počal.“

Xander se usmíval. Na jeho tváři to byl nezvyklý výraz a Will s Horácem se překvapeně podívali jeden na druhého. Oba věděli, že právě zažili názornou ukázkou toho, jak se má chovat vůdce a autorita.

„A díky,“ poděkoval i Malcolm. Spokojeně usrkl čaje a pak se zeptal Willa s Horácem: „Předpokládám, že dnes večer u toho budete i vy dva?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Will. „Za nic na světě bychom si to nenechali ujít.“

Malcolm pokýval hlavou. „Myslel jsem si, že to řekneš. Dobře, pošlu pro vás Trobara, až přijde pravá chvíle. Já brzy odejdu, abych na palouku nachystal pár věcí.“ Sjel pohledem ke své misce s čajem a usmál se. „Ale napřed dopiju tenhle vynikající čaj.“

Dvacet jedna

Trobar vedl skupinku po pěšině příznačné pro Grimsdellský les. Byla úzká, stísněná a zarostlá a vinula se pod mohutnými stromy, které se nad ní hrozivě tyčily. U země byla široká jen něco přes dva kroky. Nad zemí visely pletence větví a úponků a bránily výhledu na hvězdy.

Tu a tam míjeli tajemné symboly a varovná znamení, nejčastěji se jednalo o lebky a kosti. MacHaddishe zřejmě nevyváděly z míry, ale u tří Skandijců vyvolávaly určitě množství ustrašených poznámek.

Willovi se mnohem hroznivější zdálo, že les byl úplně tichý. Neslyšel žádné harašení nočních živočichů v podrostu, ani tlumený šum křídel netopýrů nebo sov mezi stromy. Nic.

A přece to ticho nevyvolávalo pocit, že tady chybí život. Ani zdaleka. Ve skutečnosti vznikal dojem, že všude kolem nich něco je, že je z neproniknutelné tmy, která začínala za úzkým kruhem světla od jejich pochodní, sledují nějaké oči. Les sám o sobě byl zosobněním nějakého mocného a dávného zla.

Will se při té úvaze zachvěl a přitáhl si pláštěnku těsněji k tělu. Napadlo ho, že tma a ticho v něm vyvolávají divné myšlenky. Nebylo tu čeho se bát. Věděl, že úkazy, které viděl

a slyšel, když do lesa vstoupil poprvé, byly jen výsledkem Malcolmových triků. A přesto... les byl prastarý dlouho předtím, než přišel Malcolm a usadil se v něm. Kdo mohl tušit, jaké pradávné zlo tady zapustilo kořeny, hluboko pod stromy, kam nikdy nepronikla teplá a očistná zář slunce.

Pokradmu se podíval na Horáce. Kráčel vedle něj a ve světle pochodně, kterou nesl, byla jeho tvář bledá a napjatá. I na něj to prostředí působí, pomyslel si Will.

Postupovali po klikaté pěšině dál lesem. Trobar šel v čele celé skupiny, za ním MacHaddish. Obr odpáčil MacHaddishův řetěz od klády, ke které byl připoután v noci, a přibil ho skobou k trochu menší kládě. Tu teď nesl v ruce, jako kdyby nic nevážila. Horác s Willem si ale oba uvědomovali, že normálně rostlý člověk by ji uzvedl jen s vynaložením všech sil. Byl to jednoduchý způsob, jak zajistit, aby se MacHaddish nepokusil o útek. Stačilo, aby Trobar pustil tlustý špalek tvrdého dřeva na zem, a MacHaddish by dokázal jen pomalu vrávorat.

Hned za skotijským generálem kráčeli tři Skandijci, se zbraněmi připravenými na každý úskok z jeho strany, i na každý projev nadpřirozených sil, který by se mohl ukázat.

Will a Horác průvod uzavírali.

„Jak daleko je k tomu palouku?“ tiše se zeptal Horác. Lesní temnota začínala být tísnivá. Les jako by se na ně tlačil a Horác by uvítal pohled na kousek čistého nebe a trochu prostoru kolem sebe, aby se mohl nadechnout.

Will pokrčil rameny. „Říkal, že je blízko. Ale pěšina se kroutí tak, že můžeme ujít celé míle.“

I když hovořili velmi tlumeně, Trobar se otočil a pohlédl na ně. Přiložil si ukazovák ke rtům a vybídl je tak k tichu. Will s Horácem si vyměnili pohledy a pokrčili rameny. Neřekli ale nic.

Po dalších několika krocích Trobar zvedl ruku a všichni se zastavili. Trobar střídavě zíral do tmy na obě strany, zvedl pochodeň do výše a pokoušel se dohlédnout dál do temných hlubin, které je obklopovaly. Ostatní členové skupinky ho bezděčně napodobovali. Will si poprvé všiml, že MacHaddish

ztratil obvyklý nezájem. Rychlými pohledy přejížděl od Trobara k temnému lesu kolem a zpět.

Ten člověk má přece jen nějaké nervy, říkal si v duchu Will. Skandijci tiše mumlali, dokud se k nim Trobar prudce neotočil a posunkem opět nevyzval k tichu. Obr vyrazil vpřed, pak se nejistě zastavil. Jeho nervozita se přenesla na celou skupinku. Will nedokázal překonat pocit, že zezadu se k němu ve tmě něco blíží, ale když se rychle otočil, aby se podíval, neviděl nic než černou tmu za září své pochodně.

Pak se poprvé ozval ten zvuk.

Byl hluboký a pravidelný – jako dýchání nějakého obrovského tvora. Přicházel ze stran a zezadu. Pak se ozval před nimi. Potom vpravo. Willovi se zježily vlasy na krku. To dělá les, napadlo ho. Je živý. Rozzlobeně se otřepal, aby směšnou představu zahnal. Věděl, jak Malcolm umí zařídit, aby se zvuky ozývaly ze všech stran. Léčitel mu ukázal řadu dutých rour, které používal, aby zvuky šířil různými směry a zesiloval. Někde tam ve tmě, říkal si v duchu Will, fouká do trubek Luka, Malcolmův pomocník se soudkovitou hrudí, a s pomocí soustavy trubek posílá zvuky na různá místa kolem nich.

Dýchání ustalo stejně náhle, jako začalo. Trobar opět vykročil a MacHaddish a tři Skandijci ho zdráhavě následovali. V náhlé jasnozřivé chvílce Willa napadlo, že obrova nejistota a nechut' jsou jen předstírané. Bylo to z jeho strany velké herectví – předstírat, že je nervózní, předstírat, že váhá, zda pokračovat dál, nebo ne. Jak Malcolm řekl, *strach se na ostatní přenese sám*. Skutečnost, že obrovský Trobar zažívá strach, stačila, aby se začali bát i ostatní.

Trobar se znovu zastavil a obrátil se, aby je varoval. Pak otáčel hlavu ze strany na stranu a naslouchal.

Zvuk přicházel odevšad a odnikud. Dýchání bylo pryč a nahradilo ho tlumené vrčení přesně na hranici vnímání lidského ucha.

Trobar se ohlédl po malé skupince, oči rozšířené strachem.

„Ho-em!“ zaskuhral na ně a potom, pro případ, že mu nerozuměli, vyrazil po cestě kolébavým klusem. MacHaddish byl zaskočen a na vteřinu nebo dvě uvízl na místě. Pak se řetěz připevněný k obojku na jeho krku napnul a málem ho strhl k zemi. Ztěžka se vzpamatovával, klopýtal a potácel se lesem ve snaze získat opět rovnováhu, protože věděl, že kdyby ztratil půdu pod nohama, Trobar by na něj nečekal. Vlekl by ho za sebou na řetěze, dokud by ho obojek neuškrtil.

Skandijcům nebylo třeba říkat dvakrát. Hnali se za vrávorajícím generálem, postrkovali ho zbraněmi a pobízeli ho, ať běží rychleji, nebo uhne. Will s Horácem po chvilce váhání vyrazili za nimi a klopýtali přes kořeny a výmoly po hrbolaté stezce, plameny pochodní za nimi vlály a sršely jiskrami, jak se mladíci snažili udržet krok.

Will si v duchu říkal, že je to všechno jen trik – pouhý klam. Věděl, že Malcolm a jeho lidé celý den pracovali, aby tohle připravili. Ale přestože rozum mu připomínal, že není čeho se bát, pocit hrůzy, který vyvolával mrazivě temný les, se nedal potlačit.

Vrčení se změnilo. Přešlo v hrdelní smích a zdálo se, že les se posmívá jejich snaze o útek.

Zpředu byl slyšet Trobarův drsný a přerývaný hlas, který nepřestával pobízet ke spěchu. Will se ohlédl přes rameno, ale pro zář pochodně nedokázal dohlédnout dál než na dva nebo tři kroky za sebe. Opět měl pocit nezadržitelné hrůzy, že z noční tmy za jeho zády se každou chvíli vynoří něco obrovského a nepřátelského.

Klopýtl mezi kořeny stromu a padal k zemi. Ale ještě než dopadl, cítil, jak ho Horácova ruka popadla nad loktem a vytáhla nahoru.

„Dávej pozor, kam šlapeš!“

Strach byl nakažlivý. Will ho vnímal z Horácova ostrého tónu. Horác ho poznal z Willova ustrašeného ohlížení. Každý z nich velmi obdivoval odvahu toho druhého, takže pomyšlení, že Horác je vyděšený, posilovalo Willův strach a totéž platilo pro Horáce. Noc, tma, úzká křivolaká cesta, to vše jejich strach

zveličovalo. A živily ho i nejstarší lidské obavy, strach ze tmy a z neznáma.

Hlas ve tmě se opět změnil. Smích přešel do rytmického, bezeslovného vrčení. Byl to zvuk, v němž se mísila nespokojenost se záští, zvuk, který jim nad veškerou pochybnost sděloval, že to, co je v lese kolem nich, už se unavilo hrou a chystá se k zabíjení.

A pak, díky nebesům, se objevilo světlo a volný prostor a oni vklopýtali na palouk, který hledali, a hlasy lesa postupně utichly.

Skupinka stanula, hlavy se skláněly, hrudníky se rozpínaly a všichni znovu popadali dech. Palouk měřil jen asi pětadvacet kroků, ale nad sebou viděli noční oblohu a ulevilo se jim od hrozivé hradby stromů, která je předtím obklopovala. V samém středu palouku hořel malý oheň. Po tísnivé lesní temnotě se zdál dvakrát jasnější než jindy a oni k němu pudově zamířili jako ke spásnému bodu.

Potom do světla mezi ně a oheň vstoupila postava, ruku měla zdviženou v jednoznačném gestu a vrhala protáhlý stín, který se chvěl v mihotavém světle plamenů.

Byl to Malcolm, jak Will viděl. Ale nebyl to ten dobrosrdečný a soucitný léčitel, jakého znal. Tohle byl jiný Malcolm, oděný v dlouhém černém hávu se zlatými výšivkami v podobě měsíce, hvězd a komet. Na hlavě mu seděl vysoký klobouk s rovným dnem a úzkou prohnutou střechou. Byl jako z leštěného stříbra, zachycoval rudou zář ohně a při každém pohybu hlavy vrhal na okolní les podivné roztančené světelné odrazy.

Klobouk přidával Malcolmovi na výšce, takže jeho postava vypadala štíhlá a velkolepá a o celou hlavu převyšovala Horáce. Celý obličej mu pokrývaly zvláštní obrazce namalované černou a stříbrnou barvou, takže z hrozivé masky vystupovaly pouze pronikavé oči.

Rozpřáhl ruce a Will viděl, že rukávy dlouhého hávu jsou volné a široké, takže mu na pažích visí jako netopýří křídla. A když promluvil, neuslyšel Will známý mírný, příjemně

zabarvený léčitelův hlas. Byl drsný a zlostný, panovačný a dunivý. Hlas, který dráсал nervy, a na toho, kdo ho uslyšel, působil tísnivě i proti jeho vlastní vůli.

Tohle nebyl Malcolm, pochopil Will. Tohle byl Malkallam.

Dvacet dva

„**T**robare, ty hlupáku!“ obořil se Malkallam na svého příkrčeného pomocníka. „Říkal jsem ti, že tu máte být, než měsíc zapadne, než se to probudí!“

Při těch slovech ukázal na temný kruh stromů kolem nich a skupinka příchozích opět slabě zaslechla ten hrdelní, krutý smích. Trobar zahanbeně a ustrašeně svěsil hlavu.

„O-pust', pa-e,“ vypravil ze sebe zkormouceně. V čarodějových upřených očích však nebylo slitování.

„Odpustit? Nemá smysl odpouštět, ty blázne. Probudili jste ho a já teď musím ochránit nás všechny.“

Skandijci hovoru naslouchali s vyvalenýma očima. Snad ještě děsivější než události v lese a Malkallamův tajemný zjev bylo jeho bezcitné, nemilosrdné zacházení s Trobarem. Skandijci pobývali u léčitele dost dlouho na to, aby věděli, že Malcolm se znetvořeným obrem vždy jednal laskavě a mírně. Tohle byl někdo úplně jiný.

Jakmile vyšli z lesa, Willovi se trochu vrátila duševní rovnováha a teď přihlížel s přimhouřenýma očima. Tušil, že Malcolm a Trobar hrají divadlo pro MacHaddishe. Ale jestli to opravdu bylo divadlo, pak byli vynikající herci. Rychle přejel pohledem k Horácovi, zahlédl v očích mladého bojovníka

odraz svých vlastních podezření a pokrčil rameny. Nejlepší bude, když MacHaddish na nich neuvidí ani náznak pochybností. Will se nahnul k Horácovi a zašeptal: „Tvař se, že tomu věříš.“

Horác kývl, ale slabé zašeptání stačilo, aby se k nim Malkallam zlostně otočil. Natáhl ruku a ukazovák ozdobený dlouhým nehtem na ně zamířil jako šíp.

„Ticho, ty hlupáku! Teď není čas na tlachání! *Serthrek'nish* se probudil!“

Jméno na MacHaddishe zapůsobilo. Skoti bezděčně vykřikl hrůzou, klesl na kolena a přikrčil se nad těžkým polenem, které Trobar předtím pustil na zem. Malkallam k němu přikročil, postavil se nad schoulené tělo a promluvil k němu.

„Ano, MacHaddishi. Temný démon *Serthrek'nish* je za hranicemi v tomto lese a sleduje nás, co tu stojíme. Řekl bych, že ho znáš? Toho, který drtí lidská těla a rve jim údy? Ničitele s krvavými tesáky?“

Odmlčel se. Skoti vydal přidušený, ustrašený vzlyk. Zůstal ohnutý přes tlustou kládu, na které pevně držel jeho řetěz, a odmítal zvednout hlavu, jako by se bál toho, co uvidí.

Malkallam neúprosně pokračoval.

„Pouze světlo mého ohně ho drží dál od tohoto palouku. Ale *Serthrek'nishovi* nelze odpírat přístup nadlouho. Už sbírá odvahu a ví, že plameny brzy dohoří.“

Z temnoty kolem palouku se jako by v odpověď ozval hluboký hrdelní smích.

MacHaddish při tom zvuku prudce zvedl hlavu. Will i ze vzdálenosti několika kroků viděl bělma strachem vytřeštěných očí na pozadí modře pomalovaného obličeje.

„Nemáme času nazbyt. Potřebujeme ochranný trojúhelník.“ Malkallam si nevšímal strnulého generála a pokynul svému pomocníkovi. „Trobare! Odved' ty muže tamhle!“

Trobar vedl Skandijce ke kraji palouku, kam ukázal jeho pán. Mořští vlci ustrašeně pokukovali po temné stěně stromů, k níž se blížili. Raději by zůstali přímo uprostřed, v blízkosti ohně.

„Sedněte si,“ přikázal Malcolm a oni po vzoru Trobara usedli se zkříženýma nohama na vlhkou zem. Léčitel je pak obcházel, mumlal nesrozumitelná zaklínadla a ve velkém kruhu kolem nich rozhazoval z váčku černý prášek.

„Nedotýkejte se kruhu,“ varoval je. „Dokud je kruh neporušený, zloděj duší na vás nemůže.“

Pokynul Willovi a Horácovi, aby se přesunuli na jiné místo na palouku. Will pochopil, že tři kruhy – jeden tam, kde seděli Skandijci s Trobarem, druhý tam, kde se krčil a třásl MacHaddish, a místo, kam Malkallam umístil jeho s Horácem, tvořily vrcholy přibližně rovnostranného trojúhelníku, obranného trojúhelníku, o němž se Malkallam zmiňoval.

Léčitel dal pokyn, aby se posadili, a opět rozsypával do kruhu černý prášek. Chodil kolem nich a začal mumlat zaklínadla, pak uprostřed mumlání, aniž by změnil tón nebo sílu hlasu, tlumeně řekl:

„Nesnažte se hádat, co dělám. Nemluvte o tom spolu. Jen se tvařte k smrti vyděšeně.“

Will kývl a viděl, že i Malkallam téměř nepostřehnutelně kývl. Pochopil, že je to rozumné. Kdyby tu s Horácem měli klidně sedět a dohadovat se, co Malcolm udělá dál, zničili by atmosféru, o kterou on usiloval. Jako kdyby na kouzelnickém představení pokaždé, když kouzelník předvede nějaký trik, někdo z obecnstva ostatním vykládal, že *to měl schované v rukávu*.

Malkallam – za těchto okolností bylo téměř nemožné uvažovat o něm jako o Malcolmovi – od nich odstoupil a vytvářel další černý kruh kolem MacHaddishe. Skoti se mezitím trochu vzpamatoval a sledoval ho, jak kolem rozsypává černý prášek. Malkallam dokončil kruh a pohlédl mu do očí.

„Když je černý kruh uzavřený, jsi v bezpečí,“ řekl. „Rozumíš tomu?“

MacHaddish přisvědčil a namáhavě polkl. Malkallamův obličej potemněl. „Řekni to!“ poručil. „Řekni, že rozumíš.“

„Já... rozumím,“ hlesl Skoti. Hovořil s těžkým přízvukem, takže slova byla téměř nesrozumitelná. Willova obočí prudce vyjela nahoru. Skoti promluvil poprvé od té doby, co ho zajali, byla to první známka, že zná araluenský jazyk. I když, napadlo ho vzápětí, by nedávalo moc smysl, kdyby na vyjednávání s Kerenem poslali někoho, kdo araluensky nemluví.

Uvědomil si však, že MacHaddish nejen promluvil, ale že to udělal na Malcolmův příkaz. Zdálo se, že léčitel začíná nad tvrdohlavým Skotim prosazovat svou moc. Will rychle pohlédl na Horáce, viděl, že mladý bojovník má oči sklopené a hlavu skloněnou, a došlo mu, že sám se o průběh věcí stará až moc. Přizpůsobil se svému příteli, sklonil hlavu a stáhl si kapuci pláštěnky víc dopředu. Ze stínu pod kapucí mohl sledovat Malkallama při práci bez nebezpečí, že mu bude vidět do tváře.

Vysoký muž rychlým krokem přešel přes palouk a stříbrný klobouk vrhal na stromy mihotavé odlesky. Zvedl hůlku z trnkového dřeva. Byla sukovitá a dlouhými léty používání ohlazená do vysokého lesku. Malkallam ji držel nad hlavou.

„Trojúhelník z černých kruhů je hotový,“ volal do lesa. „Držím v ruce posvátné trnkové žezlo. *Serthrek'nishi*, jsme před tebou chráněni!“

Z lesa mu odpovědělo zlostné zavrčení. Na jižním konci palouku, na té straně, odkud přišli, náhle zazářilo rudé světlo a mihlo se mezi stromy. Pak se objevilo znovu, tentokrát blíž, a obkroužilo palouk směrem k západu.

Malkallam ustoupil od stromů směrem k ohni uprostřed. Will se rozhlédl po ostatních. Trobar a Skandijci ve svém kruhu strnule seděli, zírali s vyvalenýma očima do tmy a pátrali v lese po dalším světle nebo pohybu. MacHaddish se choval stejně. Will se podíval na Malcolma a viděl, že léčitel MacHaddishe bedlivě sleduje. Jakmile měl jistotu, že Skoti upírá pozornost jinam, sáhl do pláště a z vnitřní kapsy vytáhl malý balíček. Popošel blíž k ohni a upustil balíček do žhavých uhlíků na kraji.

V lese se opět objevil rudý záblesk, pohyboval se na severozápad od palouku. V místě, kde zmizel, začal od země stoupat závoj mlhy, přímo na kraji lesa.

Malcolm začal opět ustupovat, směrem k MacHaddishově schoulené postavě.

„*Serthrek'nishi*, odejdi!“ křikl. „Plameny ohně a trojúhelník síly ti zapovídají, abys vstoupil na tento palouk!“

Sotva se odmlčel, oheň sám od sebe rudě zazářil. Objevil se červený záblesk a po něm hustá červená mlha stoupající po jedné straně ohně, přesně v místě, uvědomil si Will, kam Malcolm několik vteřin předtím vhodil malý balíček.

Skandijci, Trobar a MacHaddish vyděšeně vykřikli. S malým zpožděním se přidali i Will s Horácem. Nad ohněm se rozprostřela zvláštní červená mlha a plameny se začaly zmenšovat, jako kdyby je něco dusilo. Pohasly a palouk potměl. Malcolmova vysoká postava vrhala na zem pokroucený protáhlý stín a stromy jako by se k nim tlačily blíž.

„U Gorlogových drápů!“ vyhrkl jeden ze Skandijců. „Co je to za d'ábla?“

Všichni se podívali směrem, kam ukazoval. V mlžné cloně, která se mezi stromy valila k severu, náhle spatřili záblesk rudého světla.

Jenže tohle bylo víc než pouhé světlo. V mlze se hrozivě rýsoval obrys příšerné hlavy. Na okamžik se objevila a hned zas zmizela, zůstala jim však nesmazatelně vrytá v myslích. Trojúhelníková tvář měla místo očí šikmé prázdné díry a chtivá černá ústa s psími tesáky. Bradu pokrývaly divoké chomáče vousů a v rudé hřívě zcuchaných vlasů bylo vidět dva zahnuté rohy.

Pak hlava zmizela a noc prořízl děsivý smích. Šířil se po kruhu stromů kolem palouku a jejich oči se za ním bezděčně otáčely a snažily se zahlédnout toho, kdo ty strašlivé zvuky vydává.

Poté se vysoko na obloze nad paloukem zjevila hlava znovu a tentokrát zářila jakýmsi vnitřním světlem. Snesla se prudce dolů, proletěla paloukem, vystoupala opět mezi stromy

a nakonec jako by vybuchla a rozpadla se ve spršce jisker. Když pohasly, tma byla ještě černější.

Malcolm se odvrátil, a když se přízrak řítíl dolů nad jejich hlavami, pokusil se na něj neúspěšně zaútočit kouzelnickou hůlkou. Zakymácel se a klesl na kolena. Podařilo se mu udržet hůlku v ruce a ukázal na mlhu, kde se opět objevila hrůzná rozšklebená tvář.

„Odejdi, *Serthrek'nishi*! Zapovídám ti přístup! Odejdi!“

Tvář zmizela a přihlížející vykřikli hrůzou, protože se zjevil nový přízrak. Byl černý a mihotal se v mlze – nebo přesněji *na mlze*, uvědomil si Will – a nabral podobu obrovské postavy, která měla velkou rohatou helmici a držela zubatou sekeru. Na vteřinu se nad nimi vztyčila a potom úplně zmizela.

Noční bojovník, pochopil Will. Viděl jeho hrozivou postavu už předtím, na kraji černého jezera. I tady vzápětí zmizela, tak rychle, že ti, kdo ji pozorovali z palouku, zůstali na pochybách, jestli ji ve skutečnosti vůbec spatřili.

Z ohně zbyla už jen pouhá hromádka uhlíků. Malcolm se nejistě postavil na nohy a dával si pozor, aby se držel uvnitř naznačeného trojúhelníku. Černou hůlku namířil k okolnímu lesu a zahrozil.

„Odstup, varuji tě!“ křičel. Mezi stromy však projela řada rudých blesků a plápolajících světél, zakroužila kolem palouku a do malého uzavřeného prostoru vrhala veliké pokroucené stíny, které zmizely, hned jak se objevily. Přitom uslyšeli *Serthrek'nishe* poprvé promluvit – jeho hlas byl tak hluboký a zvučný, až naslouchajícím stydla krev v žilách.

„Plameny odumřely. Moc trojúhelníku ochabla. Chci krev jednoho z vás.“

Jeden Skandijec se začal zvedat se sekerou připravenou v ruce, ale Malcolm napřáhl ruku a zastavil ho dřív, než se zvedl z podřepu.

„Zůstaň, kde jsi, ty blázne!“ zazněl léčitelův hlas jako prásknutí bičem. „Říká, že chce jen jednoho jediného. Může dostat Skotiho.“

„Né-é-é!“ MacHaddishův výkřik byl táhlý a mučivý. Pro Skandijce byla démonova rudá tvář strašidelným přízrakem. Pro MacHaddishe však byla jádrem hrůzy. U Skotiů byla základem veškerého strachu, který jim byl vštěpován už jako dětem. Ten, který pojídá lidské maso, drtí těla a rve jim údy – to vše představoval *Serthrek'nish*, a ještě mnohem víc. Byl to démon, nejvyšší zlo ve skotijských pověrách. *Serthrek'nish* své oběti nejen zabíjel, ale kradl jim duše a podstatu jejich bytí a krmil se jimi, aby byl silnější. Když měl *Serthrek'nish* vaši duši, nečekalo vás žádné potom, žádné pokojné spočinutí na konci dlouhé horské cesty.

A po oběti nezůstaly ani žádné vzpomínky, protože člověka, jehož se *Serthrek'nish* zmocnil, musel celý rod beze zbytku vymazat ze své paměti.

Při Slavnosti mrtvých, kdy se příbuzní modlili za předky a přinášeli jim dary, nedostávala oběť nic a musela tak navěky bloudit zapomenutá a bez útěchy.

Po léčitelových slovech MacHaddish věděl, že nestojí jen tváří v tvář strašlivé smrti. Stál před věčnou prázdnotou. Malkallam k němu přistoupil a on zvedl oči k čarodějově neúprosné tváři.

„Ne,“ prosil úpěnlivě. „Prosím. Ušetři mě.“

Hůlka z trnkového dřeva se však dala do pohybu a začala v kruhu černého prášku, který obklopoval MacHaddishe, vyrývat mezeru. Skoti se horečně snažil kruh obnovit a rukou přihrabával prášek zpátky, ale jeho snaha mezeru jen zvětšila. Dech mu zajímavě vázl v hrdle a slzy nejhlubší hrůzy stékaly po modré barvě na tváři.

Pak se tvář znovu objevila v mlze a zdála se teď mnohem zřetelnější. Zamihotala se, vybledla a opět zmizela.

„*Serthrek'nish* přichází,“ tiše pronesl Malkallam a hůlka rozhrnula dalších pár palců kruhu. MacHaddish vzhledl k čarodějově pomalované tváři. Po hrdém a nezlomném skotijském generálovi nebylo ani stopy.

„Prosím,“ zaúpěl. A hůlka se zastavila.

„Můžu tě ušetřit,“ pronesl Malkallam úlisným hlasem.
„Můžu mu místo tebe dát toho obra.“

Jakmile Trobar jeho slova uslyšel, bolestně zaskučel.

„Ne, pa-e! P-osím!“ křičel svým krákavým, přerývaným hlasem. Jenže Malkallam si ho nevšímal, upíral pohled do očí Skotiho.

„Co mi dáš, když to udělám?“ otázal se.

MacHaddish, už na kolenou, se ohnul, až se čelem dotýkal země – dával si však dobrý pozor, aby zůstal uvnitř kruhu, jak si Will všiml.

„Cokoli,“ odpověděl. „Dám ti všechno, co si řekneš. Jen sem nepouštěj toho démona.“

Malkallamova hůlka se opět pohnula směrem k tenké černé čáře, dotkla se jí a zvolna rozhrnovala zrnka černého prášku tak, aby v kruhu vznikala mezera. Generál sledoval, jak se konec hůlky pohybuje, přihlížel, jak se jeho bezpečné útočiště zvolna otevírá.

„Prosím!“ žádal hlasem roztřeseným strachy.

Hůlka se zastavila.

„Pověz mi,“ rozvážně začal Malcolm, „co plánujete s Kerenem?“

Dvacet tři

MacHaddish vyslechl podmínku a rychle zvedl hlavu, ve tváři směsici podezření a strachu. Čekal od čaroděje jiné požadavky – bohatství, moc, nebo obojí. Vůbec nečekal, že Malkallam bude požadovat informace.

„Je to jednoduchá otázka,“ pokračoval Malkallam. „Pověz mi, co jste naplánovali?“

Přestože MacHaddishovo nitro bylo ochromené hrůzou, prosadila se kázeň, které se jako bojovník a vůdce za dlouhá léta naučil. Prozradit takové plány znamenalo zradu, nic menšího. Čelist mu ztvrdla a začal vrtět hlavou.

Uviděl pouze, že Malkallamova hůlka opět neúprosne začala pracovat a vymazává kruh, který ho chránil. MacHaddish znal pověry svého lidu. Věděl, že černý kruh je jeho jedinou ochranou proti *Serthrek'nishovi*. Věděl, že jakmile bude v kruhu mezera dost velká, aby se jí protáhla démonova ruka, je s ním konec. *Serthrek'nish* ho vytáhne z kruhu do černé noci pod stromy a odtamtud do ještě větší temnoty za nimi.

Sledoval, jak se mezera rozšiřuje. Celoživotní věrnost a kázeň bojovaly s celoživotní pověrčivostí – a zvítězila pověrčivost. Natáhl ruku, sevřel špičku hůlky a zastavil její pomalý pohyb.

„Řekni, co chceš vědět,“ promluvil tiše a ramena mu poraženě poklesla.

„Vaše plány útoku,“ vyzval ho Malcolm. „Kolik mužů přijde? Kdy tady budou?“

Skoti už nezaváhal. Rozhodl se pro zradu a nemělo smysl odpovídat vyhýbavě. Chtěl to mít co nejrychleji za sebou.

„Dvě stě mužů, pro začátek, z klanů MacFrewin, MacKentick a MacHaddish. Velitelem bude Caleb MacFrewin, vůdce prvního klanu.“

„A máte v plánu obsadit hrad Macindaw a potom proniknout dál do Norgateského léna, je to tak?“

MacHaddish přisvědčil. „Macindaw bude náš opěrný bod, naše pevnost. Jakmile ho dobudeme a obsadíme, můžeme přes průsmyky přivést další a další vojáky.“

Nedaleko od nich si Will s Horácem vyměnili ustarané pohledy. Oba věděli, jaké nebezpečí znamená jednotka dvou set ozbrojených mužů v této oblasti. A ty dvě stovky by přitom tvořily jen předvoj. Jakmile by Skotiové získali opěrný bod, další by následovali v jejich stopách.

Bylo by zapotřebí velké vojsko, aby je zatlačilo zpátky, a muselo by přijít z jihu. Trvalo by měsíce, než by král Duncan shromáždil dostatečně velkou armádu, se kterou by pak vytáhl na sever. Skotiové by se mezitím pevně usadili a pravděpodobně by bylo nemožné zahnat je přes průsmyky zpátky na planiny Pikty, zejména pokud by obsadili hrad Macindaw. Jestli tomu nezabrání, mohlo by to znamenat začátek vleklé války, která by nemusela skončit vítězstvím araluenského vojska. Mapy Araluenu a Pikty by se mohly rovnou překreslit a dosavadní hranice posunout o třicet mil na jih.

Většinu z toho už ale uhodli. Ještě však zůstávala jedna otázka, kterou bylo třeba zodpovědět. A odpověď byla možná klíčem k budoucnosti Norgateského léna.

„Kdy?“ položil Malcolm tu otázku. Tentokrát MacHaddish váhal. Stejně jako oni věděl, že je rozhodující, a na chvíli se opět prosadila jeho věrnost.

Ne však na dlouho. Malcolm mu vykroutil konec hůlky z ruky a znovu ji přiložil k tenké čáře černého prášku.

„Za tři týdny,“ přiznal MacHaddish. „Od včerejška za tři týdny. Caleb MacFrewin už shromažďuje klany. Pochodují k hranici. Nějaký čas jim potrvá, než projdou průsmyky, které jsou přístupné, a znovu se seřadí. U Macindawu budou za tři týdny.“

Malcolm o krok ustoupil a upřeně si prohlížel schoulenou postavu před sebou. Viděl pokleslá ramena, sklopené oči a obraz porážky. MacHaddish byl zlomený muž, který zradil vlastní čest, a Malcolm neměl v úmyslu nad tím vítězně tančit. Neměl ani v plánu odhalit MacHaddishovi, že ho obelstili. Ale spíše než ze šetrnosti ke Skotimu to bylo proto, že si myslel, že možná přijde čas, kdy bude potřebovat další informace.

„Děkuji ti,“ řekl prostě. Z vnitřní kapsy vyňal váček, sehnul se a přisypal na zem černý prášek, aby se mezera, kterou v kruhu udělal, zacelila.

Potom rychle přešel k doutnajícím zbytkům ohně a hrst prášku vhodil na uhlíky. V ohni to zahučelo, vyšlehl jasně žlutý záblesk, plameny se opět rozhořely a šplhaly vysoko k temné obloze nad Grimsdellským lesem. Pohlédl na tři Skandijce, kteří tiše a ustrašeně sledovali jeho počínání.

„Jsme v bezpečí,“ oznámil. „*Serthrek'nish* nemůže do trojúhelníku vstoupit.“ Při jeho slovech se těla Skandijců uvolnila. Urputné sevření zbraní povolilo, i když Will zaznamenal, že je vlastně neodložili. Pak se za Malcolmovými zády ozval nečekaný zvuk.

MacHaddish vzlykal. Ale těžko říct, jestli hanbou, nebo úlevou.

* * *

Zbylou část noci strávili na palouku. Během těch pár hodin tmy, kdykoli se to zdálo zapotřebí, obnovoval Malcolm plameny pomocí zvláštních látek, které přinesl s sebou.

Rozhodl se pokračovat v iluzi, kterou pro MacHaddishe vytvořil.

Když kalné denní světlo pomalu proniklo mezi vrcholky stromů, ztuhle se zvedli na nohy a zamířili zpět k Léčitelově pasece. Kráčeli mlčky. Grimsdell byl i za denního světla zlověstným místem, které potlačovalo chuť k hovoru, a navíc měli všichni v čerstvé paměti události včerejší noci.

Všem se zlepšila nálada, jakmile konečně vstoupili do otevřeného prostoru Léčitelovy paseky. Přítomní Skandijci hlasitě zdravili tři své druhy, kteří skupinku doprovázeli, a skotijští vojáci zvědavě pokukovali po svém generálovi. Ten, s očima stále odvrácenýma, klesl na kolena a nechal Trobara, aby jeho řetěz opět připevnil k velké kládě. Z MacHaddishových pohybů vymizela neochota a hrdost. Byl z něj zničený člověk.

Než odešli z palouku, Malcolm si setřel čarodějnické líčení a převlékl se do svého obvyklého šedého oděvu. Teď pokynul Willovi a Horácovi a otočil se k malé chatě.

„Měli bychom si promluvit,“ řekl. „Orman bude celý nedočkavý, aby se dověděl, co je nového.“

Oba mladíci souhlasili a následovali ho do chaty. Když vešli do vyhřáté světnice, léčitel s povděkem klesl do jedné z vyřezávaných židlí.

„Ách, to je lepší,“ prohlásil se zjevnou úlevou. „Začínám být moc starý na všechny ty hrátky v lese. Neumíte si představit, jak je to vyčerpávající, poskakovat kolem ohně a předstírat, že jste zlý čaroděj.“

Bolestně se ušklíbl a zavrtěl se na židli, aby ulevil jedné polovině zad.

„Pak Nigel pustil tu letící hlavu moc nízko a málem mi s ní urazil hlavu, takže jsem musel uskočit stranou. Myslím, že jsem si přitom namohl záda,“ dodal rozmrzele.

Orman s Xanderem slyšeli hlasy a přišli ze zadní místnosti. Orman střídavě hleděl z jednoho na druhého.

„Předpokládám, že výprava byla úspěšná?“ vyzvídal.

Malcolm pokrčil rameny, pak toho ale očividně zalitoval, protože ho opět zbolelo v zádech.

„Dá se to tak říct,“ odpověděl Horác za něj. „Malcolm získal jména, počty a časový plán. Nezabralo mu to ani dvacet minut,“ dodal obdivně. „A ještě ke všemu na smrt vyděsil MacHaddishe a naše kamarády Skandijce.“

Malcolm se na něj usmál. „To je všechno?“

Horác se rozpačitě pousmál. „Vlastně jsi malinko znervóznil i mě,“ připustil.

„Mě taky,“ připojil se Will. „A to vím, jak se většina těch triků dělá.“

„Tak to máš proti mně výhodu,“ řekl Horác. „Pro mě bylo všechno úžasné překvapení.“

„Hlava démona na mlze a obří bojovník, to byly tvoje obyčejné triky s promítáním, že?“ zeptal se Will Malcolm.

Horác odfoukl. „Obyčejné!“ zamumlal si pro sebe.

Malcolm si ho nevšímal a odpověděl na Willovu otázku. Byl právem pyšný, jak se mu podařilo technicky zvládnout vytvoření obrazů, a nedokázal odolat, aby se alespoň trochu nepochlubil.

„To je pravda. Mlha slouží dvěma účelům: jako plátno, na které se promítá, ale také obrazy rozostřuje a zkresluje, takže nikdy nejsou vidět příliš zřetelně. Kdyby je MacHaddish viděl jasně, asi by zjistil, jak jsou neumělé. Nejdůležitější je sugesce. Divák si mezery doplňuje sám – a zpravidla odvede mnohem hrůznější práci, než bych dokázal já.“

„Světla mezi stromy jsem předtím viděl také,“ pokračoval Will. „Vlastně jsme je používali, když jsme vysílali zprávy pro Alyss. Ale ta letící hlava, co do tebe skoro narazila, jak jsi ji udělal?“

„Aha, ano, ta se nám docela povedla. I když nás málem prozradila. Chystali jsme ji s Nigelem skoro celé odpoledne – jemu je teprve sedmnáct, ale už je v tom hotový mistr. Vlastně to byla jen papírová lucerna a na ní tlustými černými čarami nakreslená tvář. Zavěsili jsme ji na tenký drát natažený přes

palouk. Ve tmě nebyl vidět. Měla se snést dolů a pak zmizet naproti v lese.“

„Ale to... prostě vypadalo, jako kdyby se rozletěla na tisíce jisker,“ obdivně řekl Will.

Malcolm nadšeně přitakával. „Ano, to je další drobný trik, který jsem se naučil před pár lety. S pomocí směsi síry, ledku a...“ Odmlčel se. Pýcha sem, pýcha tam, nebyl ochoten dělit se s nimi o *všechny* podrobnosti. „A tak různě,“ pokračoval. „Vznikne směs, která prudce hoří, nebo vybuchne, když ji do něčeho uzavřeš.“

„Bylo to velice působivé,“ prohlásil Horác a vybavil si, jak rudá tvář slétla z nebe, mihla se paloukem a potom se v korunách stromů rozpadla v záplavě plamínků a jisker. „Myslím, že to pro MacHaddishe byla poslední kapka.“

„Málem nás prozradila,“ zadumaně odvětil Malcolm. „Jak jsem říkal, letěla níž, než jsme čekali, a skoro do mě narazila. Kdyby k tomu bylo došlo, zamotal bych se do drátů a ještě mi mohl začít hořet plášť. Kdyby MacHaddish něco takového uviděl, mohl by celý ten podfuk prokouknout.“

„To se často stává,“ řekl Will. „Úspěch a neúspěch od sebe dělí jen pár vteřin.“

„To je pravda,“ souhlasil Malcolm.

Orman trpělivě naslouchal, jak rozebírají události včerejší noci. Usoudil, že už je čas na jiné podrobnosti.

„Takže, jak to vypadá?“ zeptal se.

„Dobře ne,“ odpověděl Horác. „Na druhé straně hranice se shromažďuje válečná výprava dvou set členů skotijských klanů a budou tady ani ne za tři týdny.“

„Takže musíme dobýt Macindaw dřív, než sem dorazí,“ dodal Will.

Orman, Xander i Malcolm přikyvovali. Až sem to bylo jasné. S nepříjemnou připomínkou se do hovoru zapojil Horác.

„A abychom to dokázali, budeme muset sehnat další stovku mužů,“ prohlásil.

Dvacet čtyři

„Co třeba noční útok?“ nadhodil Will. „Mohli bychom si tak vystačit s menším počtem mužů?“

Horác zavrtěl hlavou. „Pořád jich potřebujeme hodně, abychom mohli obránce udržovat v nejistotě. Ve dne, nebo v noci, na tom nezáleží. My potřebujeme víc mužů, než mají oni.“

Probírali tu otázku od té doby, kdy časně ráno skončila porada v Malcolmově chatě. Řešení se ale zatím nerýsovalo ani náznakem. Oba přátelé se rozhodli, že pojedou lesem zpátky k hradu, někam, odkud si ho budou moci pozorně prohlédnout, aby zjistili, jestli v jeho obraně nejsou nějaké slabiny.

Koně nechali asi deset kroků od kraje lesa a pěšky postupovali k místu, odkud byl vidět hrad Macindaw. Přibližovali se z východní strany, tak jak to udělal Will, když se pokusil zachránit Alyss. Šli po cestě, která vedla malou proláklinou, dost hlubokou na to, aby je ukryla před hlídkami na hradbách. Když cesta zahnula a vystoupala na hřeben, sehnuli se do podřepu. Ponurý hrad stál od nich asi dvě stě padesát kroků. Willovi připomínal příkrčenou číhající obludu. Zamračeně rýpal do trsu suché zmrzlé trávy, která vykukovala pod sněhem.

„Musíš všechno vidět tak černě?“ otázal se. „Někdy to pomáhá, když dokážeš uvažovat pružně.“

Horác se k němu zvolna otočil. Byl to rozvážný pohyb a Will ho dobře znal.

„Já to nevidím černě a neuvažuju nepružně,“ prohlásil Horác. „Já se jen stavím čelem ke skutečnostem.“

„No tak se postavíme čelem k nějakým jiným skutečnostem,“ navrhoval Will.

„Wille, nemůžeš něco přehlížet jen proto, že se ti to nelíbí,“ namítl Horác a z jeho hlasu zaznělo podráždění. „*Skutečností* je, že obléhání je činnost velice přesná a velice přísně organizovaná. A existují pravidla a návody, které byly stanoveny po dlouhých letech pokusů, omylů a takových či onakých zkušeností. Jestliže máme obléhat hrad, budeme potřebovat víc mužů, než mají obránci. Ne méně. Taková je skutečnost, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„Já vím, já vím,“ odpověděl Will, rovněž podrážděně. „Já mám jen pocit, že v tom musí být něco víc než jen *Potřebujeme třikrát víc mužů, než mají obránci...*“

„Čtyřikrát,“ skočil mu do řeči Horác.

Will rozčileně mávl rukou. „No tak čtyřikrát! *A pak bitvu vyhraje.* Tím se vyloučí všechny nové nápady a válečné lsti a celé se to omezí jen na počet mužů. A co vynalézavost a fantazie? I ty patří k bitevnímu plánu, vždyť víš.“

Horác pokrčil rameny. „To je tvůj obor. Ne můj.“

A právě v tom byla potíž, věděl Will. Když došlo na plán boje, všichni od hraničářů čekali neotřelé nápady a vynalézavost. Jenže on se s tímhle problémem potýkal od té doby, co Horác přijel z jihu, a k řešení se nijak nepřiblížil. Ukázal se jako pěkný hraničář, pomyslel si trpce.

Nejvíce ho na tom všem rozčiloval pocit, že řešení skutečně *existuje*, zasuté kdesi hluboko v jeho podvědomí, a on ho zná, jen se po něm natáhnout. Ten pocit vyvolalo něco, co viděl nebo slyšel v posledních pár dnech, ale za nic na světě si nedokázal vybavit, co přesně to bylo. Jen si kvůli tomu připadal ještě neschopnější.

„Nu, jedno víme,“ podotkl Horác. „Jestli na ně zaútočíme, tak z téhle strany to nebude.“

Will přisvědčil. Tady bylo třeba překonat příliš dlouhý otevřený úsek. Jakmile by se jejich oddíl vynořil ze skrytu lesa, z celého hradu by ho bylo vidět.

Útok z této strany by v sobě neměl žádný prvek překvapení, usoudil. Než by se útočníci dostali k hradbám, mohla by jich až třetina zahynout pod střelami z kuší obránců.

Horác, jako kdyby mu četl myšlenky, využil příležitosti, aby posílil své předchozí stanovisko.

„Další důvod, proč potřebujeme početní převahu,“ řekl. „Při útoku otevřenou krajinou jako tady bychom mohli ztratit spoustu mužů.“

Will zasmušile kývl.

„Tak dobře,“ řekl. „Uznávám to.“

Pohlédl nahoru k Alyssinu oknu a přimhouřil oči, aby lépe zaostřil zrak. Těžký závěs, používaný jako ochrana před větrem, byl roztažený a okno tvořilo černý obdélník v šedivém kameni věžní zdi. Měl dojem, že zahlédl něco bílého, jako kdyby blízko okna někdo prošel. Mohla to být jediné Alyss.

„Viděls to?“ zeptal se. Horác právě studoval padací most a strážnici, takže se na Willa zvědavě podíval.

„Co jsem měl vidět?“

„Zdálo se mi, že jsem něco viděl v Alyssině okně,“ odpověděl Will. „Jen něco bílého, jako kdyby prošla kolem,“ připojil smutně.

Horác zíral do vysokého okna, ale žádný další pohyb nespatriil. Okno bylo opět jako černá díra ve zdi. Pokrčil rameny.

„Asi to byla ona,“ řekl. Chápal přítelovo zklamání. Bylo to k vzteku, vědět, že Alyss je od nich jen dvě stě padesát kroků daleko a oni jí nemohou nijak pomoci. Pro hraničáře to musí být o to horší, uvědomil si Horác, když ví, že ji tam nechal, aby čelila nebezpečí sama.

„Škoda že jí nemůžu dát znamení,“ litoval Will. „Jen aby věděla, že jsme tady. Trochu by jí to pozvedlo náladu.“

„Potíž je, že bys to oznámil i Kerenovi. A upozorňovat ho, že sledujeme jeho hrad, není dobrý nápad. Vždycky je lepší nechávat nepřítele v nejistotě.“

„Já vím,“ sklíčeně souhlasil Will. „Pošlu jí dnes v noci zprávu. Jen aby věděla, že jsme na ni nezapomněli.“

Horác usoudil, že je na čase, aby přítele vytrhl z pochmurných úvah. Otočil hlavu k jihu, kde se kolem hradu rozprostíral další úsek otevřené krajiny.

„Tamhle to nevypadá o nic líp,“ prohlásil. „Nějaké nápady?“

V podřepu se sunuli zpátky, dokud nebyli znovu pod hřebenem, pak se narovnali a oprášili kolena a lokty od sněhu. Will ukázal k západu.

„Západní strana je pro nás asi nejlepší řešení,“ mínil. „Tam sahá les mnohem blíž k hradbám.“

„Tak se na to podíváme,“ navrhl Horác.

Přešli zpět k uvázaným koním, nasedli a ujížděli k severu. Drželi se za hranicí lesa, kde je před očima každého pozorovatele z hradeb ukrývaly stíny. Cestou Horác cítil, jak se mu zhoršuje nálada. Hrad vypadal nedobytně. Byl to tvrdý oříšek dokonce i s větším vojskem. Neuměl si představit žádný způsob, jak by to mohli dokázat, když neměli ani třicet mužů. Úvahu ale nevyslovil nahlas, protože si dokázal představit Willovu reakci.

Navíc vycítil, že Willa trápí pocit vlastního selhání. Horác věřil ve Willovu schopnost zdolávat zdánlivě nepřekonatelné problémy. Will byl konec konců hraničář a učil se u Halta, který byl uznávaný jako nejlepší ze všech hraničářů. A Horác věděl, že hraničáři dokážou přijít s řešením – proklatě chytrým řešením, které se vynoří z ničeho nic. Už to u Willa zažil a měl pocit, aniž by vlastně věděl proč, že nějaké řešení se právě rodí a jen čeká, až ho jeho přítel uchopí a promyslí.

Pokud to tak skutečně bylo, Horác by ničemu neposloužil, kdyby Willovi vykládal, že si myslí, že nemají naději na úspěch.

Zkrátka a dobře uspět museli, kvůli Alyss a kvůli celému království. Až Caleb MacFrewin za tři týdny přivede přes les svých dvě stě vojáků, musí najít Macindaw v rukách posádky, která bude odhodlaná se mu postavit na odpor.

Pak by Skotiové stáli před podobným úkolem, jaký teď řeší Horác s Willem. Měli by počet mužů potřebný k obléhání. Neměli by ale zásoby na zdlouhavé obléhání, ani potřebné obléhací stroje a zbraně. Nečekají, že by měli Macindaw dobývat. Předpokládají, že až přijdou, bude ve spřátelených rukách a umožní jim pohybovat se po území Araluenu a loupit a plénit, aniž by je z týla ohrožoval nepřátelský hrad.

Brzy ráno toho dne opustil Xander v doprovodu jednoho z Malcolmových lidí Grimsdell. Šli pěšky a pokoušeli se vyhnout Kerenovým zátarasům na cestách. Doufali, že jakmile projdou, koupí si na některém ze statků v okolí koně, nebo je ukradnou, když to jinak nepůjde. Xander nesl na hrad Norgate písemné hlášení o situaci na Macindawu a hrozícím skotijském vpádu. Zpráva byla opatřena Ormanovým podpisem a zapečetěna pečetním prstenem lorda z Macindawu. Takže kromě toho, že by Macindaw stál Skotiům v cestě při přísunu zásob a neposloužil by jim jako opěrný bod, by jim navíc hrozilo, že proti nim od severozápadu vytáhne podpůrný sbor. Pro skotijské plány byla mimořádně důležitá rychlost a každé zpoždění oproti časovému plánu mohlo být pro ně osudné.

Což Horáce přivedlo zpět k jejich přetěžkému úkolu – najít způsob, jak Macindaw dobýt s méně než třiceti muži.

Nepochyboval, že jakmile by se hradu zmocnili, rozšířily by se jejich řady o znovu najaté bývalé členy hradní posádky, které Keren předtím vyhnal. Možná by nebyli ochotní nechat se najmout k útoku na hrad, ale jakmile by byl opět v Ormanových rukou, rozneslo by se to po kraji a Horác byl přesvědčen, že většina staré posádky by se vrátila.

Jednalo se konec konců o vojáky a pro ty bylo uprostřed zimy hodně málo práce.

Jenže to všechno se muselo odehrát během příštích tří týdnů.

„Tohle je to místo,“ přerušil Will jeho úvahy. Dojeli na sever, k místu, kde přepadli MacHaddishe a jeho doprovod, a pak se stočili k západu mezi stromy. Jízda podél západního okraje lesa byla mnohem obtížnější. V této části rostly stromy v hustém propletení, jímž se téměř nedalo projít, takže byli nuceni vyjet z lesa ven.

Les na západní straně, jak Horác viděl, sahal asi na sedmdesát kroků od hradu. Chápal, proč zde původní stavitelé nechali les být. Vymýtit ho by byl přetěžký úkol. A les jako takový nedovoloval, aby jím prošel velký počet mužů obtěžkaných výstrojí, výzbrojí a obléhacími žebříky.

Zamyšleně se škrábal na bradě.

„Nu, pro jednu bude náš malý počet výhodou,“ řekl a ukázal k hustému podrostu a změti stromů. „Nerad bych se pokoušel skrz tu houštinu dostat víc než třicet mužů.“

Will pokýval hlavou. „Takže zbývá jen vymyslet způsob, jak Kerena donutit, aby si myslel, že máme další stovku mužů a ta útočí z východu,“ prohlásil.

Horác pokrčil rameny. „Nebo z jihu. Odkudkoli, jen abychom je dostali od západních hradeb.“

„Chci se tě na něco zeptat,“ řekl Will. Zamyšlený tón hlasu Horáce přiměl, aby na přítele rychle pohlédl. Zdálo se, že Willovo rozladění a podráždění je to tam. Třeba řešení konečně přichází, napadlo Horáce.

„Do toho,“ vybídl ho Horác a Will pečlivě volenými slovy pokračoval.

„Kdybychom je dokázali odlákat od téhle strany hradeb, můžeme si vystačit jen s jedním žebříkem?“

„Jen s jedním?“ Horác se tvářil zamyšleně. „Obvykle je lepší mít jich co nejvíc. Abys rozdělil počty obránců.“

„Ale předpokládejme, že když se stáhnou k jižním hradbám a neuvidí nás přicházet, dokud nepřevezeme hradby, pak by je dva z nás dokázali udržet, zatímco ostatní naši by vylezli po žebříku, ne?“

„Dva z nás?“ opáčil Horác. „Počítám, že myslíš sebe a mě?“

Will přisvědčil. „Hradební ochozy jsou úzké,“ řekl. „Mohli by na nás útočit jen jeden po druhém. Vzpomínám si, že my dva jsme spolu odvedli dobrou práci, když jsme v Hallasholmu drželi Temudžaje,“ připomněl Horácovi.

„Pravda. Ale všechno závisí na tom, že vylezeme nahoru a přes hradby a nikdo nás neuvidí. I když odlákáme většinu obránců útokem na jižní hradby, nenechají tyhle hradby úplně prázdné. Nikdo není tak hloupý. A my bychom museli přeběhnout odsud až tam sedmdesát kroků, navíc se žebříkem dlouhým šestnáct stop. Nedostali bychom se ani do třetiny té vzdálenosti a uviděli by nás.“

Will se usmál. „Ne, když už budeme tam.“

Horác se na něj zamračil. „Budeme už tam? O čem to mluvíš?“ nechápal, ale Will odmítavě mávl rukou.

„Jen takový nápad,“ prohlásil. „Než řeknu víc, potřebuju si něco ověřit u Malcolma. Ale myslím, že už jsem přišel na to, jak tohle zvládneme.“

Horác poznal, že v tuto chvíli už z Willa víc nedostane. Ale nechtěl, aby měl Will poslední slovo. V duchu se usmál a nasadil útrpný výraz.

„Že ti to ale trvalo,“ prohodil.

Dvacet pět

Orman, Malcolm, Gundar a Horác seděli kolem stolu v Malcolmově chatě. Will přecházel sem a tam po malé místnosti a vysvětloval jim svůj plán.

„Horác nám řekl, že k útoku na hrad potřebujeme asi stovku mužů – jednotku třikrát větší, než mají obránci.“

Ostatní přikyvovali. Bylo to logické.

„Představa je taková, že do hradu se můžeme dostat se třiceti muži, pokud budeme mít dalších devadesát, aby odvrátili pozornost obránců od místa našeho skutečného útoku. Je to přesné?“ Otázka mířila na Horáce. Bojovník přisvědčil.

„Zhruba ano,“ potvrdil.

„Takže se třiceti muži bychom mohli úspěšně provést skutečný útok?“ dotíral Will.

Další tři muži hovor sledovali s různou mírou porozumění. Pro Malcolma bylo tohle téma hodně mimo oblast jeho zkušeností. Ormanovi byly teoretické problémy obléhání hradu mlhavě povědomé. Gundara nesmírně zaujalo, že se dozví, jak oddíl třiceti mužů – posádka vlčí lodi, kupříkladu – může proniknout do opevněného hradu. V budoucnu by to mohla být velmi užitečná znalost.

„Ano,“ trpělivě odpověděl Horác. „Jenomže pořád potřebujeme těch dalších devadesát, aby odlákali pozornost. A ty nemáme,“ uzavřel, rozhodil rukama a potměšile se rozhlížel po světnici, jako kdyby se těch devadesát mužů někde ukrývalo.

„Možná že je nepotřebujeme,“ nadhodil Will. „Možná potřebujeme jen jednoho.“

Gundar se pobaveně zasmál. „To by teda musel bejt pekelněj válečník!“

Will se na skandijského kapitána usmál. „Ale on je. Je to hotový obr. Když jsem ho viděl, měřil tak třiatřicet stop,“ řekl přívětivě.

V Malcolmově tváři se objevilo pochopení, i když ostatní tři výrazy zůstávaly zmatené.

„Ty myslíš Nočního bojovníka?“ ujišťoval se Malcolm.

Will přisvědčil a otočil se k Horácovi, který se tvářil zamýšleně, protože mu začínalo svítat.

„Bude to znamenat noční útok, ale předpokládám, že to neznamená velký problém?“ ověřoval si Will.

Horác pokrčil rameny. Pořád přemýšlel o tom, co Will řekl. Viděl přízrak Nočního bojovníka na palouku, když Malcolm vyslychal MacHaddishe. Nepochybně byl děsivý, uvažoval. Kdyby se taková obří postava náhle zjevila před hradem Macindawem, mohla by docela dobře odvést pozornost tak, jak potřebovali.

Orman si zadumaně mnul bradu. O Nočním bojovníkovi samozřejmě slyšel, ale nikdy ho neviděl. Ani Gundar ho neviděl, ale tři Skandijci, kteří dělali MacHaddishovi doprovod, mu tu hrůzu dopodrobna vylíčili.

„Ten Noční bojovník,“ promluvil Orman. „Jak přesně je velký?“

„Je obrovský,“ odvětil Malcolm. „Jak říká Will, může být až třiatřicet stop vysoký, záleží na tom, na jakou vzdálenost musím obraz promítnout. Z čím větší dálky to udělám, tím větší bude. Ale proč zůstat u Nočního bojovníka? Mohl bych

přidat i nějaké další obrázky. *Serthrek'nishovu* tvář, pro začátek. A možná i nějakého draka nebo trolla.“

Orman se rozhlédl kolem stolu. „Mně asi něco uniklo. Kdo, nebo co je *Serthrek'nish*?“

„To je skotský démon, použili jsme ho, abychom vystrašili MacHaddishe,“ vysvětlil Malcolm.

Orman nevypadal příliš přesvědčeně. „Možná zabral proti MacHaddishovi,“ řekl. „Ale na Macindawu slouží araluenská posádka. Těm bude nějaký *Seker... Sekrenit...* nebo jak se vlastně jmenuje, ukradený.“

Horác se usmál. „Neměj strach. Na to, aby tě k smrti vyděsil, nemusíš znát jeho jméno. Je to opravdu hrůzostrašný pohled, když se vynoří z mlhy.“

„To je jediná nevýhoda takového plánu,“ pronesl Malcolm s vážnou tváří. „Abych mohl promítat obrazy, potřebuji mlhu. Proto jsem včera v noci zvolil ten palouk. Na severní straně teče potůček a ten se postaral o mlhu, kterou jsme potřebovali. Stejně je to s černým jezerem,“ dodal.

Will cítil, jak se celý jeho plán hroutí jako domeček z karet. Byl tak pohlcen svým nápadem, že přehlédl základní slabinu. Bez mlhy se obraz promítat nedal. A bez obrazu neodlákají pozornost. Malcolm postřehl zklamání v jeho tváři a povzbudivě se usmál.

„Není to velký problém,“ řekl. „V místě, kde chceme mít mlhu, budeme jen muset položit trubky s otvory. Pak do nich naženeme vodu, spolu s několika důležitými přísadami, které vzniku mlhy napomůžou, a ona bude stoupat otvory, pokud bude dostatečně chladné počasí.“

Willovi se prudce zvedla nálada. Jeho plán se vrátil do hry.

„Jak rychle můžeme dopravit trubky na místo?“ zeptal se. Malcolm zamyšleně semkl rty.

„Možná za dvě noci,“ řekl nakonec. „Budeme muset pracovat, až zapadne měsíc, a nemůžeme zapojit moc lidí, aby nás z hradu nespatri. Nemáme vůbec zapotřebí, aby váš kamarádíček Buttle poslal pár mužů zjistit, co chystáme.“

Při zmínce o Buttlovi Gundar tiše zavrčel. Will na něj úkosem pohlédl. Veliký Skandijec mu připomínal medvěda – velkého, silného a zdánlivě nemotorného, ale ve skutečnosti rychlého a smrtelně nebezpečného. Pak se pousmál, protože si uvědomil, že takhle by se dala popsat většina Skandijců. Byli všichni velice podobní medvědům. Napadlo ho, že by se nechtěl připlést Gundarovi do cesty, až nastane čas vylézt po obléhacích žebřících. Při té úvaze si vzpomněl, že je tu ještě další věc, o kterou se musejí postarat.

„Budeme potřebovat žebříky,“ řekl. „Můžeme při výrobě počítat s tvými lidmi?“ Slova byla určena Malcolmovi a ten přikývl. Pak se Will obrátil ke Gundarovi. „I s tvými muži, Gundare?“ otázal se.

„Řeknu jim, ať na nich začnou dělat hned zítra ráno,“ slíbil Skandijec. „Kolik jich potřebujeme?“

Horác s Willem se na sebe podívali.

„Neříkal jsi něco v tom smyslu, že použijeme jen jeden?“ připomněl Horác. Will ale zavrtěl hlavou.

„Ještě na tom pracuju. Raději bychom jich měli mít víc. Kolik bys řekl ty?“

Mladý rytíř si v zamyšlení okusoval nehet. Věděl, že čím více, tím lépe. Čím víc žebříků bude, tím rychleji budou jeho vojáci nahoře na hradbách a v útoku. Ale byla tu jistá omezení.

„Budeme je muset pronést tím hustým lesem na západní straně,“ řekl. „To bude stát hodně času a sil. Řekl bych, že bychom to zvládli nejvýš se čtyřmi. To dělá asi sedm mužů na žebřík.“

Will pohlédl na Malcolma a Gundara – oba dva kývli na souhlas. „Tak tedy čtyři. Stejně pochybuji, že budeme mít čas vyrobit jich víc. A jak říkáš, bude to dřina, dostat tak dlouhé žebříky přes ten les.“ Opět oslovil Malcolma.

„Víš, ještě mě napadlo, že bychom třeba mohli použít hlavy nasvícené lucernou, stejné jako ta, kterou jsi včera v noci nechal proletět nad paloukem.“

Vyslovil to spíše jako otázku, ale Malcolm už vrtěl hlavou.

„K tomu by byly zapotřebí dráty a lana nad zemí. Asi těžko bychom mohli něco takového natahovat na volném prostranství u Macindawu, aniž by nás při tom někdo viděl.“

„A kdyby vás viděli, posádka by pochopila, že chystáte nějaký trik,“ vmísil se Orman. „Pak se celý váš plán zhroutí.“

Will pokýval hlavou, připomínku uznal. „Tomu rozumím,“ řekl. „Ale já jsem myslel, že by se třeba nějak dalo vymrstit ty hlavy vysoko do vzduchu a pak je nechat vybuchnout tak jako včera. Bylo to vážně působivé, věř mi.“

„Promyslím to,“ slíbil Malcolm. „Snad bych dokázal sestrojít nějaký jednoduchý katapult, který by je vymrští. Konec konců, mohli bychom ho umístit v lese. Není důvod, proč bychom to nemohli provádět z úkrytu.“

„Přesně tak,“ souhlasil Will a jeho nadšení s každou vteřinou rostlo. „Čím větší podívanou jim připravíme, tím líp. A svítící létající hlavy, které vybuchnou, to bude velká podívaná.“

Rozhlédl se po tvářích kolem stolu a ve všech spatřil nadšení i naději.

„Tak,“ prohlásil, „už je pozdě a já ještě musím poslat zprávu Alyss. Navrhuji noční přestávku a ráno se pustíme do práce. Máme toho hodně.“

Ostatní s ním sborově souhlasili a všichni vstali. Orman se v celé té záležitosti stále cítil odstrčen.

„Létající a vybuchující hlavy,“ bručel si pod vousy. „To bych na mou duši rád viděl.“

Dvacet šest

Alyss se tiše usmívala a znovu pročetla zakódovanou zprávu. Četla ji samozřejmě už včera v noci, když ji Will poslal. Ale schovala si ji, aby ji přečetla ještě jednou ráno za světla, než ji opatrně strčí do ohně, který hořel v krbu.

Skláněla se u krbu a pozorovala, jak se list papíru v plamenech kroutí a černá. Papír sice zmizel, ale poselství naděje, které obsahoval, zřetelně zůstávalo v jejím srdci. To je celý Will, napadlo ji, nelitoval námahy a uprostřed noci ujížděl celé míle ponurými klikatými stezkami Grimsdellského lesa, aby jí poslal zprávu.

Nešlo o naléhavé sdělení. Nebyly v něm žádné důležité pokyny, jimiž by se měla řídit. Cílem prostě bylo pozvednout jí náladu a dát jí vědět, že na ni nezapomněli.

Byla v něm podivná, zastřená narážka, kterou nechápala. Zněla takto: *Máme návštěvu z Kočičákovy země*. Několik minut se nad tím zamyšleně mračila. Jméno jí bylo vzdáleně povědomé, a tak pátrala v paměti. Potom si vzpomněla. Kočičák byla postava z pohádky, kterou jim vyprávěli, když byli s Willem jako děti v opatrovně na hradě Redmontu. Šlo o zlomyslného skřítku, který žil v divokých piktských horách daleko na severu. Takovou narážku by hned tak nepochopil

někdo, kdo starou pohádku neznal, například Keren. Will se zřejmě zajišťoval pro případ, že by mu zpráva nešťastnou náhodou padla do rukou. Napadlo ji ale, že to může znamenat, že Will zajal někoho z Pikty – a jediná možná osoba, na kterou si vzpomněla, byl skotijský generál, který před několika dny navštívil Macindaw.

V takový význam alespoň doufala. Zpráva pokračovala sdělením, že *Je to upovídaný chlapík*. Pokud byla její domněnka správná, znamenalo to, že Will a jeho spojenci zjistili podrobnosti o Kerenově plánu.

A to byl rozhodně důvod k úsměvu.

A ještě větším důvodem k úsměvu byla druhá narážka, kterou vzkaz obsahoval. Z podstatné části šlo jen o prázdné tlachy – nakolik to bylo v rámci krátké kódované zprávy možné –, které jí měly zlepšit náladu a připomenout, že přátelé jsou nablízku. A teď věděla, že venku v lese je víc než jen jeden dlouholetý přítel. Protože předtím Willa ujistila, že stelatit proti Kerenovu hypnotizování zabírá, usoudil, že si může dovolit připojit ještě něco dalšího.

Mnoho pozdravů od Cuka, zněl poslední řádek, od Kikra a od jeho velkého přítele.

Kikr... lovila znovu v paměti. To jméno už předtím slyšela. Will si očividně myslel, že jí bude něco říkat. Bylo to nějaké zvíře? Pes? Neznělo to jako jméno pro psa. Kůň? To už bylo lepší. A pak se jí náhle rozsvítilo. Kikr se jmenoval bojový kůň, na němž jezdil Horác. Byl tady Horác! Společně s Willem se chystali porazit Kerena.

Opájela se tou myšlenkou a měla pocit, jako kdyby se zahalila do teplého pláště. Will a Horác spolupracují – Will s jeho důvtipem, instinkty a bystrou hlavou, a Horác, spolehlivý a odhodlaný, jeden z nejschopnějších bojovníků, jaké Araluen měl. Vůbec nepochybovala, že tihle dva dokážou porazit Kerena i jakékoli množství Skotiů.

Málem jí přišlo samozvaného pána hradu líto. Málem. Znovu se usmála a pak zaslechla, jak se v zámku otáčí klíč.

Rychle pohlédla do krbu a ujistila se, že celý list shořel. Prohrábla uhlíky pohrabáčem, aby se zuhelnatělý papír rozpadl na prášek, pak chvatně vstala, oprášila si ruce a dveře se otevřely.

Byl to samozřejmě Keren a její ruce bezděčně zajely za záda, kde hledaly a našly lesklý černý kamínek, trvale uložený v manžetě rukávu. Po Kerenově modrém drahokamu však nebylo ani stopy, takže se uvolnila. Zase si přišel jen popovídat.

„Vypadáte dnes ráno vesele, má paní,“ podotkl Keren. Uvědomila si, že se stále usmívá, že pořád vnímá teplo, které jí zpráva přinesla. Bylo by chybou pokoušet se to teď skrývat a nasadit zkormoucený a nešťastný výraz, Keren by okamžitě pojal podezření. Keren by ze všeho nejdřív chtěl vědět, co ji předtím rozveselilo. Místo toho se usmála ještě víc a ukázala k oknu.

„Je krásný den, sire Kerene. Takový pohled pozvedne náladu dokonce i vězni.“

A vskutku, měla pravdu. Obloha byla zářivě modrá, zalitá jiskřivým světlem a nikde v dohledu ani mráček. Studený vzduch byl tak průzračný, že i nejvzdálenější předměty byly vidět ostře. Divoká krása lesů a zasněžených polí v okolí hradu se zdála být na dosah.

Keren se na ni usmál a přešel k oknu, aby se podíval sám. Nohu položil na nízký parapet. Na okamžik ji sevřel strach, že by se mohl opřít o tyče, jež postupně naleptávala kyselinou, kterou tu nechal Will. Ruka však v poslední chvíli uhnula ke kamennému obložení okna.

„Rozhodně je krásný,“ souhlasil a jeho výraz na pár vteřin změkkl. „Myslím, že toto je nejkrásnější roční období v téhle zemi.“

Opět se mu v hlase objevila stopa smutku, podtón, na který si během posledních setkání zvykla. Věděla, že se v duchu stále trápí svou zradou. Nemohlo to být lehké, na jednu stranu milovat svou zemi tak, jak ji zjevně miloval, a na druhou stranu být připraven ji vydat odvěkým nepřátelům.

Věděla, že té zemi je to pochopitelně lhostejné. Bude krásná, divoká a hornatá bez ohledu na to, kdo jí bude vládnout. Určitě ale šlo o velkou citovou zátěž, Keren musel vědět, že věci už nikdy nebudou jako dřív. Jenže on si vybral a nemělo smysl po něm chtít, aby sešel z cesty, po níž se vydal. Netečně přihlížela, jak se narovnal, sundal nohu z parapetu a obrátil se k ní. Očividně se snažil zapudit smutek a znovu se na ni usmál.

„Alyss, vy jste úžasná dívka,“ řekl. „Dokážete neklesat na duchu a být veselá, i když se všechno obrací proti vám.“

Pokrčila rameny. „Nemá smysl trápit se věcmi, které není možné změnit, sire Kerene,“ odpověděla.

Odmítavě máchl rukou. „Prosím, nebudeme formální. Říkejte mi Kerene. Možná stojíme každý na jiné straně, ale není důvod, proč bychom nemohli být přátelé.“

Důvod není, pomyslela si, až na to, že já jsem ve službách krále a ty jsi zrádce vlastní země. Nahlas však svou myšlenku nevyslovila. Nebylo by prozíravé prudce odmítnout Kerenův přátelský úvod a tím ho popudit. Když ho rozčílí, nic nezíská. Naopak, když s ním bude jednat přátelsky, může získat hodně – především co se informací týkalo. Oplatila mu úsměv.

„Jak bych mohla nesouhlasit, když je takový krásný den?“ řekla a on se usmál ještě víc. Připadalo jí, že se mu i ulevilo, jako kdyby čekal, že nabídku přátelství rovnou odmítne.

„Víte, přemýšlel jsem,“ řekl nakonec. „Napadlo vás, co se s vámi asi stane, až Skotiové dorazí?“

Alyss pokrčila rameny. „Domnívám se, že zůstanu tady ve věži,“ odpověděla. „Předpokládám, že jste neměl v úmyslu mě Skotiům vydat?“

Na chvíli ji strachy zamrazilo. Možná právě to měl Keren v plánu. Ve skutečnosti ani nepřemýšlela, co s ní bude. Vlastně předpokládala, že Will – a s ním teď i Horác – ji nějak zachrání a dostanou z věže ven. Keren se na její domněnku zatvářil trochu uraženě a ona se rychle upokojila.

„Jistě že ne!“ prohlásil poněkud prudce. „Dámu, jako jste vy, bych v žádném případě nemohl vydat těm barbarům.“

„Vaším spojencům,“ připomněla mu suše.

Přešel poznámku pokrčením ramen. „Možná. Ale jen z nutnosti. Ne z přátelství.“

„Myslíte si, že oni se o vás vyjadřují podobně vřele?“ zeptala se Alyss. Pohlédl jí s upřímností do očí.

„Překvapilo by mě, kdyby tomu bylo jinak,“ řekl. „Nejde o žádnou náklonnost. Jen o užitečnou dohodu. Oni potřebují mě a já zas je. Nepředstírám, že je v tom něco víc.“

„Musí to být skličující,“ řekla s jistou dávkou opravdového porozumění, „mít před sebou budoucnost, kdy nemáte žádné blízké přátele, jenom společníky získané z nutnosti.“

O porozumění však Keren nestál. Chladně na ni pohlédl a ona pochopila, že ho netěší, když mu líčí budoucnost, která ho čeká.

„Nezůstanu tady navždy,“ řekl. „Jakmile dám dohromady dost peněz, vydám se do Galiky nebo Teutlandu, kde si můžu koupit vlastní léno. Jako baron nebudu žádné přátele potřebovat.“

Věděla, že galický i teutlandský král běžně prodávali baronství tomu, kdo nabídl nejvíc. V Araluenu pochopitelně záviselo povýšení na zásluhách a oddanosti. Smutný podtón v Kerenových slovech ji však přiměl, aby se naposledy pokusila na něj zapůsobit, i když si nemyslela, že je to rozumné.

„Ale, Kerene,“ oslovila ho a opět bylo zřejmé, že její zájem o něj je upřímný, „copak nevidíte, co se stane s vaším životem? Mluvíte o samotě a vyhnanství, i když je podstoupíte dobrovolně.“

Prkenně se narovnal. „Já vím, co dělám,“ prohlásil odměřeně.

„Víte? Opravdu? Protože ještě není pozdě. Skotiové tu ještě nejsou. Mohl byste poslat pro pomoc a hrad před nimi bránit. Macindaw je hodně tvrdý oříšek a oni si netroufnou pokračovat dál do Araluenu, když budou mít v zádech tento hrad.“

„Nezapomínáte na tu maličkost se Syronovou smrtí?“ připomněl. Na to nemohla nic říct a on pokračoval: „Sice jsem

si ji nepřál, ale jeho smrt byla přece jen přímým následkem spiknutí, které jsem zosnoval, abych zradil vlastní zem. Pochybuji, že král na to bude pohlížet moc shovívavě.“

„Snad by mohl...“ začala, ale zarazil ji zvednutím ruky.

„A pak je tu ještě drobnost s mými muži. Slíbil jsem, že jim zaplatím, a peníze na to dostanu od Skotiů. Když ustoupím od dohody s nimi, jak svým mužům zaplatím? A když jim nezaplatím, jak dlouho si myslíte, že u mě zůstanou?“

Alyss věděla, že má pravdu. Věděla to ještě dřív, než promluvila. Jeho další slova ji vrátila zpátky do reality.

„Ale začali jsme probírat vaši budoucnost, ne moji,“ připomněl. „Můžu se Skotii spolupracovat tak dva nebo tři roky, než získám tolik peněz, kolik potřebuji. Ale až odejdu, co myslíte, že se stane s vámi?“

Na to neznala odpověď. Věděla, že jestli se Willovi a Horácovi nepodaří ji osvobodit, bude mít před sebou roky vězení, kdy jí dlouhou chvíli pomůže ukrátit pouze Kerenova společnost. A on, bez ohledu na to, jestli se jí líbil, nebo ne, byl alespoň vzdělaný a občas zábavný. Až odejde, co s ní Skotiové provedou? Samozřejmě, lady Paulina by se mohla přimluvit u krále, aby za ni zaplatili výkupné. Skotiové by se nejspíš nechali přesvědčit, aby ji pustili, když dostanou dost peněz. A Halt by k jejím naléhavým prosbám připojil svůj hlas, to věděla. Jenže by tím vznikl nebezpečný příklad.

Kurýři byli z podstaty svého povolání zavázáni k tomu, aby podstupovali nebezpečí a dostávali se do nepříjemných situací. Živili se svou chytrostí a přežívali díky úctě, která příslušela jejich postavení, a díky moci království, jemuž sloužili. Ale kdyby král Duncan někdy zaplatil za některého kurýra výkupné, byl by to signál pro každého drobného vzbouřence a každé bezvýznamné knížátko, že se dá slušně vydělat vězněním araluenských kurýrů a vymáháním výkupného na jejich králi.

Všichni kurýři vstupovali do diplomatické služby s plným vědomím, že budou-li zajati, nemohou od království čekat pomoc. Pomstu ano. Když někdo vztáhl ruku na kurýra, král

Duncan a jeho rádci dokázali pachateli přichystat strašlivou pomstu. V minulosti už to několikrát učinili. Tím odrazovali ostatní od pokusu o podobné jednání.

Pochopitelně, že kdyby byla mrtvá, nepřineslo by jí velkou útěchu, že byla pomstěna.

Uvědomila si, že ticho po Kerenově poslední otázce se protáhlo téměř na minutu.

„Myslím, že si s tím nějak poradím,“ řekla.

Keren zavrtěl hlavou. „Alyss, mě takovým postojem možná oklamete. Ale pochybuji, že oklamete sama sebe. Na to jste příliš chytrá. Jako moje vězenkyně se těšíte jistým výsadám, ale Skotiové nebudou mít důvod, aby v nich pokračovali. Stanete se otrokyní. Nevolnicí. Budete pro ně znamenat jen hodnotu těžké práce, kterou dokážete vykonat. Pošlou vás na sever za hranici a prodají vás. Není to příjemná vyhlídka, věřte mi. Skotijské vesnice jsou hodně zaostalé. Jejich otroci žijí v téměř nesnesitelných podmínkách.“

Alyss vstala a napřímila se v celé své výšce.

„Je od vás velice laskavé, že mě na to všechno upozorňujete,“ řekla ledově. Keren s úsměvem zavrtěl hlavou a snažil se ji usmířit.

„Já jen poukazuji na skutečnost,“ řekl. „Než navrhnou jinou možnost. Jedinou jinou možnost, myslím si.“

„Jinou možnost?“ opáčila. Upoutal její pozornost, protože za nic na světě nedokázala vytušit, o čem mluví. „Jakou?“

„Mohla byste se stát mojí ženou,“ řekl prostě.

„Vaší ženou?“ žasla a pronikavost jejího hlasu napověděla, jak s ní návrh otrásl. „Proč bych se měla stát vaší ženou? Proč bych si vás měla brát?“

Pokrčil rameny. Úsměv mu při její odpovědi povadl, ale teď se vrátil. Vycítila, že není ani trochu upřímný, že je to spíš pokus, jak se jí vlichotit.

„Není to až tak pohoršlivý návrh,“ řekl Keren. „Jako mé ženě by vám Skotiové museli prokazovat patřičnou úctu. Mohla byste se volně pohybovat po hradě.“ Vstal a máchl

rukou směrem k okolní krajině za oknem. „A jeho okolí. Mohla byste po libosti chodit, kam by se vám zlíbilo.“

„Vy byste mi věřil, že se nepokusím utéct?“ zeptala se, stále ohromená odporností takového nápadu a domýšlivostí, která se za ním skrývala. Zřejmě si toho ani nevšiml.

„A kam? Všude kolem budou Skotiové, nezapomeňte. Plánují invazi, ne jen obyčejný nájezd. A navíc, kdybyste si mě vzala, projevila byste jisté, řekněme... porozumění... pro mé skutky.“

„Chcete tím říct,“ řekla ledově, „že bych se také ocejšovala jako zrádkyně?“

Při tom slově se ošil. „Nevynášejte tak příkré soudy, Alyss. Nezapomeňte, že bychom tu nezůstali navždy. V Galice byste se mnou byla baronka.“

Věděla, že by si ho neměla znepřátelit, věděla, že by mu měla ustupovat. Jeho představy byly ale tak obludné, že nedokázala ovládnout své city.

„Je tu jedna drobná překážka,“ řekla. „Já vás nemiluji. Dokonce se mi ani moc nelíbíte.“

Velkoryse rozhodil rukama. „Je to tak důležité? Kolik manželství uzavřených z lásky jste viděla mezi lidmi z našich vrstev? Ve většině případů je rozhodujícím prvkem výhodnost. A já zas nejsem tak špatná partie, že?“ Poslední větu dodal bezstarostným tónem, stále se ji snažil přemluvit pro svůj nápad.

„Našich vrstev?“ otázala se chladně. „Já vám tedy povím, z jakých jsem vrstev. Jsem sirotek. Žádnou rodinu nemám. Mám jen lidi, kterým jsem zavázána oddaností, vděčností a dokonce láskou. Takže jako neurozené, podřadnější bytosti, než jste vy, mi dovolte, abych řekla, že já náhodou věřím, že láska je v manželství důležitá.“

Kerenova tvář zbrunátněla zlobou. „Vy si myslíte na toho hraničáře, že? Já věděl, že mezi vámi něco je.“

Alyss se po léta cvičila v diplomacii. Zároveň se celé ty roky také učila, jak se umět rychle a přesně vyjádřit. Teď zapomněla na diplomacii.

„Do toho vám vůbec nic není,“ odsekla. „Pravdou je, že existuje asi tak padesát lidí, do kterých by pro mě bylo snazší se zamilovat než do vás. Rytíři. Hraničáři. Kurýři. Písaři. Kováři. Šenkýři. Podkoní. Protože konec konců, ti všichni by měli proti vám velkou výhodu. Nebyli by zrádci.“

Viděla, že její slova na něj zapůsobila jako šlehnutí bičem. Na místo hněvu teď nastoupila zuřivost. Strnule se obrátil a kráčel ke dveřím. Když k nim došel, ohlédl se na ni.

„Tak tedy dobře. Ale až budete v mrazivém dešti v nějaké skotijské vesnici klečet na kolenou a drhnout záchod nebo krmit prasata, tak si vzpomeňte, že jste mohla být baronkou!“

Myslel si, že bude mít poslední slovo. Ale když chtěl za sebou zavřít dveře, Alyss tiše řekla: „Cena by byla příliš vysoká.“

Ohlédl se a jejich oči se setkaly. Už mezi nimi nebyla žádná srdečnost. Dívka překročila jistou hranici v jejich vztahu a přes ni se nikdy nemohli vrátit zpátky.

„K čertu s vámi,“ pronesl tiše a zavřel za sebou dveře.

Dvacet sedm

Horác natahoval krk Willovi přes rameno, aby si prohlédl hrubý náčrt, který jeho přítel dokončil.

Zamračil se. Z místa, kde stál, vypadala ta věc, již Will nakreslil, jako dvoukolový vozík, který někdo obrátil dnem vzhůru a předkem dozadu.

„Co ty na to?“ zeptal se Will.

„Já to nechápu.“

„Je to vážně docela jednoduché,“ prohlásil Will a ukazoval hlavní body nákresu. „Tady jsou dvě kola. Pod nimi madla a rám a nahoře šikmý prkenný strop. Celá ta věc jede dopředu a my jsme pod ní.“

„Proč jsme pod ní?“ chtěl vědět Horác.

„Protože kdybychom pod ní nebyli,“ trošičku jedovatě odpověděl Will, „byli bychom venku, kde by nás mohly zasáhnout kameny, šípy z kuší nebo kopí.“ Významně pohlédl na Horáce, jestli bude z jeho strany následovat ještě nějaký dotaz. Horácovy oči však byly upřené na kresbu a mezi obočím se tvořila malá rýha.

„Krásné na tom je,“ pokračoval Will, „že to můžeme rozebrat a sestavit během pár minut.“

„Nu, to je rozhodně výhoda,“ poznamenal Horác. Tón hlasu však sděloval, že si to vůbec nemyslí.

Will se dopáleně opřel v židli. „Ty rád všechno vidíš černě, že?“ zeptal se.

Horác bezmocně rozhodil rukama.

„Wille, já nemám ani potuchy, co máš v úmyslu s touhle... věcí. Měj na paměti, že jsem obyčejný bojovník – toho druhu, o kterém jsem vás s Haltem slyšel mluvit jako o mlátiči. Teď mi ukazuješ nákres něčeho, co vypadá jako dvoukolák otočený dnem vzhůru a předkem dozadu – a jen tak mimochodem, už jsem viděl líp nakreslené dvoukoláky – a čekáš, že se nad tím budu rozplývat?“

Will se kriticky zadíval na náčrt a snažil se ho vidět Horácovými očima. Napadlo ho, že přítel má možná pravdu. Vypadalo to trochu divně. Zároveň měl ale pocit, že Horác kritiku přehání.

„Ta kola nejsou tak špatná,“ prohlásil nakonec. Horác si od něj vzal tužku a ukázal na levé kolo nákresu.

„Tohle je přinejmenším o čtvrtinu větší než to druhé,“ upozornil.

„To je perspektivou,“ prohlásil tvrdohlavě Will. „Levé je blíž, takže se jeví jako větší.“

„Jestli je to perspektivou a je o tolik větší, pak by ten vozík musel být přes patnáct stop široký,“ řekl. „Tak to máš v plánu?“

Will opět kriticky studoval nákres.

„Ne. Myslel jsem asi tak sedm stop. A dlouhý deset stop.“ Rychle načrtl zmenšenou podobu levého kola a zároveň začmáral první pokus. „Je to lepší?“

„Mohlo by být kulatější,“ poznamenal Horác. „Kolo s takovým tvarem by ti nikdy nejelo. Na jednom konci je trochu špičaté.“

Will vypěnil, protože usoudil, že Horác ze sebe hlupáka jen dělá. Hodil tužku na stůl.

„Tak si zkus narýsovat dokonalý kruh jen tak od ruky!“ rozčiloval se. „Uvidíme, jak se to povede tobě! Tohle je pracovní náčrt, nic víc. Nemusí být dokonalý!“

Přesně tu chvíli si Malcolm vybral, aby vešel do světnice. Byl venku podívat se na MacHaddishe a ověřit, že generál je pořád bezpečně připoutaný k tlusté kládě, která ho držela v zajetí. Když procházel kolem stolu, zběžně se podíval na náčrt.

„Co to je?“ vyzvídal.

„To je dvoukolák, obrácený dnem vzhůru a předkem dozadu,“ sdělil mu Horác.

Will zabodl pohled do Horáce a rozhodl se, že si ho nebude všímat. Obrátil pozornost k Malcolmovi. „Myslíš, že by mi někdo z tvých lidí dokázal postavit něco takového?“ zeptal se.

Léčitel zamyšleně svažtil čelo. „Asi jim to dá zabrat,“ řekl. „Máme pár kol od vozu, ale všechna jsou stejně velká. Potřebuješ, aby tohle bylo o tolik větší než to druhé?“

Will přesunul nasupený pohled na Malcolma. Horác zvedl ruku k obličeji, aby skryl rodící se úsměv.

„To je perspektiva. Dobří umělci kreslí s pomocí perspektivy,“ poučoval Will zřetelně a důrazně.

„Aha. Ano? Nu, když to říkáš.“ Malcolm si pečlivě prohlížel nákres dalších několik vteřin. „A chceš je mít takhle zmáčknutá? Ta naše kola jsou spíš kulatá. Nemyslím si, že tahle by se snadno otáčela – jestli vůbec.“

Dlužno přiznat, že Malcolm pár minut poslouchal venku před chatou a věděl, o čem oba přátelé debatovali. Horác přitom málem vyprskl. Ramena se mu třásla a Malcolm už se nedokázal dál udržet. Přidal se a oba se bouřlivě rozesmáli. Will je obdařil ledovým pohledem.

„No jistě. Je to k popukání,“ řekl. „Ohromná zábava. Divím se, proč jsem se vůbec na kejklíře zaučoval já, když jsme tu měli takové dva komedianty, jako jste vy. Ted' už vím,“ připojil s velkým důrazem, „proč lidi komediantům říkají *blázni*.“

Horác a Malcolm s vynaložením nejvyššího úsilí přestali funět a chrčet smíchy. Malcolm si utíral oči.

„Ááách,“ obrátil se na Horáce, „člověku udělá dobře, když začne den smíchem.“

„Už bude poledne,“ namítl Will.

„Lepší pozdě, než nikdy,“ odtušil Malcolm.

Will měl zřejmě něco na jazyku, ale Horác usoudil, že je na čase, aby ho přestali škádlit.

„Wille,“ promluvil podstatně vážněji, „radši nám řekni, k čemu má tahle věc sloužit?“ Horác tušil, že i když nákras je všelijaký, nápad nejspíš nebude tak docela k zahoeení. Nikdy nezažil, že by jeho přítel měl špatný nápad.

„Pomůže nám to přiblížit se k západní zdi,“ odpověděl Will. „Se žebříkem.“

Horác se znovu zadíval na nákras. „Ty chceš tohle dostrkat až ke zdi?“ ptal se. „A tahle zakrytá část nás má shora chránit před obránci, že?“ Potřásl hlavou. „To by nám trvalo moc dlouho, Wille. Včas si nás všimnou, a jakmile vylezeme z úkrytu, už na nás budou čekat.“

„To já vím,“ řekl Will. „Ale jak jsi sám upozorňoval, i kdybychom se pokusili doběhnout od lesa k hradbám jen se žebříkem v rukou, oni budou mít dost času na to, aby se vrátili na hradby a odrazili nás.“

„A co? Postrkovat tuhle... věc... nám zabere dvakrát víc času. Jistě, budeme cestou krytí. Ale já pořád nechápu –“

Will ho přerušil dřív, než stačil námitku dokončit.

„Mám v úmyslu dostat nás do poloviny cesty ke hradbám,“ řekl. „Pak to narařičíme tak, aby se jedno kolo rozbilo.“

„Jaký to má smysl?“ chtěl vědět Malcolm.

„Nechte mě to říct od začátku,“ požádal Will. „Na kraji lesa sestavíme vůz. Navrch přivážeme žebřík.“ Nahoře na obráceném dně rychle načrtl žebřík. „Potom, někdy odpoledne, Horác, já a řekněme tak čtyři Skandijci vlezeme pod něj a začneme ho strkat ke hradbám.“

„Někdy odpoledne?“ divil se Horác. „To nás určitě uvidí! Budou na nás vrhat kopí a házet kamení...“

Will zvedl ruku, aby ho zastavil, a Horác zmlkl.

„Budeme postupovat, až dorazíme na pětadvacet kroků od hradeb, pak rozbijeme jedno kolo. Celá ta věc si sedne ke straně. Obránci si budou myslet, že zasáhli nějakou důležitou část, nebo že je to celé špatně postavené. V každém případě uvidí, že stojíme. Potom ti ostatní čtyři poběží jako o život zpátky do lesa. Vyrobíme pro ně něco na způsob brnění, aby byli chráněni.“

Malcolm pokyvoval hlavou. „To zní rozumně,“ řekl.

Horác však postřehl opomenutí ve Willově plánu. „Řekl jsi, že ostatní čtyři poběží zpátky. A co my?“

Will se na něj usmál. „My zůstaneme na místě, pod vozem. Nebudou vědět, že tam jsme, protože v první řadě nebudou vědět, kolik lidí se pod tou věcí schovávalo.“

Horácovi bylo vidět na očích, že mu už začíná svítat.

„Takže my budeme pětadvacet kroků od hradeb... s obléhacím žebříkem,“ pronesl zvolna. Will přisvědčil, zjevně se rozohnil.

„Stačí, když několik hodin budeme jen tiše sedět. Mezitím se polámaný vůz se žebříkem stane součástí krajiny. Zvyknou si na něj, takže si ho nebudou všímat. Pak, až Malcolm zahájí svoje představení a všichni budou upírat pozornost jinam, vyrazíme ven a poběžíme se žebříkem ke zdi.“

„Mohli bychom to zvládnout dřív, než si nás někdo všimne,“ poznamenal Horác.

„O to právě jde,“ řekl Will s úsměvem, protože viděl, že Horác plán plně podporuje.

„To je úžasné,“ řekl Horác. I Malcolm pokyvoval hlavou. Pochopil smysl toho všeho. Jakmile bude polámaný vůz několik hodin zdánlivě opuštěný, přestane pro obránce představovat hrozbu. Mladý hraničář má rozhodně hlavu na pravém místě, napadlo ho.

„Dobré,“ prohlásil tiše. „Opravdu velmi dobře vymyšlené.“

Dvacet osm

Horác zpomalil, zastavil a břevna, která nesl, opřel o kmen stromu. Bylo jich tu na výběr dost. Stezka, po níž šli, se stáčela a klikatila spleť stromů a podrostu. Kouskem plátna si otřel čelo a sedl si do podřepu, aby si odpočinul.

„Jde se špatně,“ řekl Willovi.

Will přitakal. „Jde to pomaleji, než jsem myslel. Tyhle zvířecí stezky jsou tak bídné, že nám nejsou skoro k ničemu.“ Silnějším hlasem zavolal na Trobara, který kráčel pořád v čele před ostatními a nahrubo odstraňoval z cesty podrost a popínavé rostliny na dlouho nepoužívané stezce, jíž se prodírali.

„Trobare! Dej si přestávku!“

Obr se otočil a mávl rukou na souhlas. Se zkříženýma nohama usedl doprostřed stezky. Stín, jeho vytrvalá společnice, přiběhla a s očima upřenýma na něj usedla vedle. Will se v skrytu smutně usmál. To jméno sedí, pomyslel si. Fena se stala druhým stínem obrovské postavy.

Skandijci za nimi na stezce rovněž shodili břemena z ramen a posedali si na zem. Nebylo tu dost místa, aby seděli všichni pohromadě. Uvelebili se prostě tam, kde právě byli. Po řadě si

podávali měchy s vodou, pili a protahovali si bolavé svaly. Mezi skupinkami se rozproudil tichý hovor.

Je to perná cesta, uvažoval Will. Byl zvyklý pohybovat se po lesích a mezi stromy, ale i pro něj bylo téměř nemožné zdolat takovou spleť stromů, popínavých rostlin, keřů a mladých stromků. Byli nuceni využít každou uzoučkou srnčí stezku, jež vedla zhruba směrem, který potřebovali. Ale byly to stezky spíš podle názvu než skutečné. I když Trobar šel vpředu s velkým srpem a prosekával ty nejhustší pletence rostlin, postupovali jen s námahou. Situaci ještě ztěžovala skutečnost, že celou dobu téměř polovina členů celé skupiny nesla těžký náklad – jednotlivé části toho, čemu začali říkat převrácený vůz. Rám, střechu, madla i kola, všechno rozebrali, aby to mohli pronést lesem na západní stranu od Macindawu.

Gundar se prodíral úzkou stezkou k místu, kde oba přátelé odpočívali. Nesl polovinu jednoho z obléhacích žebříků – měli celkem tři, složené ze dvou částí, tak aby se daly snáz pronést lesem. Když k mladíkům dorazil, pustil žebřík na zem, ale ten se jen trochu naklonil a zůstal šikmo viset ve změti větví a úponů. Kromě poloviny žebříku nesl Gundar ještě svůj mohutný okrouhlý štít, bojovou sekeru a rohatou helmici.

„Už tam budeme?“ zeptal se zvesela. Utřel si čelo hřbetem ruky a přijal od Horáce měch s vodou.

„Je to hned za příštím rohem,“ bájil Horác a Gundar se na něj zašklebil.

„Teď alespoň vidíte, proč my na cestách dáváme přednost lodím,“ prohlásil a oba Araluenci přikyvovali.

„Odteďka budu dělat to samé,“ řekl Will. „Proti tomuhle je bouřlivé Bílé moře pohoda. Jak to zvládají tvoji muži?“

Gundar na něj pohlédl s uznáním. Dobrý vůdce se vždy zajímá o dobro svých mužů.

„To víš, reptají, nadávají a vůbec vyvádějí. Jinými slovy, jsou v pořádku. Když Skandijci přestanou reptat, hned víš, že máš problém.“

Horác se zvedl a protahoval si záda a krk.

„Můžeme klidně využít příležitost a vystřídat nosiče,“ navrhl. Náklad nesla vždy jen polovina Skandijců, pochopitelně spolu s vlastními zbraněmi a výstrojí. Takže v pravidelných časových odstupech střídali muže, kteří nesli části vozu. Will si ale všiml, že Horác zatím po nikom nechtěl, aby vystřídal jeho. Všiml si toho zřejmě i Gundar.

„Vy líná holoto tam vzadu, jeden vstaňte a pojd'te vystřídat tady generála!“ zakřičel. Skandijci tak začali Horácovi žertem říkat. Ale i když ten titul vymysleli jako žert, zároveň v něm znělo i jisté uznání.

Úzkou stezkou se k nim prodírala hřmotná postava. Will tušil, kdo to je, ještě dřív, než muže poznal.

„Dej to sem, generále,“ řekl Nils Tahač.

Willa napadlo, že Skandijci jsou zvláštní národ. Od té doby, co Horác narazil Nilsovi helmici na hlavu a úderem dlaně mu rozbil nos, získal mladý rytíř jednoho z nejhrodivějších přívrženců.

„Nemůžu říct, že by mě mrzelo, když se toho zbavím,“ prohlásil Horác a podal těžká břevna Skandijci. Nils si je zlehka hodil na rameno a prováděl obrat, aby vyrazil zpátky na své místo v řadě. Will se právě zvedl na nohy a jen tak tak stačil uskočit stranou, aby mu rozhoupaná břevna švihem neurazila hlavu. Jeho polekaný výkřik Nilse zmátl a hromotluk se prudce otočil, aby se podíval, proč křičí. Jak se točil, břevna důkladně práskla do Gundarovy helmice.

„Ať mě Loka ochraňuje!“ rozčílil se kapitán vlčí lodi. „Dávej pozor, co děláš!“

Nils s omluvným výrazem provedl další obrat. Tentokrát Will viděl, jak se blíží. Už se chystal znovu postavit, ale zůstal přikrčený a břevna projela vzduchem několik palců nad ním. Takhle to mohlo pokračovat celý den, ale Horác ve vhodnou chvíli přiskočil, chytil trámy za konec a zarazil Nilsovi otáčení.

„Jen je drž v klidu, dobrá?“ požádal.

Nils se zatvářil omluvně. „Nevím, jak se to mohlo stát,“ řekl.

Gundar zkoumavě prohlížel svou helmici. Měla jeden důlek navíc, tím si byl jistý. Takový na ní předtím nebyl a Gundar se vyčítavě podíval na Nilse. Měl svou helmici moc rád, podobně jako všichni Skandijci.

„Až se dostaneme k Macindawu,“ ucedil, „pošleme nahoru po žebříku jen jeho s těmi trámy. V mžiku to tam od obránců vyčistí.“

„Omlouvám se, skirle,“ řekl Nils. „Já tě neviděl. Neviděl jsem ani hraničáře.“

„O to právě jde,“ odpověděl Gundar. „Dřív než se tady začneš vrtět jako šílená dojička při třasáku na jarní slavnosti, ohlídni se přes to svoje zatrolený rameno!“

Nils kýval hlavou a tvářil se při tom zkroušeně.

„Tak já jdu zpátky na svůj místo,“ řekl. Podle všeho se nemohl dočkat, až unikne jejich vyčítavým pohledům. Jak se vzdaloval po stezce, doléhaly k nim tupé údery, hněvivé výkřiky a Nilsovy omluvy. Will se usmál na své druhy.

„Je čas vyrazit, dokud je ještě alespoň někdo z mužstva zdravý,“ prohlásil. Pak zvýšil hlas a zavolal: „Trobare! Jde se dál, prosím!“

Obr kývl, vstal a postupoval dál po sotva zřetelné stezce. Jeho srp se pravidelně míhal ze strany na stranu a rozšiřoval pěšinu pro ostatní. Fena mu tiše běžela v patách.

„Už tam budeme?“ staral se Gundar, když opět vyrazili. Horác se k němu otočil.

„Ty s tím vyptáváním nepřestaneš?“ zeptal se.

Gundar se na něj usmál. „A to jsem ještě ani pořádně nezačal,“ odvětil.

* * *

K cíli dorazili až pozdě odpoledne. Muži složili části rozebraného vozu a žebříků na zem a všichni přešli na kraj lesa, aby si pečlivě prohlédli hrad. Skandijci ho poprvé viděli takhle zblízka.

„Držte se pořád ve stínu,“ nabádal je Will. „Nechceme, aby zjistili, že jsme tady.“

Nikdo neodpověděl, jenže upozornění nebylo vůbec zapotřebí. Skandijci měli s útoky na různé pevnosti letité zkušenosti a věděli, jak důležité je překvapení. A přesto se při pozorování hradu někteří tvářili pochybovačně. Žádný z nich ještě nikdy neútočil na něco tak obrovského, rozhodně ne s posádkou jediné vlčí lodi. V minulosti sice dobývali ztečí jednotlivé věže nebo palisády, ale teď před nimi stál Macindaw a byl větší a hrozivější než všechny pevnosti, které kdy přepadli.

„Doufám, že váš plán vyjde,“ poznamenal Gundar. Cítil stejné pochybnosti jako jeho námořníci.

„Vyjde,“ ujišťoval ho Horác.

Doufám, dodal Will v duchu. Rozhlédl se po mužích kolem.

„Klidně si můžeme trochu odpočinout,“ navrhl. „Stáhněte se kousek zpátky do lesa. Asi pětadvacet kroků odtud jsem viděl palouk. V tuhle chvíli nemáme co na práci. Malcolm a jeho skupina položí poslední část trubek dnes v noci. Zítra pak budeme mít celý den na sestavení vozu.“

Skupinka se s povděkem přesunula na palouk a uvelebila se k odpočinku. Will stanovil rozpis hlídek a zařídil to tak, aby on s Horácem měli hlídku v hodinách nad ránem, kdy se dal očekávat signál od Malcolma, oznamující, že všechny přípravy byly dokončeny.

Radu hodin nato leželi na břiše na vlhké zemi na kraji lesa. Připojil se k nim Gundar. Hrad, vzdálený asi sedmdesát kroků, se za noci jevil jako temná hrozivá masa.

V místech, kde byly do držáků zastrčené pochodně, zalévalo hradby matné světlo, z velké části však zůstávaly temné. Čas od času prošly osvětlenými místy stráže.

„Jsou hodně neopatrní,“ poznamenal Will. „Klidně bych jich mohl nejmíň půl tuctu odstřelit.“

Horác na něj pohlédl. „Možná bys měl,“ navrhl, jenže Will zavrtěl hlavou.

„Nechci, aby věděli, že tady jsme,“ řekl. „Navíc, kdybych zastřelil jednoho, ostatní by se přestali procházet před světlem.“

„Možná,“ zdráhavě souhlasil Horác. „Ale mně až tak chytří nepřipadají.“

„Tamhle je to!“ přerušil je Gundar.

Z opačné strany hradu, asi půl míle na jih, vystoupalo vzhůru rudé světlo a rozprsklo se v záplavě jisker. Ke třem pozorovatelům na kraji lesa doléhal z hradeb překvapený tlumený hovor.

„Malcolm je připraven,“ řekl Will. Horác přitakal.

„Takže zítřejší noc je naše.“

„Už tam budeme?“ zasmál se Gundar.

Dvacet devět

Signální prskavku viděli i z hradeb Macindawu. Strážní neznali výbušné látky ani ohňostroje, a tak svírali zbraně, polekaně zírali a žasli, co je to za čáry.

Keren, vyburcovaný z hlubokého spánku, nejistě přecházel po hradbách, upíral oči do noci a čekal, kdy se znovu objeví to divné stoupající rudé světlo. Ale když uběhla další hodina a vůbec nic se nedělo, usoudil, že šlo jen o planý poplach a další výskyt podivných světél, jaká bylo možno vídat v noční tmě poblíž Grimsdellu.

Než se vrátil na lože, ještě provedl rychlou obchůzku opevnění a zastavil se na západních hradbách, kde sahal les k hradu nejbliž. Už tam byl John Buttle.

„Pohnulo se něco na této straně?“ otázal se Keren. Buttle podobně jako jeho probudilo ze spaní hlášení o nadpřirozeném světle na obloze. Noční košili měl nacpanou v kalhotách a přes ni si narychlo natáhl kroužkovou kazajku. Zavrtěl hlavou, s očima upřenýma na temnou stěnu lesa, vzdálenou asi sedmdesát kroků.

„Vůbec nic,“ ohlásil.

Kerenovy prsty zabubnovaly na kameni hradeb. „Tahle strana je nebezpečná,“ pronesl zamyšleně.

Buttle potřásl hlavou. „Přes ty houštiny bys nikdy nedostal velkou jednotku,“ řekl. V uplynulých týdnech provedl průzkum okolí hradu. „A i kdyby se ti to nakrásně povedlo, než bys je sešikoval do útoku, nadělali by spoustu rámusu.“

Kerena to částečně přesvědčilo. Ale jen částečně.

„Možná. Ale i když se tam zatím nic nepohnulo, musíme se mít na pozoru. Nevím, proč Syron nenechal ty stromy vykácet.“

„Protože taková práce by trvala roky,“ řekl mu Buttle. „A taky bys na ni potřeboval hromadu lidí. Věř mi. Tyhle stromy jsou naše nejlepší ochrana. Je to hotová divočina.“

„Hmm. Ale stejně, chci, aby tahle strana byla po zbytek noci pečlivě hlídána,“ řekl Keren. „Zůstaneš tu?“

Buttle zavrtěl hlavou. „Jdu zpátky do postele.“

Kerenovy oči ztvrdly.

„To nebyla otázka ani návrh.“ Hlas měl najednou ledový. Buttle zlostně ztuhl.

„Provedu, můj pane,“ odpověděl. „Zůstanu ve službě až do svítání.“

„Dobře,“ prohlásil Keren, otočil se na patě a zamířil ke schodům. Nebylo to poprvé, co litoval, že jeho nejbližším zástupcem není někdo vhodnější, někdo ochotnější převzít trochu vůdcovské zodpovědnosti. Doufal, že Buttle se sám nabídne, že zůstane na stráži, aby svého velitele uklidnil, a nebude čekat, až to dostane rozkazem. Ztěžka si povzdychl. Potrvá skoro dva roky, než si bude moct koupit baronství v Galice. Cítil, že ten čas se povleče, a proklínal hezkou světlovlásku, která odmítla jeho nabídku ke sňatku. Byla by přinejmenším přijatelnou společnicí.

Na hradbách za ním se Buttlovy rty pohybovaly v jeho vlastní tiché kletbě. Slova však mířila k veliteli.

* * *

Poté, co Will s Horácem spatřili Malcolmovo signální světlo, prožili klidnou noc. Oba byli mladí a zvyklí tábořit pod

širým nebem. Kus od kraje lesa si postavili malé stany, vsoukali se do nich a spali až do úsvitu.

Věděli, že tu noc se nic dalšího dít nebude. Signální světlo neznamenal začátek útoku, a proto si mohli dovolit odpočinek. Během zítřejšího dne bude jejich největším nepřítelem směsice nudy a nedočkavosti. Falešný útok byl naplánovaný na pozdní odpoledne a Will věděl, že jak budou hodiny míjet, svírání v jeho žaludku se bude s každou minutou stupňovat, až si bude přát, aby už měl čekání za sebou a místo toho dělal něco jiného.

A tak tomu i bylo. Sestavili vůz i žebřík, který na něj naložili, vysekali v podrostu cestičku a dopravili vůz křovisky na kraj lesa. S přípravami však samozřejmě začali brzy, takže když bylo sotva po poledni, oni už byli připraveni a museli ještě čtyři hodiny čekat.

Will seděl pod stromem a předstíral, že podřimuje. Snažil se uklidnit sám sebe a zbavit se svíravého pocitu v žaludku. Pohlédl na Horáce – stál o několik kroků dál, očividně bezstarostný, a tiše si povídal se čtyřmi Skandijci, kteří je doprovázeli. Horác na sobě zřejmě ucítil Willův pohled. Podíval se na starého kamaráda, usmál se a povzbudil ho kývnutím hlavy.

Will žasl, jak může být Horác tak klidný. Netušil, že Horác si klade tu samou otázku při pohledu na Willa a vnitřnosti má sevřené úplně stejně jako on.

Den se pomalu vlekl.

Will podesáté prověřil vůz, ujistil se, že levé kolo je správně upravené, tak aby ho mohli poškodit, až přijde čas, a přitom to vypadalo, jako by se vůz rozsypal po nárazu na překážku. Prozkoumával prkna vrchního krytu, přesvědčoval se, že v nich nejsou mezery, kudy by mohla projet střela z kuše. A zpovídal Skandijce, aby měl jistotu, že pochopili svou úlohu.

„Tvařte se, že jste propadli panice,“ řekl jim. Upřely se na něj čtyři prázdné pohledy. Panika nebylo chování, které by Skandijci zrovna chápali. „Musíte vypadat vyděšeně,“ opravil se a viděl, že čtyři páry očí se ze zmatených proměnily

v rozzlobené. „Předstírejte, že vypadáte vyděšeně,“ dodal a oni zdráhavě přisvědčili. Prohlédl i jejich štíty. Měl jen malou jednotku a nemohl si dovolit, aby někoho z nich ztratil při přípravném manévru. Štíty byly dobře naolejované, aby nevyschly a nezpuchřely. Byly štědře pobité mosaznými pláty a potažené vytvrzenou volskou kůží. Až Skandijci poběží od polámaného vozu zpátky k lesu, navléknou si je na záda.

Hlavy budou mít chráněné rohatými helmami. Jedinými nechráněnými částmi jejich těla budou nohy. Jenže, uvažoval mladý hraničář, zraněná noha dokáže bojovníka vyřadit z bitvy stejně spolehlivě, jako kdyby ho zabili.

„Neutíkejte rovně,“ nabádal je. „A neběžte v chumlu. Rozběhněte se různými směry.“

Jeden ze Skandijců se nadechl, chystal se Willovi říct, ať už s tou mateřskou péčí přestane. Pak si uvědomil, že mladíkovi na něm a na jeho třech kamarádech vlastně záleží, a byl mu za to vděčný. Skandijci nebyli zvyklí, aby se o nich velitelé příliš starali.

„Ano, hraničáři,“ řekl mírně.

Will roztržitě přikývl a vzdálil se. V hlavě si procházel, co všechno budou muset odpoledne provést.

O několik hodin později se slunce nachýlilo nad stromy a ty začaly vrhat dlouhé stíny směrem ke hradu.

Z dálky k nim dolehly neurčité zvuky od jihu. Will si posunul luk na rameni, upravil toulec, aby mu lépe seděl, a obrátil se k Horácovi.

„Je čas vyrazit,“ řekl stručně.

Třicet

Hluk od jihu jim oznámil, že Malcolm začal odvádět pozornost nepřítele, jak měli v plánu. Rozmístil v lese alespoň padesát svých lidí, muže, ženy i děti, tak aby z hradu nebyli vidět, ale zato dobře slyšet. Jakmile vydal povel, začali křičet, ječet, rámusit a třískat kovovými předměty o sebe – nejčastěji hrnci a pánvemi. Pro bojovníky jako Horáce a Skandijce bylo jistým rozčarováním, když si uvědomili, že třesk mečů, po léta opěvovaný v písních básníky a pěvci, zní úplně stejně, jako když se naběračkou tluče o rendlík.

Hluk z východu bez ohledu na svůj původ posloužil účelu, v jaký doufali, a odvedl pozornost obránců přinejmenším na několik minut jinam. Bylo vidět, jak muži na západních hradbách běží k jižní straně a pokoušejí se zjistit, jestli odtamtud nepřichází velký útok.

„Takže,“ zavolal na ostatní Will. „Do toho!“

Přikrčil se a vlezl pod vůz, za ním následoval Horác a potom čtyři Skandijci, kteří zůstali u madel. Rychle po nich přešel pohledem a ujistil se, že mají na zádech navlečené štíty. Skandijci, šťastní, že čekání skončilo, se na něj zazubili a Will zavelel k postupu.

„Vpřed!“ křikl a mořští vlci se opřeli do madel vozu. Nebylo zapotřebí, aby při tom Will s Horácem pomáhali. Čtyři urostlí Skandijci to zvládli jako nic, takže oba Araluenci zaujali místa v přední části vozu, kde bylo nejméně místa pro hlavu. Těžkou práci vykonávali Skandijci, takže bylo jen správné, aby dostali nejvíc prostoru. Vůz se začal valit dopředu, nejprve zvolna, protože ho protlačovali nízkou vrstvou zbylého podrostu. Will a Horác, přikrčení pod šikmým stropem, s ním drželi krok. Pak se vůz prodral přes poslední propletenec a byli venku z lesa. Skandijci přešli do klusu, jeden udával ostatním tempo a vůz se žebříkem přivázaným nahoře se začal prudce valit, kymácel se a nadskakoval na hrbolech a mířil k hradu.

Nemohli doufat, že i s Malcolmovou pomocí zůstanou dlouho nepovšimnuti, a Will záhy uslyšel z hradeb před nimi polekané volání na poplach. Téměř hned nato se ozvalo hlasité prasknutí, jak do prken nad jejich hlavami narazila střela. Do tvrdého dřeva se zakousla šipka z kuše. Po prvním nárazu rychle za sebou následovaly ještě další tři. Pak přišla delší přestávka a celá dávka se zopakovala.

Zdalo se tedy, že na západních hradbách jsou jen čtyři muži s kušemi. Údery čtyř šipek se opakovaly po dvaceti nebo třiceti vteřinách, což byl zhruba čas potřebný k natažení běžné kuše. Byla to hlavní nevýhoda této zbraně, zejména ve srovnání s bleskovou rychlostí zkušeného lukostřelec, jaké dosahoval Will. Kuše měla vpředu třmen, a jakmile byla šipka vystřelena, střelec musel kuši opřít, stoupnout do třmenu, přitahovat tětívu k sobě a ohýbat pevná ramena lučiště, dokud se tětíva nezaklesla do spouštěcího zařízení. Teprve pak mohl vložit do žlábků šipku, přiložit kuši k rameni a znovu vystřelit.

Will sebou škubl, když poslední střela z druhé salvy narazila do tlustého dřeva jen asi palec od jeho hlavy. Podíval se pečlivě připravenou škvírkou, dost velkou, aby bylo vidět skrz, ale ne tak velkou, aby jí prošla náhodná střela z některé kuše.

„Ještě pár kroků!“ zavolal na Skandijce. Chtěl se dostat co možná nejbliž, tak aby s Horácem nemuseli překonávat příliš velkou vzdálenost, až potom v noci zahájí skutečný útok. Jenže

kdyby se dostali moc blízko, vystavil by Skandijce většímu nebezpečí, až poběží zpátky k lesu. Byli téměř v polovině. Uchopil provázek, jímž hodlal uvolnit levé kolo, počkal další čtyři kroky a pak zatáhl.

Kolík, který držel kolo na nápravě, vypadl. Kolo se ještě jednou nebo dvakrát otočilo, ale zároveň se uvolňovalo z nápravy a nakonec se vysmeklo úplně a levá strana vozu se sesunula k zemi.

Z hradeb zcela zřetelně slyšeli jásot, výkřiky radosti a posměšky, když obránci zjistili, že útok se nezdařil. Do stojícího vozu udeřily další dvě střely z kuše. Výborně, uvažoval Will, to znamená, že nabito mají jen zbylí dva.

„Běžte!“ pobídl Skandijce.

Další povzbuzení nepotřebovali. Slyšeli, jak poslední dvě střely narazily do prken, a stejně jako Will věděli, co to znamená. Vylezli po čtyřech zpod nakloněného vozu, rozptýlili se a utíkali do úkrytu pod stromy. Z hradeb se ozval další pokřik a další výsměch, protože obránci viděli, že neúspěšní útočníci potupně prchají k lesu, seč jim síly stačí.

Viděl, jak příští střela udeřila do štítu, kterým se chránil jeden ze Skandijců. Pod silou nárazu dokonce zakolísal. Will tiše děkoval nebesům, že na hradební zdi nejsou lukostřelci s dlouhými nebo zakřivenými luky.

Oproti dlouhému luku se s kuší lépe mířilo i střílelo a nebyl zapotřebí tak dlouhý výcvik, při němž by se dosáhlo instinktivní zručnosti, jakou měl Will a všichni hraničáři. Bylo poměrně snadné vycvičit neškoleného vojáka ve střelbě z kuše už za několik týdnů. Snadný výcvik však byl vykoupen nižší rychlostí palby a kratším dostřelem.

Zhluboka vydechl úlevou, když viděl, že všichni čtyři se dostali k lesu bez úhony. V skrytu pod nakloněným vozem se posadil na studenou vlhkou zem a usmál se na Horáce.

„Zatím to jde dobře,“ řekl tlumeně. „Klidně si taky udělej pohodlí. Teď budeme muset čekat, než přijde tma.“

Horác, zkroucený pod nejnižší částí vozu, zakoulel očima.

„To mám ze všeho nejradši,“ pronesl. „Nemáš s sebou aspoň něco k jídlu?“

* * *

Odpoledne se protáhlo do podvečera a pohled na porouchaný vůz postupně přestal být pro vojáky na hradbách zajímavý.

Privolali Kerena, aby se na divný povoz podíval. Svrátil čelo a pak zavrtěl hlavou.

„Je to falešný manévr,“ prohlásil. „Nepodnikli by hlavní útok jen s jedním žebříkem.“

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc byl přesvědčen, že má pravdu. Západní strana hradeb, kde stromy rostly nejbliž k hradu, se sama nabízela jako cíl hlavního útoku. A protože se sama nabízela, snižovala se pravděpodobnost, že si ji útočníci skutečně vyberou. Pokus s vozem byl jen pokus je oklamat – a ne moc chytrý, protože bylo nabíledni, že s jedním vozem a jedním žebříkem proti hradbám nic nepořídí. Obléhání byla hra odhadu a klamu na jedné i druhé straně. Instinkt mu říkal, že ten podivný vůz je falešný manévr.

Čím déle čekal, tím víc byl přesvědčen, že útok přijde od jižní, nebo možná od východní hradby. Byly také od západní zdi nejdál. Jih se však zdál nejpravděpodobnější. Nepřítel tam už něco podnikl a Keren měl pocit, že se ho pokusí ukolébat do pocitu klamně sebedůvěry dalšími pokusy, které přejdou do vytracena, a potom zahájí skutečný útok právě z jihu. Palcem ukázal na vůz, sesunutý na bok necelých pětadvacet kroků od hradu.

„Zkuste tu věc zapálit,“ řekl seržantovi, který velel na západní zdi. „A hlídejte les. Ale myslím si, že odtamtud nás nenapadnou. Buď připraven přesunout muže na jižní hradby, pokud vás tam budeme potřebovat.“

* * *

Horác se vrtěl v těsném, šikmém úkrytu pod nepojízdným vozem a pokoušel se najít pohodlnější polohu. Will ho s nelibostí sledoval a kroutil hlavou.

„Snaž se zůstat v klidu,“ radil mu. „Ještě vůz převrátíš.“

Horác se na něj zamračil. „Pro tebe to nic není,“ namítl. „Ty máš výcvik, abys vydržel sedět bez hnutí celé hodiny, i když po tobě lezou mravenci a tuhnou ti svaly.“

„Když to svedu já, dokážeš to taky,“ celkem zbytečně odsekl Will. Opět natáhl krk k maličkému průzoru a pozoroval hrad. Rozeznával tři obránce, jak upřeně hledí směrem k vozu, viděl i kouř stoupající z ohřívací pánve vedle nich.

Divné, pomyslel si. Den byl chladný, ale ne tak mrazivý, aby na hradbách potřebovali oheň pro zahřátí rukou, přinejmenším dokud nepadne noc.

„Co se děje?“ ptal se Horác. Nudil se, sedělo se mu nepohodlně a potřeboval nějaké rozptýlení. Will mu mávnutím rukou dal znamení, aby se ztišil. Byli od hradeb asi jen pětadvacet kroků a někdo by je mohl zaslechnout.

„Mluv potichu,“ řekl. Horác obrátil oči k nebi a pokračoval chraplavým šepotem.

„Ty se máš. Když máš tu škvíru,“ řekl. Will ho obdařil dalším útrpným pohledem.

„Musí to být pro tebe strašné,“ řekl, „jsi obalený mravenci, zmučený křečemi ve svalech a nemáš ani škvíru, kterou bys koukal ven.“

„Hele, nech si to,“ ohradil se Horác, protože žádná chytřejší odpověď ho zrovna nenapadala.

Přerušil je prudký náraz další střely do dřeva nad jejich hlavami. Will svraštil čelo, uvažoval, proč by obránci plýtvali časem a šípy při palbě na polámaný vůz. Odpověď se dostavila o pár vteřin později.

Při dopadu nečekané střely sebou Horác škubl a nasál nosem vzduch. „Cítím kouř,“ oznámil.

Will znovu natáhl krk, aby se podíval průzorem. Viděl hradby a stejnou skupinku mužů, jak napjatě sledují vůz. Potom jeden z nich zvedl kuši a opět vystřelil.

„Letí sem další,“ upozornil svého druha.

Šipka letěla vzduchem k nim a zanechávala za sebou stužku kouře. Za pár vteřin se ozval další dunivý úder, když narazila do tlustých prken stropu. Kouř bylo teď cítit silněji. Štěrbinou Will spatřil ohnivý jazýček.

„Střílejí zápalné střely,“ oznámil. „Snaží se vůz zapálit.“

„Cože?“ nadskočil Horác a hlavou narazil do opěrného rámu vozu. „Radši bychom měli odsud zmizet!“

„Klid,“ napomínal ho Will. „Než jsme vyrazili, nechal jsem právě proto prkna polít vodou.“ Horác se váhavě opřel. Vzpomněl si, že deset minut předtím, než opustili úkryt lesa, polévali Skandijci prkna vodou.

„A navíc,“ pokračoval Will, „už ses někdy pokusil zapálit kus tvrdého dřeva tak, že na něj hodíš hořící klacek? Šípy pravděpodobně dřevo jen trochu ožehnou, ale zhasnou dřív, než ho stačí zapálit.“

„Pravděpodobně?“ zopakoval Horác. „Jak moc je to pravděpodobné?“

Will mu věnoval trpělivý pohled. „Co chceš dělat, Horáci, vyskočit, uhasit ty šípy a pak zamávat vojákům na hradbách?“

Horác se tvářil rozpačitě, uvědomil si, že se asi trochu ukvapil.

„No, to ne,“ připustil. „Ale rozhodně nechci zůstat uvězněný pod hořícím vozem.“

„Vůz hořet nezačne. Věř mi,“ ujišťoval ho Will. Když viděl, že poslední slova na Horáce vůbec nezapůsobila, navázal: „A i kdyby začal, budeme mít spoustu času, abychom se odsud dostali. Nemá ale smysl utíkat hned. Jak by nám bylo, kdybychom plán vzdali, pak seděli pod stromy a dívali se, jak oheň uhasl?“

„No, možná...“ začal Horác, trochu ukonejšen Willovým zdůvodněním – a skutečností, že pach kouře nesílil. Přiložil ruku k prknům pod místem, kam dopadla jedna ze střel. Dřevo nebylo na omak teplejší než jinde.

Během několika minut zasáhly vůz další dvě šipky. Ale podobně jako první dvě brzy zhasly a nezpůsobily nic víc než

lehké ožehnutí dřeva. Obránci na hradbách viděli, že zápalné střely nevedou ke kýženému výsledku, a tak se nakonec svých pokusů vzdali.

Chýlilo se k večeru, bledé zimní slunce klesalo za koruny stromů a světla začínalo ubývat. Horác si přitáhl plášť těsněji k tělu. Seděl už dlouho bez pohnutí a začínala mu být zima.

„Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Asi o pět minut víc, než když ses ptal naposled,“ odpověděl Will. „Začínáš s tím otravovat jako Gundar s tím jeho věčným ‚Už tam budeme?‘.“

„Já za to nemůžu,“ zamumlal Horác. „Mně se zkrátka nelíbí sedět a nic nedělat.“

„Tak zkus složit básničku,“ navrhl Will kousavě a přál si, aby kamarád už zmlkl.

„Jakou básničku?“ chtěl vědět Horác, nadšený pro každé rozptýlení.

„Krátkou rýmováčku,“ poradil mu se skřípěním zubů Will. „Tu bys ještě mohl při své rychlosti stihnout.“

„Jo. Dobrý nápad,“ souhlasil Horác trochu veseleji. „Aspoň přijdu na jiné myšlenky.“ Zadumaně se zamračil, zvedl oči vzhůru a hledal inspiraci. Pár minut tiše pohyboval rty a pak se zamračení prohloubilo.

„Nemám, čím bych to napsal,“ postěžoval si.

Will poklimbával zachumlaný v pláštěnce a teď se s trhnutím probral.

„Cože?“ zeptal se mrzutě. „Co chceš napsat?“

„Tu básničku. Když si ji nezapíšu, mohl bych ji zapomenout.“

„Ty už jsi ji vymyslel?“

„No, začátek mám,“ hájil se Horác. Skládat básničky bylo těžší, než si myslel. „*Byl jeden hrad jménem Macindaw...*“ zarecitoval. „Tak zní první verš,“ dodal na vysvětlenou.

„To si snad zapamatuješ, ne?“ řekl Will.

Horác neochotně přitakal. „No, ano. Ale až vymyslím další dva nebo tři verše, bude to těžší. Co kdybych ti je řekl, aby sis je zapamatoval ty?“ navrhl.

„Prosím, jen to ne,“ ucedil Will. Horác pokrčil rameny.

„No dobře. Když mi nechceš pomáhat.“

„To teď vážně nechci.“

Horác zaznamenal, že Willovy odpovědi jsou čím dál stručnější.

„V pořádku,“ řekl malinko nedůtklivě. Rty se mu opět začaly pohybovat, pak ustaly a zase pokračovaly. Zavřel oči, aby se lépe soustředil. Tak to šlo asi pět minut, a čím víc se Will snažil, aby si Horáce nevšímal, tím víc ho jeho grimasy přitahovaly. Ramenatý bojovník si nakonec všiml, že přítel ho po očku pozoruje.

„S čím se rýmuje Macindaw?“ zeptal se.

Třicet jedna

Jak se podvečer protáhl do večera a pak do noci, byl Horác čím dál neklidnější a znuděnější. Ustavičně poposedával a pořád vzdychal. Will mu důsledně nevěnoval pozornost. Horáce to rozčilovalo, protože věděl, že přítel si ho schválně nevšímá.

Nakonec, po jednom obzvláště dlouhém vzdechu, následovaném velice dlouhým poposedáváním, uvelebováním a vrtěním, Will už nedokázal dál předstírat lhostejnost.

„Škoda že sis s sebou nevzal trumpetu,“ prohodil. „Tak bys mohl nadělat trochu víc rámusu.“

Horác, spokojený, že konečně vyprovokoval rozhovor, se okamžitě ozval.

„Já nechápu,“ prohlásil, „proč jsme sem s tím vozem nejeli teď, ale už před hromadou hodin? Mohli jsme pohodlně počkat v lese až do setmění, pak vyjet ven a ztratit kolo. Nemuseli jsme na ty Malcolmovy příšery čekat víc než zhruba hodinu. Byla by to mnohem menší nuda, než když se tady krčíme celé odpoledne až do noci.“

„To měla být nuda,“ odsekl Will. „O to jde.“

„Ty ses chtěl nudit?“ vyptával se Horác.

„Ne.“ Will hovořil velice trpělivě. Nasadil tón, jakým by zřejmě promlouval dospělý k hodně malému a zlobivému dítěti. Už uplynul nějaký čas od doby, kdy tak s Horácem mluvíval, a mladý bojovník zjišťoval, že se mu to nezamlouvá o nic víc než předtím.

„Chtěl jsem, aby se nudili strážníci. Chtěl jsem, aby si zvykli na pohled na vůz, aby se stal součástí krajiny. Chtěl jsem, aby se na něj dívali celé hodiny a vůbec nic se nedělo, tak aby nakonec uvěřili, že se nic ani *nestane*. Kdybychom vyšli z lesa teprve teď, byli by podezíraví i tehdy, až přijde čas, a nejspíš by nás pořád sledovali. Takhle vůz jasně viděli, v plném denním světle, a myslí si, že se od něj nemusejí ničeho obávat. Vlastně už je pro ně nezajímavý.“

„Hmm... možná...“ připustil váhavě Horác. To, co Will řekl, opravdu dávalo smysl, když to teď vysvětlil. Jenomže sedět pod vozem rozhodně *byla* nuda. A taky byla zima. Seděli v kaši z rozbředlého sněhu a vodou nacucané trávy. A země byla ještě studená, že z toho tuhly kosti v těle. Při těch úvahách Horác ucítil, že se neubrání kýchnutí. Snažil se ho potlačit, ale dosáhl jen toho, že bylo ještě hlasitější.

Will rozzlobeně vzhlédl a nevěřícně kroutil hlavou.

„Mohl bys být zticha?“ požádal škrobeně.

Horác zkroušeně krčil rameny. „Promiň,“ omlouval se. „Kýchl jsem. Člověk nemůže nic dělat, když to na něj přijde.“

„Asi ne. Ale mohl by ses pokusit, aby to tolik nepřipomínalo troubení slona v posledním tažení,“ neodpustil si Will. Horác to nemohl nechat jen tak. Krčit se tady, možná. Ale nechat si líbit tohle, nikdy.

„A ty samozřejmě víš, jak zní sloní troubení! Slyšel jsi ho vůbec někdy?“ zaútočil. Nesmyslná otázka nevyvedla Willa z míry.

„Ne,“ odpověděl. „Ale vím určitě, že nemůže být hlučnější než to kýchnutí.“

Horác pohrdavě zafuněl. Pak si přál, aby to byl radši nedělal. V nose ho začalo šimrat další kýchnutí a on proti němu

statečně bojoval, až ho nakonec potlačil. Věděl, že Will má pravdu. To kýchnutí bylo mimořádně hlasité.

* * *

Strážní na hradbách měli stejný názor. Když Horác kýchl, desátník ve službě pohlédl na vojáka stojícího vedle něj.

„Slyšels to?“ zeptal se.

Z vojákova postoje a způsobu, jakým vytřeštil oči do tmy, bylo zřejmé, že ano.

„Znělo to jako nějaké zvíře...“ pronesl váhavě. „Zraněné.“

„Velké zvíře,“ souhlasil desátník. Zírali do noci společně. Naštěstí si ani jeden z nich nespojil podivný zvuk s polámaným vozem. Will měl pravdu. Temného obrysu už si sotva všímali.

„Kdoví, co se v tom lese děje,“ řekl nakonec desátník.

„Ať to bylo cokoli, zdá se, že je to pryč,“ poznamenal voják na hlídce. Doufal, že se nemýlí.

Pod vozem, pětadvacet kroků od něj, si Horác přetáhl přes hlavu plášť a tlačil si pěst k nosu, aby zadržel další kýchnutí. Druhý den na tom místě objeví modřinu a bude se divit, odkud se vzala.

Když dráždění ke kýchání konečně ustoupilo, opřel se s usazenými očima sklesle o bok vozu. Will sledoval, jak nesmírné úsilí ho stálo, aby nekýchl, a tak ho poplácal po rameni.

„Dobrá práce,“ ocenil s porozuměním. Horác kývl, byl příliš vyčerpaný, aby něco řekl.

* * *

Vyšel měsíc, putoval nad nimi a zaléval okolí bledým svitem, až nakonec klesl za vrcholky stromů na západě. Will cítil, jak mu srdce začíná zrychlovat. Čas čekání téměř uplynul. Pohlédl na Horáce a pochopil, že i přítel to ví. Už nepoposedával a nekroutil se. Místo toho si pomalu a pečlivě protahoval ztuhlé svaly paží i nohou a uvolňoval strnulost

způsobenou dlouhými hodinami nečinnosti. Urostlý bojovník opatrně odvázal od boční stěny vozu svůj okrouhlý štít. Will sledoval, jak stahuje bílé plátno, které zakrývalo přední stranu štítu, a jak se objevuje lesklý, bíle natřený povrch se zářivým obrazem zeleného dubového listu uprostřed.

„Rád vidím, že budeš bojovat pod svými pravými barvami,“ usmál se na Horáce.

Horác se na něj také usmál. Začínal se soustřeďovat. Will viděl, že tohle je někdo docela jiný než ten netrpělivý, reptající Horác, který se schovával pod vozem uplynulých osm hodin. Tohle byl velmi vážný, velmi nebezpečný Horác – mistr svého oboru – a Willa těšilo, že ho tu má s sebou. Věděl, že jakmile zdolají hradby, bude právě na Horácovi ležet hlavní nápor útoku, dokud se Skandijci nedostanou po žebřících nahoru, aby se k nim připojili. Neuměl si představit nikoho jiného, koho by měl po svém boku raději.

Uvědomil si, že se musí věnovat vlastním přípravám. Prověřil, že toulec se čtyřiaadvaceti šedými šípy je spolehlivě na místě. Dlouhý luk byl přivázaný k vnitřní stěně vozu, a tak ho odvázal. Byl pochopitelně povolený. Nemělo smysl nechávat ho napnutý po celou dobu strávenou čekáním. Ověřil, že tětíva je na místě a nejsou na ní uzlíky ani smyčky. Luk měl nátah osmdesát pět liber a bylo v podstatě nemožné, aby tětívu nasadil skrčený pod vozem. Hodlal to udělat hned, jak vylezou z úkrytu pod šikmou střechou. Zkontroloval velký saxonský nůž na opasku a rukou se dotkl vrhacího nože v tajném pouzdře vzadu pod límcem. K pouzdru se špatně dostávalo a vzpomněl si, jak ho při boji s MacHaddishem nemohl rychle nahmátnout. V duchu si umínil, že Haltovi a Crowleymu řekne, že límcová pouzdra nejsou šťastný nápad.

Z dálky, někde na druhé straně od hradu, uslyšeli dlouhé zatroubení beraního rohu. Táhlý tón zněl dlouho, až nakonec umkl.

„Začni počítat,“ vybídl Will Horáce. S Malcolmem bylo smluveno, že obrovskou postavu Nočního bojovníka promítne dvacet vteřin poté, co roh dozní.

Zatímco Horác počítal, Will vyklouzl zpod vozu a zůstával za ním, aby byl stále schovaný před pohledy z hradeb, a nasazoval tětívu na luk. Všiml si, že Horác se pod vozem začal hýbat.

„Tak pojd' ven,“ řekl, „ale drž se při zemi.“

Horác se vyplazil ven a v úkrytu za vozem se napůl narovnal.

Oba upírali oči k temné obloze nad hradem. Obraz odtamtud vidět nemohli, ale Will si myslel, že spatří alespoň odraz světla od nízkých mraků.

„Tamhle je!“ ukazoval Horác. Na obloze se objevil světelný záblesk. Vzápětí spatřili další obraz – nocí syčivě stoupala ohnivá koule, nechávala za sebou závoj jisker a pak vysoko nad zemí vybuchla v záplavě rudých bodů.

Pak se záblesk opakoval, ale jen na pár vteřin.

Důležité bylo, jak jim řekl Malcolm, aby obraz promítl vždy jen na pár vteřin. Kdyby ho promítal jen o chvíli déle, oko by dokázalo jasně zaostřit a poznalo by, že jde pouze o hrubý obrys, který se nehýbe. Když se ale bude obraz před pozorovateli stále objevovat a ztrácet a jejich zraky budou upoutávat ještě další světla, budou mít dojem pohybu a zůstanou v nejistotě.

„Nech je, aby si to, co vidí, spíš představovali, než aby to opravdu viděli,“ řekl tehdy Malcolm.

Slyšeli, jak muži na hradbách křičí v reakci na hrozivé obrazy mihající se v mlze.

„Jdeme!“ zavelel Will. Vytasil saxonský nůž a přet' al provazy, které přidržovaly žebřík nahoře na voze. Horác, se štítem navlečeným na zádech, si žebřík zlehka přehodil přes rameno a společně běželi k hradební zdi.

* * *

Když Keren uslyšel výkřiky a výbuch první světlice, nacházel se v hlavní síni obytné věže. Už byl ozbrojen a na sobě měl kroužkovou košili. Vyřít se na nádvoří, přeběhl ke

schodům na jižní hradby a bral je po dvou i po třech. Výkřiky přicházely z té strany a Keren si uvědomil, že měl pravdu. Útok přicházel odtamtud.

Ocitl se na hradbách a zastihl strážné, jak se tísní v chumlu a ustrašeně zírají do tmy. Nerozuměl, co říkají, protože mluvili všichni najednou.

„Ticho!“ okřikl je, a když ztichli, vyhledal seržanta ve službě. „Seržante, co se děje –“

Dál se nedostal. Na temné noční obloze, asi dvě stě padesát kroků od jižní hradní zdi, se na pozadí mlhy náhle zjevila obrovitá stínová postava. Nadlidská, zlověstná, děsivá.

A byla pryč, téměř hned jak se objevila.

Keren při pohledu na ni bezděčně couvl. Ale pak se od země počala zvedat ďábelská rudá tvář, vystoupala do výše a s výbuchem se rozlétla do tmy. A hned se v mlze rýsoval další obrys – černý dračí stín, který se zachvěl, otřásl a pak zmizel.

Ted' se ozval podivný dutý hlas, nepřítelně se chechtal. Kerena při tom zvuku zamrazilo. Vojáci kolem něj křičeli hrůzou. Několik jich kleslo na kolena a skláněli hlavy k zemi, jako by se schovávali před hrozným pohledem, který se jim naskytl. Keren surově kopl do nejbližšího muže.

„Vstávej, ty odporný zbabělče!“ nadával. Hlas měl však přiškrcený a hrdlo vyschlé. Cítil, jak mu na pažích naskakuje husí kůže a vlasy vzadu na krku se mu ježí strachy. Potom se asi šedesát kroků od místa, kde ho spatřili poprvé, znovu mihl obří bojovník. Zhruba ve výši šesti stop projela nad zemí řada barevných záblesků a opět zazněl smích, tentokrát ještě mrazivější než předtím.

Vedle Kerena se objevil Buttle s tváří zkřivenou hrůzou. Oněměle ukazoval do noci, kde se opět zjevil drak, potom obrovský lev a znovu obří bojovník, všichni doprovázeni ďábelskou tváří, která pokaždé vystoupala nahoru a zmizela.

„Jsou to čáry!“ vykřikoval. „Říkal jsi, že tu žádný čaroděj není! Podívej se na tohle, ty hlupáku!“

„Vzpamatuj se!“ utrl se na něj Keren. „Je to trik! Nic jiného než trik!“

„Trik?“ namítl Buttle. „Trik? A jak ho provádějí? Vysvětlí mi to!“

Keren ho popadl a cloumal s ním. „Já nevím!“ křičel zuřivě. „Ale brzy se na nás vrhnou, takže nažeh mužstvo na hradby!“ Ukázal na přikrčené strážné, kteří se strachy semkli k sobě a ustupovali co nejdál od předprsně hradeb. „Copak nevidíš? Přesně tohle Barton chce!“

Další a další muži se sbíhali od východní a západní části hradeb, aby shlédli hrůzné výjevy odehrávající se před hradem. Zatímco Buttle váhal a napůl připouštěl, že Keren má možná pravdu, uslyšeli hlas, který volal:

„Jsou tady!“

Vojáci schoulení poblíž volání slyšeli. Při představě, že ty obludy jsou u hradu, prchali směrem ke schodům. Keren vyrazil příliš pozdě, aby je zadržel. Ale další, kdo se je pokusil následovat, narazil na hrot jeho meče.

„Vrať se zpátky na místo!“ poručil mu Keren a voják se vrátil.

Keren zlostně pohlédl na Buttla. Ten chlap byl zbabělec a zrádce. Keren celou dobu věděl, že na takové se nikdy nemůže spolehnout, ale doufal, že Skotiové dorazí dřív, než bude muset.

„Jsou tady!“ volal znovu hlas a tentokrát si Keren uvědomil, že přichází od západních hradeb, kde teď bylo nebezpečně málo obránců. V neurčitém světle viděl postavu vysokého muže, jak máchá mečem nahoru a dolů, zatímco hrstka zbylých obránců se ho pokouší zastavit. Na hradební zdi vedle něj pevně stála menší nezřetelná postava a právě vystřelila z dlouhého luku.

Keren pocítil závrať, když pochopil, že byl oklamán. Ještě hůř, oklamal sám sebe. Hlavní útok byl plánován na západní hradby a právě probíhal. Popadl Buttla za ruku a ukazoval dopředu.

„Tohle je falešný manévr!“ křičel. „Vezmi tyhle muže a držte západní hradby! Já přivedu zbytek posádky! Přijdeme schodištěm v severozápadní věži a sevřeme je mezi sebou!“

Buttle pochopil, že má před sebou lidského nepřítele, a rychle přikývl. Otočil se, vyštěkl rozkazy na vojáky na jižních hradbách a vedl je po ochozu k jihozápadnímu rohu.

Keren se za jeho zády řítíl po točitých schodech na nádvoří. Když se ocitl na dláždění, zaváhal. Ubikaci posádky měl po své pravici, v jihovýchodní věži. Přímo před ním byla obytná věž a právě k ní zamířil. Když se dostal ke dveřím, vyšli z věže tři z jeho lidí.

„Pojďte se mnou!“ přikázal jim a vtrhl do hlavní věže.

Třicet dva

Will s Horácem dorazili ke zdi a Horác o ni opřel žebřík. Na hradbách nad nimi zbylo jen pár vojáků, většina odběhla na jižní hradby a sledovala strašidelnou podívanou, kterou připravil Malcolm.

Jeden ze zbylých obránců uviděl, že se nad vrcholem cimbuří objevil žebřík, spěchal k němu a svolával své druhy na pomoc. Horác vystupoval po prvních příčlích, když se nad ním ukázala obráncova hlava.

„Postarej se o něj!“ křičel na Willa. Viděl, že strážný má kuši, je opřený o cimbuří a chystá se vystřelit. Horác věděl, že nemá naději vylézt nahoru po žebříku dřív, než voják vystřelí, ale naprosto věřil Willovi.

Jeho důvěra byla oprávněná. Will ustoupil o pár kroků vzad, jediným pohybem vložil šíp, zacílil a vystřelil. Horác slyšel zadrnčení luku a zlověstné zasyčení letícího šípu. Shora zazněl ostrý výkřik, a když Horác opět vzhlédl, muž s kuší byl pryč.

Will pokračoval v nepřetržité palbě na hradby a další šípy svištěly vzduchem. Některými mířil na kameny, aby po nich sjely ve spršce jisker – věděl, že hluk a jiskření muže odradí od toho, aby se přiblížili k okraji hradeb. Jiné zacílil přímo nad

žebřík, aby obránci pochopili, že pokud vystrčí hlavu, nejspíš budou zasaženi.

„To stačí!“ zakřičel Horác, když měl před sebou posledních pět příčlů. Nechtěl, aby ho jeden z Willových šípů probodl, až bude přelézat hradbu. Chvilku počkal, aby měl jistotu, že hraničář ho slyšel. Potom prudce vyrazil vzhůru a rychle překonal posledních pět příčlů.

Horác věděl, že útočník je nejzranitelnější v okamžiku, kdy se dostane na vrchol hradeb. Obránci čekají ukrytí, dokud nevyleze, protože vědí, že se obvykle na chvilku zastaví a rozhlédne se, aby se zorientoval. Dál je tu pochopitelně i samotné přelézání zdi, kdy útočník na pár vteřin ztratí pevnou oporu nohou a je zranitelný.

A tak se Horác rozhodl tomuto nebezpečí vyhnout. Vyšplhal po posledních příčlích, a když byl nahoře, vyskočil do výšky, sbalil se do klubka a kotoulem se přenesl přes předprseň hradební zdi, i přes dva vylekané obránce, kteří se krčili těsně za ním a čekali na něj.

Oba muži polekaně vykřikli, když temná postava z čista jasna proplachtila nad nimi. Horác dokončil salto ve vzduchu a pružně dopadl na nohy několik kroků od předprsně. Prudce se otočil čelem k obráncům, kteří se teprve teď vzpamatovávali z leknutí. Prvního srazil, než se nadál. Když se na něj vrhl druhý s halapartnou, odrazil výpad, popadl muže za límec a smýkl s ním přes vnitřní okraj hradebního ochozu. Vojákův vyděšený křik byl utátn tvrdým nárazem, jak muž dopadl na dlažbu nádvoří.

K Horácovi se přesunovali další obránci, kteří se blížili od severních hradeb. Dveře jihozápadní věže se s prasknutím otevřely a Horác viděl, že i odtamtud vybíhají vojáci. Ti od severní hradby však byli blíž, a tak se otočil čelem k nim.

„Potřebuju tě tady!“ křikl na Willa.

Hraničář už byl na cestě. Jakmile uviděl, že Horác se přenesl přes hradby, zavěsil luk na rameno a šplhal rychle vzhůru, až se žebřík pod ním otřásal. Dorazil nahoru a viděl, že Horác útočí proti třem mužům přibíhajícím od severozápadní věže.

Potřeboval pomoc, jenže z opačného směru přibíhali další. Will se vyhoupl na cimbuří a stáhl luk. Za několik vteřin už letěl šíp a voják běžící v čele útoku od jihozápadní věže klesl k zemi. Pak se bez hlesu skácel hned další za ním, třetí se s výkřikem zapotácel a ve stehně mu vězel šíp.

Tři muži mrtví nebo zranění během pár vteřin. Ti, kteří běželi za nimi, najednou ztratili bojový zápal. Možná že příšery na obloze se jim zdály přijatelnější než tenhle smrtonosný déšť šípů. Útočníci se vytráceli zpátky k jihozápadní věži. Když za sebou přirazili dveře, slyšeli, jak v tvrdém dřevě zadrnčely dva šípy.

Will měl chvilku času, aby se ohlédl k lesu. Skandijci už byli téměř u hradeb. Rozdělili se do tří skupinek a každá nesla žebřík. Jeden po druhém žebříky narazily do kamenných hradeb Macindawu a divocí mořští vlci začali s bojovým pokřikem šplhat vzhůru.

Will zjišťoval, jak je na tom Horác. Mladý bojovník klidně hájil své postavení. Ale zatímco čelil třem útočníkům, další se kradl v širokém oblouku po vnitřní straně dřevěného ochozu, aby Horáce napadl zezadu. Will natáhl a vystřelil, téměř lhostejně, a muž se s bolestným výkřikem zřítil dolů na dlažbu.

Na hradbách se ocitl první ze Skandijců. Will se podíval a viděl, že je to Nils Tahač. Žádné překvapení. Z tohoto mořského vlka se stal Horácův stín.

„Pomoz generálovi!“ ukazoval Will.

Nils kývl, spěchal podpořit Horáce a nad hlavou mu v širokém oblouku kroužila bojová sekera.

Vojáci už měli dost práce s Horácem a pohled na obrovského řvoucího Skandijce, jak se na ně řítí v podivné chlupaté kazajce a rohaté helmici, je vyděsil. Začali ustupovat a tlačili se dozadu přes své druhy, kteří stáli za nimi.

Nils do nich udeřil jako beranidlo a rozprášil je na všechny strany. Opatrný ústup se změnil v bezhlavý útěk do úkrytu v severozápadní věži.

Will rozdělával síly, dalších několik bojovníků poslal na pomoc Nilsovi a Horácovi, potom vytvořil obrannou skupinu

připravenou čelit vojákům ze severozápadní věže, kdyby se rozhodli obnovit útok.

Byl spokojen, že si zajistili pevné postavení na západní hradbě, a začal se netrpělivě rozhlížet po Kerenovi a Buttlovi. Nebezpeční byli hlavně oni dva. Většinu posádky tvořili hospodští povaleči a rváči. Will nepochyboval, že před ostřílenými, v boji zocelenými Skandijci se sesypou. Přítomnost některého z vůdců by však mohla posílit jejich odpor a Will věděl, že je životně důležité rychle je vyhledat a vypořádat se s nimi. Jenže nikde po nich nebylo ani památky.

Vyrušil ho bolestný výkřik dole pod hradbami. U třetího žebříku se nacházela skupinka tří Skandijců. Jeden z nich klesl k zemi a v prsou mu vřela střela z kuše. Will viděl, jak po zdi nad nimi sjela další šipka a železný hrot se zajiskřením škrtl o kamennou zeď.

Aby střela zasáhla zeď, musela být vystřelena jedineč z vrcholu severozápadní věže vyčnívající nad hradbami. Podíval se tam a spatřil, že se nad hradbami objevuje hlava a před ní se zvedá kuše.

A právě v tu chvíli se projevilo Willovo velké lukostřelecké umění. Kušíník na věži musel přilícit, zacílit, vzít v úvahu vítr, vzdálenost a skutečnost, že střílí z vyvýšeného postavení, a teprve potom mohl vystřelit. Will vložil šíp, natáhl luk a instinktivně vystřelil, to vše během vteřiny. Muž s kuší vůbec netušil, co ho zasáhlo.

Tělo mrtvého Skandijce zůstalo zapleteno ve spodních příčlích žebříku. Jeho druhové na okamžik zaváhali, a potom se rozběhli k dalším dvěma žebříkům, kde se skupinky čekající na výstup zmenšily. Nahoře na jihozápadní věži mohl být další kušíník. Pokud tam byl, dal si pozor, aby neskončil jako jeho předchůdce, a moudře se vytratil.

* * *

Buttle vykukoval z jihozápadní věže špehýrkou v dubových dveřích. Viděl Skandijce, jak se řadí nahoře na hradbách,

a věděl, že je životně důležité zahnat je zpátky hned. Za dalších pár minut bude jejich postavení nezvratné.

Měl s sebou tucet mužů, hnal je ke dveřím a pobízel je hrozbami, kletbami a ranami plochou stranou meče.

„Jestli se dostanou ještě o kousek dál, jsme všichni mrtví!“ řval a strkal neochotné vojáky před sebou ven na hradby. Zoufale zaútočili na skandijskou linii. Skandijci se smáli, když viděli, jak se blíží.

Buttle za nimi tiše zavřel dveře a sbíhal po schodech dolů do přízemí.

Viděl toho urostlého válečníka, jak bojuje proti vojákům na vzdálenější věži. Poznal ho. Před pár týdny se potkali v lese a Buttle si pamatoval, že ten usmrkanec se k němu choval drze a neuctivě. Buttle se rozhodl, že si to s ním vyřídí. V ochozu přímo za Horácem byly padací dveře a z nádvoří nahoru k nim vedlo schodiště. Přesně tam Buttle zamířil.

* * *

V lese směrem na západ ještě někdo vzpomínal na události posledních týdnů.

Několik dní před útokem Trobar tiše hladil Stín a pod měkkou srstí nahmatl velkou hrbolatou jizvu. Opatrně rozhrnul černé chlupy a spatřil nafialovělou stopu po nedávno zhojené ráně. Zděsil se nad její velikostí. Byl zázrak, že fena takové zranění přežila.

Zeptal se na to Willa a mladý hraničář mu vyprávěl, jak fenu našel a ránu jí ošetřil. Když se Trobar zeptal, kdo zranění způsobil, Will mu řekl, že Buttle, Kerenův nový poručík.

Trobar Buttla znal. Často ho sledoval ze skrytu lesa, když zlosyn s černým vousem projížděl krajem a najímal nové vojáky do hradní posádky.

Ted, uvažoval Trobar, Buttle zaplatí za zranění, které feně způsobil. Obr byl obvykle jemný a mírný člověk. Pomyšlení na muka, která prožila jeho přítelkyně, a na ukrutnost muže, který to způsobil, mu však zatvrdilo srdce. Když slyšel, že na

hradbách začala zuřit bitva, vytáhl mohutnou palici, kterou si předtím vyrobil z tlusté větve, a potichu klusal přes louku k opuštěným žebříkům u paty západní hradební zdi Macindawu.

* * *

Nils vedl pětici skandijských spolubojovníků do divokého útoku na prořídlou řadu obránců Macindawu. Nečekaně prudký útok nakonec připravil Kerenovy muže o zbytek chuti k boji a oni bezhlavě ustupovali do úkrytu v severozápadní věži a zajímalo je jen jediné – aby se mezi nimi a těmi zuřivými vousatými válečníky zabouchly její bytelné dubové dveře.

Zatímco členové hradní posádky prchali, strkali se a tlačili, kdo se ke dveřím dostane první, Horác ustoupil stranou. Usoudil, že s tímhle si Skandijci poradí i bez něj. Na zápěstí ruky, v níž držel meč, měl šrám od dýky a teď si udělal čas, aby ho ovázal kouskem čistého plátna, který vytáhl z vnitřní kapsy. Rána nebyla nebezpečná, i když docela bolela. Ale nepříjemnost to byla. Krev stékala dolů po ruce a meč klouzal a špatně se držel. Horác opřel meč o hradby a soustředěně utahoval plátno kolem rány.

„Horáci!“

Přerušil ošetřování a zvedl oči směrem, kde na jednom z velkých kamenů zubatého hradního cimbuří pevně stál Will. Hraničář ukazoval lukem dolů na vnitřní nádvoří. Horác poodešel pár kroků od předprsně, aby měl lepší výhled, a stačil ještě zahlédnout, jak do dveří obytné hlavní věže vklouzla nějaká postava.

„To je Keren!“ pokračoval Will. „Jde za Alyss!“

Horác rychle zvažoval situaci. Will už tu nemusel být, měli všechno v podstatě pod kontrolou. A on je ten nejlepší, kdo může pronásledovat zrádného rytíře.

„Chyt’ ho!“ zakřičel. „Já se tady o to postarám a přijdu za tebou, až budu moci!“

Will přikývl a seskočil z cimbuří. Běžel k okraji ochozu a upřeně se zadíval na nádvoří třináct stop pod ním. Horác si na chvílku myslel, že se chystá skočit z ochozu po hlavě na dláždění, ale Will už viděl rychlou cestu dolů.

Pár kroků od něj se nacházelo lano a plošina s rumpálem, která se dala vytahovat a spouštět mezi hradbami a nádvořím. Měla sloužit obráncům na hradbách k dopravě zbraní, střel do kuší, kamení a kotlů s vroucí vodou nebo olejem. Will si navlékl luk přes rameno, hmátl po laně, zaklesl se kolem něj nohama, aby mohl řídit rychlost sestupu, a sjel dolů na nádvoří.

Horác se opět soustředil na nouzový ob vaz. Jeden konec přidržoval v zubech a levou rukou vázal nemotorný uzel. Prohlížel si výsledek. Prozatím to stačí, pomyslel si. A kromě toho, boj už téměř skončil.

Téměř.

Horácovy bojové instinkty byly velice jemné. Každý cizí a nevysvětlitelný zvuk znamenal možné ohrožení a on právě jeden takový za sebou zaslechl – slabé zaskřípění, když kdosi pohnul mírně rezivělými a málo používanými závěsy dveří.

Horác se obrátil za zvukem a spatřil Johna Buttla, jak vylézá zpod padacích dveří v hradním ochozu.

Třicet tři

Dlouhán viděl, že Horác není ozbrojen, a tvář mu rozštípl vlčí škleb. V jedné ruce držel těžké kopí a v druhé meč. Horác neměl nic, jen kulatý štít navlečený na zádech.

Horác vrhl pohled na svůj meč, opřený o zeď několik kroků od něj. Skoro zároveň se dal do pohybu, jenže Buttle byl ďábelsky rychlý. Prudce se rozpřáhl pravačkou a mrští kopím s cílem zasáhnout Horáce dřív, než se dostane k meči. I když byl Horác už v pohybu, uvědomil si nebezpečí, stočil se doprava, vrhl se na dřevěný ochoz a rychle se překulil na záda.

Unikl smrti jen o vlásek. Buttle ho s hadí rychlostí pronásledoval a čepel meče se zakousla do prken hned vedle Horácova lokte. Horác podrazil Buttlovi nohu pod kolenem a zbavil ho rovnováhy. V těch několika vteřinách, které získal, se zvedl na nohy, setřásl ze zad štít, oběma rukama sevřel jeho okraje a držel ho před sebou.

Se štítem v této poloze odrazil další dva Buttlovy výpady. Pak nečekaně levou rukou pustil štít, v oblouku vedeném shora s ním švihl po Buttlově hlavě a těžký ocelový kotouč se náhle změnil z čistě obranného prostředku v těžkopádnou útočnou zbraň.

Buttle, zaskočený nečekaným vývojem, se pokusil štít odvrátit čepelí meče, ale vzápětí si uvědomil, že štít je příliš těžký, a uskočil vzad. Horác využil výhodu a rozháněl se štítem v širokých obloucích vedených vysoko i nízko a pokoušel se zasáhnout Buttla do nohou, trupu nebo hlavy.

Ale jen hrál o čas a byl si toho vědom. Jakmile se Buttle vzpamatoval z počátečního překvapení, mohl využívat větší pohyblivost meče a prokázat, jak nemotornou a zcela nevhodnou zbraní je štít. Začal útočit Horácovi na tělo, takže mladý bojovník byl nucen znovu sevřít štít oběma rukama a používat ho výlučně k obraně, a Buttle vyrážel vpřed, útočil, sekal a hledal skulinu v mladíkově obraně.

Na Horácově místě by se většina bojovníků vzdala nebo prchla. Ale Horác nikdy porážku nepřijímal. Byla to jedna z vlastností, která z něj dělala vynikajícího válečníka.

Zatímco vykrýval výpady Buttlova meče, usilovně přemýšlel a snažil se najít způsob, jak vousáče před sebou porazit.

Kdyby mohl ještě jednou nasadit štít na levou ruku a vytasit dýku, mohl by... ale věděl, že Buttle mu nikdy neposkytne čas, který na to potřeboval.

Uvažoval, že by roztočený štít hodil jako obrovský disk proti Buttlovi, a zatímco by se mu protivník snažil vyhnout, vrhl by se na něj s dýkou. Jenže Buttle byl rychlý – tak rychlý jako žádný jiný protivník, proti němuž Horác kdy stál – a tenhle pokus by byl určitě jeho poslední.

Vykryl další dva seký a odrazil výpad. Buttle byl rychlý, ale nebyl příliš zručný ani vynalézavý šermíř, uvědomil si Horác. Po nějakou dobu nejspíš dokáže jeho údery krýt. Ale stačila jediná chyba a bylo by po všem.

Meč ťal do okraje štítu, zasekl se a několik vteřin v něm držel. Oba protivníci tahali a každý se snažil vytrhnout soupeři jeho zbraň. Meč se nakonec uvolnil a Buttle se zapotácel dozadu. Ale i při tom ještě stačil hrotem meče Horáce ohrožovat.

Horác přimhouřil oči. Kdyby k tomu došlo ještě jednou, bude klást odpor zhruba vteřinu a pak štít pustí. Až Buttle zavravorá, s čepelí meče zatíženou štítem, Horác by se mohl pokusit tasit dýku. Nahrbil se, pomalu kroužil a sledoval v Buttlových očích náznak dalšího útoku. Teď, když měl přesný plán, zaplavil ho pocit klidu. Vzpomněl si, že stejně se cítil před lety, těsně předtím, než se vrhl před koně útočícího Morgaratha, aby odbojného lorda vyhodil ze sedla.

Buttle si všiml pohledu v mladíkových očích a cítil, jak se mu vnitřnosti zkroutily strachem. Muž ozbrojený pouze štítem by neměl vypadat tak sebejistě, když stojí tváří v tvář muži s mečem. A přece měl pocit, že Horác předvídá konec souboje, takový, při němž bude Buttle poražen. Předstíral výpad a potom sek shora. Horác se pokaždé pohnul jen nepatrně. Rychlost jeho reakcí dovolovala, aby si podobných falešných útoků v podstatě nevšímal.

Starší z obou mužů se zamračil. Na rozdíl od Horáce neměl žádný skutečný plán útoku, kromě neutuchající touhy vysokého bojovníka zabít. A s tím dosud nijak nepokročil. Zdálo se, že mladík má vždycky spoustu času nastavit štít proti jeho výpadům, sekům a útokům. A Buttle si až příliš dobře všiml těžké dýky, která visela Horácovi po pravém boku.

Stáli tváří v tvář, zvolna kroužili a štít i meč se pohybovaly zároveň. Útok. Obrana.

A pak se patová situace v mžiku změnila.

Horác koutkem oka vnímal, že se na hradbách nad jedním ze žebříků náhle objevila ohromná postava. Trobar se na vteřinu vztyčil nad nimi, spatřil Buttla a skočil na ochoz. V rukou svíral velkou dřevěnou palici. Bez okolků zaútočil na člověka, který se pokusil zabít Stín, a oháněl se palicí v širokých, vražedných obloucích.

Buttle zoufale ustupoval, krčil se a uskakoval, aby se vyhnul ohromné palici. Trobar se neohrabaně kolébal za ním, ale přesto s překvapivou rychlostí hnal Johna Buttla před sebou. Máchal palicí a ta dunivě narážela do kamenné zdi i dřevěného ochozu. Při jednom švihy se z ochozu odštípla osmipalcová

tříška a roztočená odlétla do tmy. Trobar funěl námahou a nespouštěl oči z muže, který ublížil Stín.

Jenomže odvaha a touha po pomstě nestačily. Trobar byl navzdory svému hrozivému vzhledu naprosto nezkušený v zacházení se zbraněmi a v boji. Těžkopádné drtivé údery palicí byly jen pudovým projevem jeho vzteku. Jak se vyčerpával, pohyby byly stále nejistější, údery zběsilejší a on sám zranitelnější vůči Buttlovým protiúderům.

Horác věděl, jak boj skončí. Rychle běžel zpátky ke zdi pro meč, protože během potyčky s Buttlem se od něj kus vzdálili. Pevně sevřel v dlani známou rukojeť, když vtom za sebou uslyšel polekaný bolestný výkřik. Ohlédl se a viděl, jak palice vypadla Trobarovi z nejistých rukou a Buttle vytahuje meč z obrova boku.

Trobar stížený náhlou prudkou bolestí se chytil za bok a ucítil, jak mu mezi prsty prýští teplá krev. Jen díky velké síle se ještě několik vteřin udržel na nohou. Nechápatě se podíval na místo, kam ho zasáhl meč. Takhle se musela cítit Stín, pomyslel si mlhavě. Viděl, že Buttle se znovu chystá k výpadu, a zoufale rozhodil rukama, aby ránu mečem odvrátil.

Hrot čepele pronikl do silného předloktí, projel svaly a narazil na kost. Trobar znovu zakňučel bolestí a Buttle vztekle vytáhl meč. Mířil na obrovo srdce, ale Trobarova reakce mu to v poslední chvíli překazila.

Tak teď, pomyslel si.

Ale další příležitost už nedostal. Když čepel opět prudce vyrazila vpřed, Horácův meč ji smetl stranou. A John Buttle poznal, jak vypadá skutečné šermířské umění.

Klopýtavě ustupoval před Horácovými bleskurychlými a měnícími se výpady, nikdy nevěděl, jakým způsobem bude proveden další úder. Horácův meč byl jako kruh blýskající se ve světle pochodní, nepřetržitý útok nedopřál Buttlovi žádný čas, aby naplánoval protiútok, a stěží nějaký čas, aby se bránil.

Držel teď meč oběma rukama, zděšen drtivou silou, kterou cítil za každým z Horácových úderů, vedených jednou rukou a zdánlivě bez sebemenší námahy. Každý ho zasáhl, do rukou,

zápěstí, paží. Věděl, že nemůže ani doufat, že by tohoto muže porazil, takže udělal to jediné, co znal.

Uskočil a pustil meč – slyšel, jak na dřevěném ochozu zařinčel.

Potom klesl na kolena a široce rozpráhl ruce.

„Milost!“ volal ochraptěle. „Prosím! Vzdávám se! Milost, prosím tě!“

Horác už zahájil sek směrem dolů a oči mu blýskly, jak se snažil meč zastavit. Buttler viděl, že rána se blíží, přikrčil se a odvrátil tvář od jisté smrti. Náhlá bolest nepřicházela, a tak se ustrašeně podíval a viděl, že Horác nad ním stojí se zhnuseným výrazem ve tváři.

„Ty jsi vážně kus zbabělého mizery, co?“ ulevil si Horác. Ohlédl se směrem, kde Trobarovo obrovské tělo kleslo na ochoz a krev se zvolna vsakovala do dřeva. Pak se vrátil pohledem k Buttlovi a vzpomněl si na všechno, co mu řekli Gundar s Willem. Jedním plynulým pohybem zasunul meč do pochvy. Viděl, jak v očích klečícího muže vzplálo světlo naděje, podbarvené lstivým a vychytralým výrazem.

Zbabělci a rváči jsou všichni stejní, napadlo Horáce. V myšlenkách se vrátil do minulosti, ke střetu se třemi surovci, kteří mu dělali ze života peklo, když byl první rok učněm.

V náhlém návalu zlosti popadl Horác Buttla pod krkem za kazajku, vytáhl ho na nohy a zasadil mu prudkou ránu pěstí, dokonale načasovanou, dokonale vyváženou a dokonale provedenou. Neudělal při tom ani jeden zbytečný pohyb.

Buttler zařval, když ucítil, jak mu rána vyrazila čelist z kloubů. Před očima se mu zatmělo a kolena zrosolovatěla. Horác pustil kazajku a nechal bezduché tělo, aby se zhroutilo na ochoz. Při pádu se ještě otlouklo o kamennou zeď. Horác potřásl hlavou, otočil se a spěchal k Trobarovi.

Obr byl naživu, ale ztratil mnoho krve. Horác ho opatrně obrátil a sáhl do váčku první pomoci, který mu visel vzadu na opasku. Dlouhá a trpká zkušenost ho naučila, aby ho do boje vždy nosil s sebou. Vytáhl z váčku čistý obvaz, přiložil ho k ráně v Trobarově boku a stáhl ho obrovským vlastním páskem.

Obvaz se okamžitě nasákl krví, ale aspoň zpomalil krvácení. Trobarovy oči se otevřely a obr nechápavě pohlédl na Horáce. Horác se přinutil k úsměvu.

„Budeš v pořádku,“ uklidňoval obra. Trobarovy rty se pohnuly, ale Horác ho zadržel.

„Nesnaž se mluvit. Odpočívej. Malcolm tě dá zase do pořádku,“ sliboval. Doufal, že se mu v očích neodráží pochybnost, kterou cítil. Zranění bylo vážné a věděl, že bude těžkou zkouškou i pro Malcolmovo umění.

Trobar se však opět pokusil promluvit a tentokrát se mu podařilo nezřetelně zaskuhrat. Pak si Horác všiml úzkosti v obrovských očích. A zároveň pochopil, že Trobar nehledí na něj. Díval se někam za něj.

Prudce se otočil. Nad ním stál Buttle, tvář měl napuchlou a pokroucenou, krev mu vytékala z úst a nad hlavou svíral v obou rukou meč. Oči mu svítily nenávistí. Nenávistí a triumfem. V příští vteřině bude Horác mrtev.

Ale žádná příští vteřina nebyla. Ozval se zvláštní dutý svist a ze tmy přiletěla roztočená sekera Gundara Bijce.

Osmnáct liber poctivého dřeva a masivního železa zasáhlo Buttla do zad. Hekl bolestí a oči strnuly překvapením i zděšením. Pod silou úderu zakolísal a meč mu vypadl z rukou. Chabě se pokusil hmátnout za záda a zbavit se velké zbraně, ale chyběla mu síla a nemělo to smysl. Udělal krok doleva, zakymácel se a zavrával.

A s hlasitým žuchnutím se zřítil na temné nádvoří dole pod nimi.

Horác vyčerpaně vstal, když k nim Gundar dorazil.

„Pěkný hod,“ řekl.

Skandijec přitakal. „Víc jsem udělat nemoh,“ vysvětloval. „Věděl jsem, že se k tobě nedostanu včas.“

Ustaraně hleděl přes okraj ochozu na zhroucenou postavu dole na kamenném dláždění. Horác k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.

„S ním si nedělej starost. Je po něm,“ řekl.

Gundar se na něj přezíravě podíval. „Toho at’ vezme čert.
Ale co moje sekera?“

Třicet čtyři

Obránci na obou koncích západní hradby mezitím ustoupili do dvou rohových věží. Horác zkoumal bytelné dubové dveře jihozápadní věže a mračil se. Aby je prorazili, chtělo by to malé beranidlo, uvažoval. A předpokládal, že s dveřmi severozápadní věže to nebude o nic lehčí. Zdola uslyšel výkřiky a dusot pádících nohou. Nahlédl přes okraj ochozu a spatřil členy hradní posádky, jak vybíhají ven z věží na nádvoří. Mířili k opevněné strážnici u hlavní brány v naději, že jim poskytně úkryt před útočníky.

Cesta dolů oběma věžemi byla zatarasená. Ale sám Buttle jim ukázal, kudy vede na nádvoří jiná cesta. Horác shromáždil Skandijce kolem sebe. Několik jich bylo v boji zraněno, a tak dva nechal nahoře, aby se postarali o Trobara. Ostatní byli stále schopní boje. Vedl je dolů po úzkém schodišti pod padacími dveřmi, které použil Buttle. Věděl, že až vyjdou na nádvoří, budou se Skandijci chtít jako smečka pustit za ustupující posádkou.

S vynaložením velké síly vůle je zadržel, dokud nesešli dolů všichni, a pak z nich vytvořil šípovou formaci, v níž on byl na špičce a Gundar s Nilsem po jeho pravém a levém boku.

Rovnoměrným a ukázněným poklusem je vedl za prchajícími obránci, kteří se strkali u úzkého vchodu do strážnice.

Ti, kdo už byli ve strážnici a slyšeli bojovou píseň blížících se Skandijců, zabouchli železem pobité dveře a téměř dvacet svých kamarádů nechali stát venku před zdí a čelit útočníkům. Když se vzdálenost mezi oběma skupinami snížila na necelých patnáct kroků, Horác zvedl pravou ruku a krátkým povelom Skandijce zastavil. Měl od přírody velitelský talent a Skandijce vůbec nenapadlo, že by ho neposlechli.

„Vytvořte řadu,“ poručil. Šípový útvar se rozvinul v řadu a stál čelem k vyděšenému nepříteli.

„Dám vám jednu možnost, abyste se vzdali,“ oslovil Horác vojáky z posádky. „Ta možnost platí teď.“

Kerenovi muži ustrašeně sledovali Skandijce. Za obvyklých okolností by se bez váhání vzdali, jenže tahle bitva zdaleka nebyla obvyklá. Věděli, že divocí mořští vlci jsou ve spolku s nadpřirozenými silami. Všichni viděli děsivé přízraky, které vystupovaly z mlhy na jihu. Netušili, co by se s nimi stalo, kdyby se vzdali. Možná by je obětovali tomu obřímu bojovníkovi, jehož předtím spatřili, nebo zloduchům s rudou tváří, kteří létali vzhůru k noční obloze. Tohle bylo víc než obyčejná bitva, to věděli všichni. V této bitvě stáli proti silám z jiného světa, proti temnému čarodějnému zlu, a takovému nepříteli by se žádný rozumný člověk nevzdal.

Horácovu výzvu uvítalo dlouhé ticho. Nikdo z posádky se neodvažoval. Nikdo se nechtěl oddělit od ostatních. Nakonec Horác odevzdaně pokrčil rameny.

„Možnost dostali,“ řekl klidně. Nato se otočil ke skirlovi vlčí lodě. „Gundare, můžeš se o tohle postarat?“

Gundar už zase třímal svou sekeru a nemohl se dočkat, až ji použije. Posměšně ohrnul nos: „O tuhle bandu špinavců?“ řekl. „To klidně zvládneme s Nilsem sami. Ty jdi na pomoc hraničářovi, generále.“

Horác přikývl. Lehce zasunul meč zpátky do pochvy a opustil řadu. Gundar počkal, až jeden ze Skandijců zaplní

Horácovo místo, potom pozvedl sekeru a zahřímal osvědčený skandijský povel k boji: „Za mnou, chlapi!“

Třiadvacet hrdel zaburácelo a bojová linie vyrazila kupředu. Ocel zařinčela, když udeřili do obránců a tlačili vyděšenou hradní posádku ke kamenné zdi strážnice. Horác vteřinku nebo dvě počkal a pak se otočil a rozběhl se k hlavní věži.

* * *

Will vešel do obytné věže o pár minut dříve než Horác. Vstupní dvorana a hodovní síň za ní byly opuštěné. Celá posádka je nejspíš na hradbách, uvědomil si, a sloužící se asi krčí někde dole ve sklepích a v kuchyni.

Věděl, že Keren pravděpodobně zamířil nahoru do věže. Rozběhl se ke schodišti umístěnému uprostřed. V základně byla věž velmi rozlehlá a v přízemí a prvních dvou poschodích se nacházela hodovní síň, ložnice a správní kanceláře. Nad touto základnou se věž zužovala směrem k severním hradbám tak, že se v každém vyšším poschodí mohly nacházet nejvýš dvě místnosti.

Ve spodních poschodích věže bylo uprostřed široké kamenné schodiště, které se dalo těžko bránit. Věděl však, že výš je schodiště úzké a točité. Bylo pravotočivé, tak aby ten, kdo stoupá po schodech s mečem v pravé ruce, byl v nevýhodě oproti obránci pravákovi. Aby pravoruký útočník mohl použít meč, musel se odkrýt celý, zatímco obránce mohl bojovat jen s nechráněným pravým bokem. Tak se hradní věže běžně stavěly.

Vyběhl první tři poschodí, potom zahnul vlevo k točitému schodišti a zpomalil. Neviděl, co číhá vzadu za obloukovými kamennými zdmi, a bylo jen prozíravé předpokládat, že tam Keren postavil vojáky, aby zadrželi všechny pronásledovatele. Jelikož útočníci mohli postupovat pouze po jednom, schodiště by dokázal hodně dlouho udržet jediný muž.

Will pohlédl na luk ve své ruce a usoudil, že pro boj na úzkém schodišti není tou pravou zbraní. Přetáhl ho přes rameno

a raději vytasil saxonský nůž. Byl dost těžký, aby odrazil úder mečem, a také dost krátký, aby se s ním mohl snadno rozmáchnout v omezeném prostoru.

Napadlo ho, že je to přece jen lepší volba.

U paty schodiště ze zastavil a vydýchal se. Tichý postup mohl být v dané situaci jeho hlavní výhodou a je těžké zůstat potichu, když člověk lapá po dechu. Obezřetně vykročil po schodech vzhůru a měkké boty neslyšně našlapovaly na kameny. Byl rád, že schodiště je kamenné. Na některých hradech budovali stavitelé volně zavěšená dřevěná schodiště, která pod nohama vzdorovitě vrzala.

Opatrně se kradl nahoru. Schodiště v pravidelných odstupech osvětlovaly pochodně v držácích. Znamenaly pro něj další potíže. Když minul první, na stěně před ním se náhle objevil jeho protáhlý stín, který upozorňoval na jeho postup víc než dostatečně. Kdyby on bránil tyhle schody, uvažoval, počkal by si za jednou z pochodní, až se přiblíží vetřelcův stín, aby mohl...

Ve svitu pochodně se rudě blýskla čepel meče, která po něm shora sekla!

Uskočil vzad, nějak se mu podařilo udržet se na nohou a meč se zajiskřením udeřil do zdi a schodů. Srdce mu bušilo. Neviditelný obránce se s ním očividně shodoval ve výběru nejlepšího místa, kde si na útočníka počkat. Stál a vyčkával, jestli se šermíř na schodech nad ním ukáže. Nebylo tam ale nic. Zaslechl slabé cinknutí kovu, mužova drátěná košile pravděpodobně škrábala o kámen, když měnil polohu.

Vteřiny mýjely. Will zamračeně zvažoval situaci. Všechny výhody byly na straně toho nahoře. Mohl zůstat neviděn. Stíny, které vrhalo světlo pochodně, ho na Willa včas upozorní...

Světlo pochodně! To byla správná odpověď!

Sestoupil o několik schodů níž a sáhl po pochodni usazené v držáku. Vytáhl ji a znovu se vydal po schodech nahoru. Saxonský nůž držel v pravé ruce a v levé pochodeň, co možná nejdál od sebe.

Zastavil se těsně před místem, kde ze tmy přišel náhlý útok, a zespoda vyhodil pochodeň nahoru na schodiště.

Narazila do vnější zdi, odlétla doprostřed schodů a mihotavým neurčitým světlem zezadu ozářila místo, kde čekal obránce.

Will spatřil, jak se nad schodištěm zvedl obrovský stín, protože muž nad ním mířil k pochodni, aby ji zvedl a hodil zase dolů. Využil jeho chvilkové nepozornosti a vrhl se po schodech vzhůru. Ještě stihl zadoufat, že nahoře narazí pouze na jednoho muže. Na schodech byla temná postava, v předklonu sahala po pochodni a zakrývala její světlo. Muž ho uviděl příliš pozdě a v nepevném postoji se nemotorně šikmo ohnal mečem.

Will výpad snadno odrazil, čepel meče zaskřípala o kameny a on pokračoval v prudkém pohybu vzhůru. Cítil, jak saxonský nůž pronikl do masa. Muž zařval bolestí a zapotácel se. Narazil do Willa a hraničář ho chytil levou rukou, právě včas. Čekal tam druhý muž, teď vyskočil a sekl po Willovi mečem. Ráně však stálo v cestě tělo jeho kamaráda, padající na Willa. První obránce znovu vykřikl, protože meč ho zasáhl do zad a protál mu drátěnou košili. Will ho prudce odstrčil od sebe, uskočil zpátky dolů po schodech a tělo zůstalo mezi ním a druhým obráncem. Zraněný muž zůstal ležet a sténal a Will spatřil další pohyblivý stín a slyšel těžký dupot okovaných bot. Druhý obránce se stahoval nahoru, aby mezi sebou a Willem měl další pochodeň.

Světlo na schodech bylo ponuré a neurčité, pochodeň nebyla zastrčena v držáku, ležela na schodech. Will opět postupoval opatrně vpřed a špičkou saxonského nože smetl meč padlého muže dolů ze schodů. Meč s hlasitým zařinčením narazil na kameny. Will se znovu vydal vpřed, postupoval nekonečně pomalu, aby se vyhnul sebemenšímu hluku, a sluchem pátral v tichu po nějaké známce pohybu.

Pak to uslyšel. Dýchání. Bylo sotva slyšitelné, ale Willovi přesto neuniklo – nádechy a výdechy muže, jemuž prudce bije srdce v hrudi. Will věděl, že nemůže být dál než několik kroků

od něj. Zastavil se a dusil se netrpělivostí. Někde nad ním byl Keren u Alyss a bůhví, co jí prováděl, zatímco Will tu ztrácel čas hraním na honěnou s těmihle chlapy. Usilovně hledal nějaký nápad, ale žádný nepřicházel.

Prudce vyběhl čtyři schody nahoru, pak rychle uskočil a o kameny třeskl další meč vedený rukou neviditelného obránce. Ten muž byl ve střehu. Čekal na Willa hned za dalším ohybem schodiště.

Ve Willově hlavě se začal rýsovat nápad. Odhadoval mužovu polohu, očima měřil zakřivení vnější zdi schodiště. Obránce bude přesně za ohybem zdi... takže kdyby Will o kousek couvl, mohl by najít bod ležící uprostřed mezi ním a neviditelným obráncem.

Tiše sestoupil o tři schody níž. Pak o čtvrtý.

Zasunul saxonský nůž a z ramenou stáhl luk. Opatrně vložil šíp, upřeně se zadíval na zeď a zvolil bod v polovině vzdálenosti mezi svojí polohou a polohou muže, který na něj čekal. Zvedl luk, natáhl, mířil na kamennou zeď nad sebou a chvíli odhadoval pravé místo.

Potom vystřelil.

A v rychlém sledu, tak jak to dokáže jen hraničář, během pár okamžiků vyslal za prvním šípem další tři, všechny zacílené na oblouk zdi, každý s drobnou odchylkou. Šípy dopadly, prudce se odrazily od kamene, až to zajiskřilo, a v nečekané salvě vlétly za ohyb zdi.

Nad sebou uslyšel Will udivený výkřik, pak přidušenou kletbu a křísnutí kovu o kámen, když přinejmenším jeden ze šípů našel nějaký cíl. Jenže to už se řítíl nahoru po schodech a překvapil vylekaného obránce.

Muž, zcela zaskočený náhlou salvou odražených strel, pustil meč a snažil se vyprostit šíp z bolestivé rány v boku. Když se Will objevil, vyděšeně vzhlédl a sjel pohledem stranou, kde na schodu ležel jeho meč. Právě tato chvíle zdržení přivodila jeho pád, a to doslova. Will ho popadl vpředu za košili, prudce ho strhl na vnější zeď a poslal hlavou napřed ze schodů. Muž řval bolestí, protože šíp se mu při pádu zaryl hlouběji do těla.

Pak ztichl a bylo slyšet jen to, jak jeho bezvládné tělo sjíždí po schodech níž a níž.

Will zvedl své tři šípy a krátce je prohlédl. Hroty byly malinko ohnuté, jak se odrazily od zdi, ale znovu mohly posloužit stejnému účelu. Vlastně, pomyslel si pochmurně, se teď k němu hodily ještě lépe. Tiše pokračoval po schodech vzhůru, ostražitý vůči dalšímu náhlému útoku.

Ale k žádnému už nedošlo. Třetí Kerenův voják slyšel, jak jeho dva druhy přemohl tajemný útočník. Nic neviděl. Donesl se k němu však křik a třesk mečů a šípů o kámen a zlověstné zvuky lidských těl padajících ze schodů. Čekal v ohybu schodiště a pak spatřil protáhlý stín toho, kdo zneškodnil jeho druhy. Viděl, že stín míří k němu, protože útočník vystupoval po schodech.

Jeho nervy nevydržely. Slyšel křik Skandijců na nádvoří. Věděl, že je po bitvě. Viděl předtím ty nestvůrné stíny na noční obloze. Teď viděl další stín, jak po něm tiše jde. Otočil se a utíkal nahoru po schodech k dalšímu odpočívadlu, kde se mu nabízel úkryt ve věžní komnatě. Vpadl dovnitř, zabouchl za sebou dveře a zastrčil závoru, aby vetřelec zůstal venku.

Will slyšel pádící kroky. Slyšel, jak se zabouchly dveře. Hodil opatrnost za hlavu a řítil se po schodech nahoru jako jedna z Malcolmových světlic. Bral je po dvou i po třech, aby se k Alyss dostal dřív, než jí Keren ublíží.

Třicet pět

Vysoko ve věži nad hradním nádvořím Alyss slyšela první výkřiky strážných z jižních hradeb a přešla k oknu právě včas, aby spatřila obrovité obrazy, které Malcolm promítal na noční oblohu. V temném obřím bojovníkovi poznala přízrak, který popisoval Will. Pak se objevovaly ostatní obrazy následované úžasnou podívanou na světlice s hlavou démona, které létaly k nebi a vybuchovaly. Bystře pochopila, že tak pečlivě provedené představení musí mít svůj cíl, jiný než pouze vyděsit hradní posádku.

Útok na hrad právě začal.

Alyss se dovtípila, jak byly obrazy vytvořeny, a věděla, že jsou neškodné. Volání a výkřiky stoupající k věžnímu oknu prozrazovaly, že vojáci na hradbách jsou pohledem na záhadná zjevení jaksepatří vyděšeni.

Jsou vyděšení a nepozorní.

Věžní okno vedlo na jih a ona shlížela dolů na jižní hradby pod sebou a potlačovala neblahé pocity, které v ní tak velká hloubka vyvolávala. Viděla obě hradební věže a všimla si i vojáků, kteří se ze západních hradeb přesunovali k jižním, kde se Malcolmovo světelné představení jevilo jako zjevná hrozba. Ihned pochopila, že všechny ty zvuky a světla slouží

k odvedení pozornosti. Skutečný útok měl být soustředěn na západní, severní nebo východní hradby. Will a Horác každým okamžikem povedou své muže do útoku. Při tom pomyslení se jí rozbušilo srdce.

Rozhlédla se po místnosti a uvažovala, co by mohla udělat, aby se na útok připravila. Will pro ni přijde, to věděla bezpečně. Jenže kudy? Schodiště ve věži dokázala snadno ubránit pouhá hrstka mužů. Takže zbývala cesta zvenčí, kudy přišel minule. Žaludek se jí sevřel při představě, že by po ní mohl chtít, aby sešplhala dolů s ním – mohla to být jediná cesta z věže ven. Pak pevně zaťala zuby. Kdyby ji o to Will požádal, udělala by to – navzdory svému strachu z výšek. Byla přece araluenská královská kurýrka, a ne hloupá rozmazlená ženská, kterou předtím hrála.

Jemným tahem vyzkoušela dvě prostřední tyče v okně. Už držely jen na tenoučkém proužku kovu. Každou noc nalévala do jamky u zapuštění tyčí trošičku kyseliny, takže byly téměř rozežrané. Láhev s kyselinou, ukrytá v hlubokém žlábků v překladu nad oknem, byla ještě ze čtvrtiny plná, což na dokončení práce bohatě stačilo.

Uslyšela nové výkřiky a podívala se dolů. Natahovala hlavu co nejdál po straně okna, aby lépe viděla na západní hradby. Zdálo se, že křik přichází odtamtud, a viděla také, jak se skupinka mužů rozběhla podél jižní hradby k jihozápadní věži. Ted' neomylně slyšela třesk zbraní, řinčení mečů a údery seker do štítů. Srdce jí zaplesalo, když pochopila, že na západních hradbách jsou útočníci. V trýznivé bezmoci přešlapovala z nohy na nohu a přála si, aby mohla dohlédnout dál na západní hradby, kde se boj odehrával. Okno vedoucí na jih jí to však neumožňovalo. Viděla jen jihozápadní věž a prvních zhruba deset stop ochozu. Musela prostě čekat, až se dozví, co se děje.

Tiše přešla k židli u stolu. Rozvážně ji odsunula, usedla s rukama v klíně a nohama u sebe a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Zavřela oči a cítila, jak se uvolňuje. Musela se spolehnout na Willa. Věděla, že Will nikdy nedovolí, aby jí někdo ublížil.

Právě když se rozbušené srdce začalo zklidňovat, dveře do věžní cely se rozrazily a dovnitř vpadl Keren s mečem v ruce.

Po přívětivé a bezstarostné osobě, kterou hrál v uplynulých týdnech, nebylo teď v tom zmatku, kdy hrad čelil útoku a vojáci se pod ztečí hroutili, ani památky.

Alyss prudce vstala a židle se za jejími zády převrátila. Asi vteřinu stáli čelem k sobě a její ruce zajely za záda a prsty pátraly v rukávu po uklidňujícím kamínku. Jenže Keren už byl u ní, popadl ji za ruku a přitahoval ji k sobě. Jak jí vytáhl pravou ruku zpoza zad, malý hvězdný kámen vyklouzl z rukávu, klepl o podlahu a odkutálel se ke stolu. Keren se rychle rozhlédl, co způsobilo ten hluk, ale nic neviděl. Alyss leknutím slabě vykřikla a chtěla se pro kámen sehnout, jenže Keren byl na ni moc silný. Zkroutil jí ruku a napůl ji odvedl a napůl dostrkal do rohu cely.

„Do kouta, zatraceně!“ ucedil. Něco kutil na jilci meče a její oči sjely dolů, aby se podívala, co provádí. Hruška byla potažena jemnou kůží převázanou koženým řemínkem a Keren horečně rozvazoval uzel. Alyss se vytáhla v celé své výšce, zvedla bradu a napřímila záda. Smála se na zrádce. Veškerá jeho bezstarostná sebejistota byla pryč. Kolem krku cítil katovu oprátku – odměnu za velezradu.

„Je po všem, Kerene,“ řekla klidně. „Každou chvíli vejde do dveří Will a s vaším malým plánem bude konec.“

Vzhlédl a ona spatřila v jeho očích nenávist. Nenávist k její osobě, protože ho odmítla, a nenávist k jejímu postavení, protože představovala zemi a krále, které zradil.

„Ne tak docela,“ prohlásil. Konečně uzel rozvázal a stáhl potah z jilce meče. Když jilec uviděla, leknutím zalapala po dechu.

Hrušku meče tvořil modrý kámen, který Keren používal, aby ji zhypnotizoval. Přistrčil meč k ní jilcem napřed a zářivý modrý kámen zvedl do výše očí.

„Jen klid, Alyss,“ konejšil ji. „Uvolněte se a nebraňte se té modré kráse.“

Cítala, jak se jí kámen zmocňuje proti její vůli, a vnímala pocit tepla a štěstí, který vyzařoval. Pokoušela se vybavit si Willovu tvář, ale byl tu jen modrý kámen... ta krásná modrá barva... modrá barva oceánu... *Ne*, vykřikla v duchu. *Nevšímej si toho kamene! Mysli na Willa!* Jenže ta modrá záře byla tak příjemná... *Mysli na dobu, kdy jsme byli malí a...* kámen byl opravdu krásný... chtěl, aby se uvolnila. Kámen znamenal mír. Krásné modré proměnlivé světlo, klid a mír, uvolnění a... *Wille! Kde jsi?* Zapomeň na Willa. Will je pryč. Je tady kámen. Je tu modrá barva. Je tu mír.

Plamínek odporu v její mysli, který zoufale bojoval proti hypnotizujícímu vlivu kamene, zvolna skomíral, až zhasl. Kámen si ji podmanil. Naprosto.

„Vezměte meč,“ přikázal Keren a ona to provedla. Držela ho před sebou vztyčený jako kříž, s rukama na čepeli několik palců pod záštitou. Hrušku měla v úrovni očí, upřeně zírала do hlubin modrého kamene a objevovala další chvějivé vrstvy. Vnímala pohyblivý proud barvy, který ji okouzloval, hrál a pohlcoval.

„Pomůžete mi se odsud dostat,“ oznámil jí Keren. Velmi zvolna přikývla.

„Jistě, pomůžu,“ souhlasila.

Kámen k ní byl blíž než kdykoli předtím. Nyní mohla nahlížet do jeho hlubin a obdivovat způsob, jakým se světlo přelévá a mění, když s kamenem lehce kývala ze strany na stranu. Divila se, jak vůbec mohla žít bez té úžasné modré barvy. Milovala ji. Usmála se na ni.

Usmívala se, když Will tiše vešel do cely.

Zaplavila ho vlna úlevy, že ji vidí v pořádku a s úsměvem na rtech. Když postupoval nahoru po schodech, ostrážitý a stále připravený na další útok, hrozil se při pomýšlení, co asi najde. Keren věděl, že jeho vzpoura skončila, takže ji klidně mohl zabít v posledním záchvatu nenávisti a zášti. A představa světa bez Alyss byla pro Willovu mysl jako obrovská černá díra. Věděl, že kdyby na to přišlo, nechal by Kerena utéct, pokud by tím zachránil Alyss. Přelétl pohledem místnost a spatřil

odpadlického rytíře vzadu v rohu. Alyss se nějak podařilo vzít mu meč. I když ho držela v podivné poloze, čepelí dolů a s jilcem ve výši očí, tak jak by rytíř uchopil svůj meč, kdyby se chystal na něj přísahat.

Pocítil první slabou vlnu strachu. Něco tu nehrálo. I Keren se totiž usmíval.

„Alyss?“ řekl Will tiše. Neodpověděla. Zdálo se, že její mysl je plně zaměstnána mečem.

„Alyss!“ Tentokrát promluvil hlasitěji a ostřeji. Ani tentokrát však nedostal žádnou odpověď. Všiml si, že Keren se pohnul, letmo na něj pohlédl a viděl, že rytíř vytáhl z pouzdra po pravé straně opasku s pochvou meče širokou dýku.

Will vstoupil do cely s lukem připraveným a šípem vloženým v tětívě. Ted' ho zvedl a vrátil do polovičního nátahu, chyběl jen kousíček, aby dotáhl a vystřelil.

„To stačí,“ řekl drsným hlasem. Nevěděl jistě, co se tu dělo, ale poznal, že je to něco velmi, velmi zlého.

Keren roztáhl tvář do úsměvu, nechal dýku vklouznout zpátky do pouzdra a ukázal hraničáři prázdné dlaně. Daří se to velice dobře, napadlo ho. Věděl, že kdyby se pokusil použít Alyss jako štít a ohrožoval ji dýkou, Will by ho snadno odstřelil. Keren si byl dobře vědom, jak zdatně ovládají všichni hraničáři dlouhý luk.

Takhle však mohl Willovo umění zneškodnit, aniž by sám sebe nějak ohrozil. Will by ho nepochybně s radostí zastřelil. Nikdy by ale nedokázal zastřelit Alyss.

„Alyss?“ promluvil Keren přívětivým hlasem.

Na vteřinu se na něj podívala a pak znovu upřela pohled na kámen.

„Ano, Kerene?“

„Je tu Will,“ řekl.

Na chvíli se zdálo, že to jméno pro ni něco znamená. Zamyšleně svraštila čelo. Pak pokrčila rameny.

„Jaký Will?“

Keren pohlédl na Willa a úsměv na jeho tváři se ještě rozšířil. Modrý kámen byl u Alyss tak blízko a jeho moc byla

tak silná, že nakonec porazil představu i myšlenku, které používala při boji proti jeho vlivu.

„Očividně tě nezná,“ řekl s potěšením.

Will se znovu podíval na Alyss. Vypadala docela normálně, až na to, že soustředěně hleděla na modrý kámen na jilci... srdce se mu sevřelo, když pochopil, co se stalo. Byl to ten modrý drahokam, o němž mluvila, nástroj, kterým Keren ovládal její mysl.

Ale co stelatit? Říkala, že je proti síle modrého kamene účinný. Nakrátko prudce zadoufal, že se Alyss přetvařuje, že předstírá hypnózu, aby Kerena ukolébala do falešného pocitu bezpečí.

Horečně se rozhlédl po místnosti a na podlaze u stolu spatřil malý blýskavý černý kámen – stelatit. Chvilková naděje pohasla a Will věděl, že je v pasti. Otočil se zpět ke Kerenovi.

„Je konec, Kerene,“ oznámil mu. „Prohrál jsi. Ta tvoje sebranka neodolá třicítce Skandijců.“

Keren pokrčil rameny. „Obávám se, že máš pravdu,“ připustil. „Ale kde jsi u všech všudy našel Skandijce, aby ti pomohli?“

„Na to se zeptej svého přítele Buttla. Svým způsobem to byl právě on, kdo je sem přivedl. Tak se prostě vzdej a všem nám to usnadni.“

Keren se rozesmál. „Věř mi nebo ne, já nemám zájem ti něco usnadňovat! Myslím, že raději prostě odejdu.“

„Ty nikam nepůjdeš. Máš dvě možnosti: buď se vzdáš hned, nebo ti proženu tělem tenhle šíp. Upřímně řečeno, je mi jedno, co z toho si vybereš.“

„Vzdát se? A co potom?“

Will pokrčil rameny. „Nemůžu ti slíbit nic jiného než spravedlivý soud.“

„Po kterém mě pověsí,“ dodal Keren. Ve Willovi znovu zahlodala pochybnost. Keren byl klidnější, než by měl být. Nebo byl vynikající herec.

„Víš,“ pokračoval zrádce přátelským tónem, „je tu jedna zajímavá věc ohledně toho modrého kamene a jeho působení.

Až se Alyss probere z omámení, nebude si pamatovat nic z toho, co bylo řečeno nebo co se stalo, když byla zhypnotizovaná.“

„To pro tebe nebude znamenat žádnou útěchu, když budeš mrtvý,“ namítl Will.

Keren káravě vztyčil prst. „A v tom to vězí, víš. Nejsem si jistý, jestli se mou smrtí omámení zlomí... nebo zůstane trvalé.“

Will se usmál ve snaze působit sebevědoměji, než se cítil. „Myslím, že je nad slunce jasné, že omámení se zlomí.“

„Možná.“ Keren se odmlčel a tvářil se zamyšleně. „Ale za předpokladu, že máš pravdu, co se stane, až zjistí, že zavraždila svého nejlepšího přítele?“

Will svažtil čelo. „O čem to mluvíš, Kerene?“

Rytíř pokrčil rameny. „Nu, poznala by, že to udělala. Stála by nad tebou s mečem zbroceným krví a ty bys ležel mrtvý u jejích nohou. Zajímalo by mě, jak by se s tím vyrovnala.“

„Dobrá, už to zašlo dost daleko. Máš pět vteřin na to, aby ses vzdal. Nebo pět vteřin, než zemřeš. Vyber si.“

Will pozvedl luk, natáhl tětívu a soustředěně zamířil na Kerenovu hrud'. Na tak krátkou vzdálenost a při plném náahu projede šíp drátěnou košilí jako máslem.

„Alyss?“ řekl Keren.

„Ano, Kerene?“ odpověděla dívka.

„Zabijte toho hraničáře,“ přikázal jí Keren.

Třicet šest

Alyss na vteřinu odvrátila zrak od modrého kamene, upřela klidný pohled na Kerena a zvažovala jeho příkaz.

„Jistě,“ řekla prostě. Její hlas byl tak věčný, tak lhostejný, že se Willovi na okamžik zastavilo srdce v těle. Poslušně změnila držení meče, otočila s ním v půlkruhu, takže čepel mířila nahoru, a jilec sevřela obouruč. V této poloze měla modrý kámen stále v zorném poli, i když pozornost zaměřovala na Willa. Její oči nejevily ani náznakem, že ho poznává, bylo v nich jen bezmyšlenkovité přijetí Kerenova rozkazu. Učinila krok směrem k Willovi a pozvedla meč výš, aby ho mohla srazit silnějším úderem.

Will zvedl luk, šíp se téměř okamžitě vrátil do plného nátahu a zamířil na Alyssino srdce. Viděl, jak se drobně zamračila, protože rozpoznala hrozbu.

„Alyss, to stačí,“ řekl Will. I když byla zhypnotizovaná, nemohla slepě uposlechnout rozkazu, který by ji samotnou zahubil. Nebo mohla?

Zastavila se a očima hledala u Kerena radu. Povzbudivě se na ni usmál.

„Jen planě vyhrožuje,“ řekl odpadlík. „Nic vám neudělá. Jen do toho, zabijte ho.“

A Will pochopil, že Keren říká pravdu. Nedokázal by jí ublížit. Na okamžik si myslel, že by mohl vystřelit a útok jí znemožnit – zasáhnout zápěstí nebo ruku a přimět ji, aby upustila meč. Ale představil si, jak ostrý, široký hrot šípu projíždí jejím tělem, trhá šlachy a svaly a možná ji natrvalo mrzačí, a věděl, že se nedokáže přinutit, aby jí způsobil takovou bolest. Ne Alyss, ze všech lidí právě jí ne.

Prostě nemohl.

„Alyss... prosím...,“ řekl v naději, že jeho slova k ní nějak proniknou.

„Pokračujte,“ naléhal na Alyss Keren. „Říkal jsem, že vám nic neudělá.“

„Ano. To jste říkal,“ odpověděla Alyss. Skutečnost, že její chování stále vypadalo tak normálně, Willem otřásla. Vůbec nevypadala, že by byla nějak omámená. Nemluvila pomalu ani jednotvárně. Za řeči se na Kerena vlastně usmívala. Zřejmě ji zaujalo, že Will jí bude vyhrožovat, ale pak nedokáže hrozbu provést. Byl to však pouze předstíraný zájem, spíš jako kdyby se vyjadřovala k nečekané změně počasí. Znovu vykročila směrem k němu.

Existovala ale jedna hrozba, kterou byl Will víc než ochoten splnit. Zamířil znovu na Kerena a za terč si vybral vzbouřencův krk nad drátěnou košilí, aby měl jistotu, že rána bude smrtelná.

„Kerene, jestli udělá ještě jeden krok, jsi mrtvý muž. Řekni jí to.“

V Kerenových očích zasvítíl zájem. Pak zmizel a rytíř uvažoval o hrozbě, kterou představoval blyštivý hrot šípu.

„Alyss, počkejte ještě chvíli,“ řekl.

Opět se zastavila. Pohlédla na Kerena a s tázavě povytaženým obočím očekávala další rozkazy.

Will se neudržel a ústa se mu zkřivila v drobném úsměšku.

„Zdá se, že tu máme slepou uličku,“ poznamenal. „Dej jí už konečně pokoj a můžeš jít.“

Během řeči dospěl k rozhodnutí. Když bude třeba, může Kerena vždycky dopadnout později, a kromě toho mu v cestě z hradu nejspíš spolehlivě zabrání Horác a Skandijci. A čím

déle potrvá tahle nebezpečná situace, tím více hrozilo, že se stane něco strašného. Viděl, jak Kerenovi malinko poklesla ramena, když pochopil, že Will vyhrál.

„Jít?“ opáčil zrádce. „Ale kam?“

Will pokrčil rameny. „Kam se ti zlíbí. Dávám ti šanci.“

„A zároveň plánuješ, jak po mně půjdeš,“ řekl Keren. Nebyla to otázka, ale oznámení. Will cítil, že nemusí odpovídat.

„Kerene?“ ozvala se Alyss. „Už mě to trochu unavuje.“ Stále držela meč zvednutý nad hlavou. Keren se na ni usmál.

„Už to nebude trvat dlouho, Alyss.“ Pak se obrátil zpět k Willovi. „Víš, jak jsem řekl, zajímavé právě je, že až se Alyss probere z omámení, nebude si pamatovat nic, co řekla, slyšela nebo udělala. Všechno jí úplně vypadne z hlavy.“

„Úžasné,“ pronesl Will hlasem stísněným trochu víc, než si přál. „Teď ji z toho prober.“

„Ano, možná bych měl něco udělat,“ souhlasil Keren. „Alyss?“

„Ano, Kerene?“

„Vy víte, že musíte učinit všechno, co vám řeknu, že?“

„Nu, jistě, že to vím, Kerene.“ Obrátila se čelem k němu.

„Výborně. Tak dobře poslouchajte. Jestli mi hraničář něco udělá, tak ho zabijte.“

Alyss přikývla, pak se otočila zpátky k Willovi. Viděla, že šíp nyní míří na Kerena, a věděla, že jestli ten štíhlý mladík šíp vypustí, ona ho prostě bude muset zabít. Ale to by byla škoda. Ten mladík se jí docela líbil – zdálo se jí, že takového by mohla mít i ráda.

Zaváhala a na čele se jí objevila drobná vráska. Někde hluboko v mysli se probouzela vzpomínka. Slabé vědomí, že tu osobu možná zná. Ale kdyby ho znala, proč by Keren chtěl, aby ho zabíjela? Bylo lákavé pustit tu myšlenku z hlavy a jen klesnout zpět do zapomnění, které jí nabízel modrý kámen. Léta výcviku a disciplína se však prosadily. Alyss byla vždy pyšná na svou schopnost řešit problémy a tady se jeden nabízel.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

Kerenovy oči, až do této chvíle upřené na Willa, prudce přejely k Alyss – vycítil změnu v jejím postoji. Neměla by klást otázky. Měla by poslechnout bez zaváhání.

„Dejte se do toho!“ utrl se na ni. „Zabijte ho!“

Alyss potřásla hlavou, jako kdyby si chtěla vyčistit myšlenky.

„Ano. Samozřejmě. Promiňte,“ řekla. Ale přesto dál otálela.

Will na ni pohlédl a spatřil v jejích očích zmatek. Smířil se s tím, že musí Kerena zabít, a že pokud to udělá, Alyss zabije jeho. A věděl, že kdyby k tomu došlo, pro Alyss by to znamenalo doživotní muka. Jak řekl Keren, probrala by se a zjistila by, že stojí nad mrtvým tělem svého přítele a v rukou drží meč potřísněný krví. A nebyl by tu nikdo živý, kdo by jí řekl, jak se všechno odehrálo.

Věděl, že takové břemeno na ni nemůže naložit.

„Udělejte to! Zabijte ho! Hned ho zabijte!“ křičel na ni Keren, až mu přeskakoval hlas.

„Samozřejmě,“ řekla Alyss. Byl v tom slaboučký náznak vzdoru, ale dívka vykročila, zvedla meč do plného náprahu a odhadovala vzdálenost k Willovi. Musel jí v tomto okamžiku zanechat něco na památku, jako odpuštění za to, co se chystala vykonat.

„Alyss,“ řekl tiše, „já tě miluji. Vždycky jsem tě miloval.“

Viděl jí to na očích. Chvilku zmatku. Záblesk protichůdných citů. Pak náhlé bleskové prozření a zdrcující pocit hrůzy. Zvedla zrak k meči vysoko nad svou hlavou a z hrdla se jí vydral výkřik, když si uvědomila, co se chystala provést.

Odhodila meč, zhroutila se na podlahu a nezadržitelně se rozvzlykala. Ramena se jí zvedala a štkání otřásalo celým tělem.

Will pustil luk, na Kerena úplně zapomněl a přiskočil k ní. Ach bože, myslel si, ať je v pořádku!

Neměl představu, jakou škodu mohl v její mysli napáchat šok z náhlého poznání. Klesl na kolena vedle ní, snažil se ji obejmout a zvednout. Udělat cokoli, aby utišil to hrozné štkání,

ten nářek zmučené mysli. Stočila se však do klubíčka a vzpírala se jeho úsilí uchopit ji a nadzvednout.

„Alyss, to nic! To nic! Už jsi v pořádku!“ konejšil ji tiše. Bylo však až příliš jasné, že není a že jeho slova ani doteky nevnímá.

„Do horoucích pekel s tebou!“

Zvedl hlavu. Spatřil Keren, jak se k němu blíží a v ruce drží meč, který upustila Alyss.

„Ona tě třeba zabít nedokázala. Ale já ano!“

Will prudce odskočil od Alyssiny schoulené postavy. Keren ho pronásledoval a divoce máchal mečem ve vzduchu. Právě to zachránilo Willovi život – na chvíli. Kerenovým úderům chyběla rozvaha a přesnost, meč vedla jen prudká nenávist a slepá touha po pomstě.

Will stál opět na nohou a saxonský nůž vyjel z pouzdra právě včas, aby odrazil boční sek. Sáhł za krk pro ukrytý vrhací nůž a znovu mu bránila pláštěnka a límec kazajky. Tohle tajné pouzdro byl vážně špatný nápad, pomyslel si trpce. Odrazil další Kerenův sek, ale bez doplňkové páky potřebné pro správnou obranu s dvěma noži byl proti dlouhé zbrani v nevýhodě. Mohl doufat jedině v to, že se meči dokáže vyhýbat co nejdéle.

Viděl, že zuřivost v Kerenových očích ustupuje. Znovu sáhł po límci, snažil se dostat k vrhacímu noži. Keren si ale pohybu všiml, přiskočil a provedl prudký výpad, takže Will se jen stěží vyhnul ostrému hrotu meče, a potom, skoro ještě během téhož pohybu, Keren otočil meč a provedl vysoký šikmý sek shora.

Will měl pocit, jako by mu srdce sevřela studená ruka, když pochopil, že Keren je zkušený šermíř. Nemohl doufat, že tenhle jednostranný souboj vyhraje. Ustoupil před dalším výpadem, ucítil za zády zeď a poznal, že udělal chybu. Uhnul do strany před dalším sekem a meč se zajiskřením udeřil do kamenů ve zdi. Keren ho pronásledoval podél zdi a sledem bleskově rychlých úderů a výpadů nedával Willovi žádnou možnost rány oplácet.

Skřípavé zvuky způsobené přejížděním meče po kamenné zdi vytrhly Alyss z mrákot. Zvedla hlavu a spatřila, jak Will zoufale ustupuje před Kerenovými přímočarými výpady a meč odráží tesákem, se kterým se v žádném případě nemohl ubránit.

Zvedla se na kolena, potom se postavila a potřásla hlavou, aby si ji pročistila. Tušila, že tuto situaci zavinila. To ona uvrhla Willa do nebezpečí. A teď ho musela zachránit. Potřebovala zbraň... jakoukoli zbraň. Nejistě stála na nohou, ale potom její smysly zbystřily a už věděla, kde ji hledat. Dva rychlé kroky ji přenesly k oknu. Popadla svou zbraň a přešla do rohu, kde Keren držel Willa v pasti a hrotem meče mu mířil na hrdlo. Saxonský nůž ležel na podlaze mezi nimi, sek vedený shora oběma rukama mu ho nakonec vyrazil z ruky.

Will klidně stál tvář v tvář Kerenovi a čekal na smrt. Pak spatřil za zádcovými zády Alyss.

„Alyss! Utíkej!“ vykřikl. „Přived’ Horáce!“

Bylo jen přirozené, že když na ni hraničář zavolal, Keren, připravený probodnout Willovi hrdlo, se otočil. V tu chvíli mu do obličeje chrstla obsah kožené láhve.

Hrozně zařval, když mu kyselina popálila kůži a oči. Byla to nesnesitelná bolest a on pustil meč a drásal si rukama obličej ve snaze zmírnit to strašlivé, neúprosné pálení. V divokých kruzích klopýtal místností a celou dobu ječel. Alyss s hrůzou sledovala, jak se potácí a marně se snaží najít úlevu od mučivé bolesti. Couvla a cítila, jak ji objala Willova paže.

Oba cítili pach spáleného masa.

Keren začal pobíhat divočeji a bezhlavěji. Hrdlo měl vyprahlé od neustálého křiku, klopýtal a točil se kolem dokola, v jednu chvíli rozhodil rukama, aby získal rovnováhu, hned nato si je znovu přitiskl ke zpustošené tváři. Vrazil do zdi, odskočil, pár kroků klopýtal pozpátku, pak ztratil rovnováhu a zapotácel se vzad.

Směrem k oknu.

Zády a rameny narazil do tyčí a ty ho na chvilku zachytily. Pak slabé proužky kovu, na nichž ještě držely prostřední dvě tyče, povolily, a mezi nimi se otevřela široká mezera. Tyče

nebyly nahoře zapuštěné napevno, jen zasunuté do mělkých jamek ve zdi. Ted' se uvolnily, zařinčely o zed' věže a propadly se do tmy. A mezi Kerenem a nesmírnou hloubkou za ním nestálo nic. Vycítil nebezpečí, na chvíličku zatápal kolem sebe a zoufale máchal rukama ve snaze něčeho se zachytit. Nízký okenní parapet mu ale sahal jen těsně nad kolena a nepodržel ho.

Keren se skácel dozadu a padal. Výkřik byl dlouhý a táhlý, mísila se v něm bolest a nesmírný strach. Visel v noční tmě a táhl se za padajícím tělem jako dlouhý pás.

Pak náhle ustal.

Alyss otočila k Willovi vyděšenou tvář.

„Wille, co se tady stalo?“ zeptala se. Obhlížela nepořádek v místnosti, židle a stůl převrácené během Willova zoufalého boje s Kerenem, meč opět pohozený na podlaze a vedle něj prázdnou koženou láhev, tam, kde ji upustila. V mysli jí vířily obrazy, ale zdály se tak podivné a nepravděpodobné, že věděla, že nemohou být skutečné.

Will se usmál, s rukou stále kolem jejích ramen. Přitáhl ji k sobě, aby se mu hlavou opřela o rameno.

„Stalo se to,“ řekl jí, „že jsi mi právě zachránila život – dvakrát.“

Jemně ji políbil na čelo, aby ji uklidnil. Vycítil, že má hlavu plnou zmatku. Ona se od něj však trochu odtáhla a pátravě mu pohlédla do tváře.

„Dvakrát?“ divila se. „Kdy to bylo poprvé?“

Will se na ni usmál. „Už na to nemysli,“ odpověděl jí.

Třicet sedm

Will tiše zaklepal na dveře ošetrovny, uslyšel Malcolmovu výzvu a vstoupil.

Léčitel se skláněl nad Trobarem, nataženým přes čtyři matrace položené v rohu na podlaze. Žádná postel na hradě nebyla dost velká, aby se na ni vešel, takže musel zůstat na zemi, dokud nebude dost silný, aby došel sám zpátky na Léčitelovu paseku. Když Will vstoupil, Malcolm se otočil a usmál se na uvítanou.

„Dobré ráno,“ pozdravil.

„Dobré. Jak se daří nemocnému?“

Malcolm zamyšleně stiskl rty a pak odpověděl. „Mnohem líp, než by mělo. Než jsem se k němu dostal, ztratil tolik krve, že by to zabilo dva normální chlapy. Bůhví jak přežil.“

„Myslím, že na začátku měl v sobě tolik krve, že by stačila pro tři chlapy,“ poznamenal Will. „Rozhodně je dost velký.“

Usmál se na Trobara. Vypadal slabý a mnohem bledší než obvykle. Obr se však smál Willovu žertu a oči měl jasné a živé, působily mnohem lépe než skelný horečnatý pohled, který měl, když ho po boji snesli z hradeb.

Will zaslechl známé poklepání o podlahu. Otočil se a spatřil Stín, jak leží na břiše v protějším rohu. Hlavu měla položenou

na předních tlapách, ale oči byly bez ustání v pohybu a nic v místnosti jim neuniklo.

„Ahoj, Stín,“ řekl. *Klep klep*, udělal těžký ocas. Podíval se na Malcolma. „Smí být v pokoji nemocného pes?“ zeptal se.

Malcolm se musel pousmát.

„Řekl bych, že je to nezbytné,“ odpověděl. „Oba mě doháněli k šílenství, dokud jsem ji tady nenechal.“

„Hmm,“ zabručel Will neurčitě. Tuhle situaci bude muset řešit, až zamíří na jih, napadlo ho. A bude to těžké. Pak nepříjemnou myšlenku zapudil. Ještě nějaký čas tu přece zůstane. Vyřeší to později.

„Napadlo mě, že bych se mohl stavit za Alyss, jestli si myslíš, že je to dobrý nápad,“ řekl.

Malcolm přitakal. „Myslím, že je to vynikající nápad. Je na čase, aby měla společnost.“

Od bitvy uplynuly dva dny. Kerenovi muži, už poražení, se okamžitě vzdali, jakmile se dozvěděli o smrti svého vůdce. Byli teď zavření v hradním žaláři.

Alyss prožila ten čas zmatená a otřesená. Podle Malcolma šlo skoro jistě o následek toho, že byla vytržena z hypnotického omámení a zjistila, že drží pozvednutý meč a v příští vteřině se chystá Willa zabít. Bylo to podobné šoku, řekl léčitel, který by utrpěl náměsíčný člověk, kdyby ho náhle někdo oslovil a probudil.

Léčitel jí dal uspávací prostředek a uložil ji do postele.

„Odpočinek bude pro ni nejlepší,“ řekl. „Je to děvče se silnou vůlí a nakonec se uzdraví. Ale povede se jí to dřív, když bude odpočatá a silná.“

Nyní zjevně usoudil, že její stav už se zlepšil natolik, aby jí povolil návštěvu.

Will vystupoval po schodišti obytné věže. Alyss se vrátila do pohodlných komnat ve třetím poschodí. Byl se na ni několikrát podívat, ale protože spala, netroufal si ji probudit. Váhal i kvůli něčemu jinému. Ve věži Alyss řekl, že ji miluje, a pochopil, že říkal pravdu. Věděl, že svým způsobem ji miloval vždycky. Byla jeho nejmilejší a nejstarší kamarádka na

světě. Ale teď když vyrostli, bylo pouto mezi nimi ještě silnější. Někde během té cesty se kamarádství a dlouholeté přátelství proměnilo v lásku.

Tedy přinejmenším u něj to tak bylo. Nebyl si jistý, jestli ona cítí totéž.

Keren říkal, že Alyss si nebude pamatovat nic, co se stalo nebo bylo řečeno v době, kdy ovládal její mysl. Willovo vyznání však jeho nadvládu zlomilo a Will se domníval, že právě proto by si mohla trochu pamatovat, co řekl. Vyptával se na to Malcolma, ale nezmínil se mu, co vlastně dívce řekl. Léčitel si nebyl odpovědí jistý.

„Možná si to pamatovat bude,“ pokrčil rameny. „Možná ne.“ Všiml si zklamání v mladíkově tváři a omluvně dodal: „Na to, abych ti mohl dát správnou odpověď, toho o způsobu, jakým pracuje lidská mysl, ještě nevíme dost. Co může platit pro jednoho člověka, nemusí vůbec platit pro druhého.“

Will usoudil, že jediné, co může udělat, je čekat, jestli o tom Alyss nezačne mluvit sama. Kdyby nezačala, znamenalo by to, že jí to téma působí rozpaky a je jí nepříjemné, protože k němu necítí totéž, nebo že jeho slova nezapůsobila dostatečně silně, aby si je zapamatovala – což podle jeho názoru vyšlo nastejno.

Will prožil uplynulých pět let téměř výlučně v Haltově společnosti a na podobné životní situace vlastně nebyl vůbec připraven. Když si teď přiznal hloubku svých citů k Alyss, hrozil se pomýšlení, že ona je třeba neopětuje a že by mohla odpovědět větou, která byla osvědčenou smrtelnou ránou pro tolik vztahů: *Můžeme zůstat jen přátelé?*

Probíral to, v nejpřísnější důvěrnosti, s Horácem. Horác se koneckonců jako rytíř pohyboval v nejvyšších společenských kruzích na hradě Araluenu a byl mnohem víc zvyklý trávit čas v dámské společnosti.

Když se mu Will vyzpovídal z citů k Alyss, urostlý bojovník prohlásil, že ho to vůbec nepřekvapuje.

„Jasně že ji miluješ!“ odpověděl. „Je to tvoje nejlepší kamarádka od doby, kdy jste se naučili chodit, a teď, když

dospěla, je krásná, nadaná, chytrá a vtipná. Copak se tohle všechno dá nemilovat?“

Horácovo řešení bylo příznačné. *Prostě se rovnou seber a řekni jí to.* Jenomže Horác jako bojovník dával vždycky přednost přímočarému postupu. Hraničáři, jak mu řekl Will, měli spíše sklon hledat v lidském chování drobné náznaky a z nich vyvozovat skutečné pocity.

„Chceš říct, že máte spíš sklon chovat se nevyzpytatelně,“ prohlásil Horác a odmítl tak Willovo tvrzení jako nebetyčný nesmysl. Willa nenapadla vhodná odpověď, takže tím jejich debata skončila.

Zmatek a nejistotu v hlavě mladého hraničáře však nijak nezmírnila. Zastavil se před Alyssinými dveřmi a uvažoval, jestli by neměl ještě den počkat. Pak usoudil, že se jen pokouší odkládat nevyhnutelné, a zaklepal na dveře, poněkud ostřeji, než měl v úmyslu.

„Vstupte.“

Když uslyšel její hlas, zaplavila ho nervozita, pak otevřel dveře a vešel.

Alyss seděla na lůžku kousek od okna, odkud měla výhled na okolní krajinu. Poslední zbytky sněhu se zarputile držely na vrcholcích stromů a třpytily se ve slunci. Odvrátila oči od té podívané a usmála se na něj.

„Wille,“ řekla, „moc ráda tě vidím.“

Světle plavé vlasy měla rozpuštěné a leskle vykartáčované. Vypadá unaveně, pomyslel si Will, ale má radost, že ho vidí. Přistoupil ze strany k lůžku. Stála tam rovná židle a tak se na ni posadil. Natáhla se a vzala ho za ruce. Bylo to přirozené, upřímné gesto. Jako mezi kamarády, napadlo ho.

„Jak se cítíš?“ zeptal se. V krku měl sucho a otřepaná slova jako by v něm při řeči vázla.

„Je mi dobře. Jsem jen trochu unavená.“

Pokýval hlavou. Nedokázal vymyslet, co říkat dál.

„Mám milion otázek,“ řekla. „Zdály se mi ty nejdivočejší sny.“ Dramaticky otočila oči vzhůru. „Chci se tě vyptat na všechno, co se stalo tehdy v noci ve věži.“

Pozorně se na ni zadíval. „Ty si na nic nevzpomínáš?“ A měl pocit, že v jejích očích zahlédl záblesk váhání. Objevil se jen na zlomek vteřiny, ale věděl jistě, že tam byl.

„Ani ne,“ řekla a on si byl jistý, že s tím zaváháním se nemýlil. Vzpomínala si, ale nechtěla to přiznat.

Po pravdě řečeno, Alyss byla úplně stejně zmatená jako Will. Samozřejmě, že měla sny. Zdálo se jí, že jsou opět ve věži a ona se mu chystá nějakým hrozným způsobem ublížit, když tu náhle, z ničeho nic, jí on řekne, že ji miluje – slova, která od něj toužila slyšet už tak dlouho.

Jenže nevěděla, jestli sen byl odrazem toho, co se skutečně stalo, nebo něčeho, co *chtěla*, aby se stalo. Hleděli jeden na druhého, oba nejistí a ani jeden nechtěl s barvou ven.

Pokrčil rameny.

„Možná bychom to měli odložit, až budeš silnější,“ řekl.

Upřela na něj ustaraný pohled. „Bylo to vážně tak hrozné?“ zeptala se.

Oči mu potemněly, když si vybavil ty děsivé chvíle.

„Ano. Bylo, Alyss. Ale jak jsem ti tu noc řekl, zachránila jsi mi život. A to je důležité.“

Dlouho bylo ticho.

„Nějaké zprávy o posílách z Norgatu?“ zeptala se. Cítila, že se mu ulevilo, když se hovor přesunul k bezpečnějšímu a obvyčejnějšímu tématu.

„Zvědové hlásí, že jsou deset dní odsud.“

„A co Skotiové?“ zajímala se. Představovali přece jen bezprostřední hrozbu a byli blíží než norgateské oddíly. Will však pokrčil rameny.

„Pochybuju, že přijdou. To víš, že jsme MacHaddishe pustili, že?“

Při té novině se vsedě napřímila. „Pustili? Čí to byl nápad?“

„Vlastně můj. A když jsem to navrhl, zachovali se všichni ostatní úplně stejně jako ty.“

„No tak...“ začala, ale on ji přerušil.

„Nejdřív jsme ho vzali sem a ukázali mu, že hrad je plně obsazen posádkou divokých Skandijců. Navíc se postupně

trousili zpátky i někteří z původních Ormanových vojáků. Takže jsme mu to tady ukázali, řekli jsme, že každým dnem dorazí posily z Norgatu, a pak jsme mu dali volnost, aby to mohl ohlásit svému veliteli.“

Už se nezmínil, že si ještě vzal MacHaddishe stranou a osobně mu slíbil, že *Jestli se sem vrátíte, ty budeš první, koho si najdu*. Skotijského generála hrozba nevylekala. Věděl ale, že je míněna vážně, a jako takovou ji bral.

„Takže...“ uvažovala nahlas Alyss, „on podá hlášení, že Macindaw je zpátky v rukou nepřítele a že je pravděpodobně ještě tvrdším oříškem, než byl předtím.“

„Přesně tak. Skandijci by byli mnohem těžší protivníci než obyčejní venkovští vojáci. Válka je konec konců jejich řemeslo.“ Z hlasu mu zazněla pýcha a dívka se nemohla ubránit, aby se na něj neusmála.

„Ty je máš opravdu rád, vid’?“

„Skandijce?“ opáčil. „Ano, mám. Když ti jednou dají své slovo, vždycky ho dodrží. Jsou to strašliví nepřátelé, ale také nejlepší spojenci, jaké bys mohla chtít. Horác říká, že kdyby jich měl celou armádu, dokázal by dobýt svět.“

„On chce dobývat svět?“ zeptala se.

Usmál se. „Ani ne. To jsou jen takové válečnické řeči.“

„A co ty? Ty nesníš o ovládnutí světa?“

Zavrtěl hlavou. „Já se jen chci vrátit do svojí klidné chaty v Seaclyffském lénu.“

„A ta hezká malá dcera hostinského?“ zeptala se. Řekla to lehce a škádlivě, ale otázka měla svůj důvod. Will pokrčil rameny.

„Ach, ta na mě mezitím určitě zapomněla.“

„O tom pochybuji. Na tebe se nedá tak snadno zapomenout.“

Neříkal nic. Nevěděl, jak na to odpovědět, a ticho mezi nimi se prodlužovalo. Najednou si uvědomil, že ji pořád drží za ruce. Pustil je a vstal, židle přitom popojela po dřevěné podlaze.

„Já... už raději půjdu,“ vyhrkl. „Malcolm říkal, abych tě moc nevyčerpával.“

Odpověděla nuceným zívnutím, aby mu věci usnadnila. Nebyla nadarmo školenou diplomatkou.

„Jsem trochu ospalá,“ pravila. „Přijdeš za mnou zase zítra?“

„Jasně.“ Odcházel ke dveřím a nechtěl se k ní otočit zády, takže šel bokem, napůl mával a napůl salutoval. „Tak se uvidíme pak, potom.“ Uvědomil si, jak hloupě to vyznělo.

Zamávala, jen trochu pohnula prsty, a usmála se na rozloučenou. Tápal po klice, nějak otevřel, vyšel a zavřel za sebou dveře.

V předpokoji se zastavil a opřel čelo o drsnou kamennou zeď.

„Do háje s tím vším,“ vzdychl tiše.

Alyss v komnatě pronesla přesně to samé.

Třicet osm

Vojenské posily z Norgatu hřmotně dusaly po spuštěném padacím mostě hradu Macindawu a vpochoďovaly hlavní branou na nádvoří.

Bylo tu dvacet rytířů na koních a sto pěších ozbrojenců a všichni zvědavě civěli na zubící se Skandijce rozestavěné po cimbuří. Sir Dorik, norgateský bojový mistr, který vojsko vedl, spatřil malou uvítací skupinu, jak čeká před hlavní věží, a obrátil koně směrem k nim. Will si všiml, že vedle něj jede hraničář. To bude Meralon, pomyslel si, hraničář přidělený do Norgateského léna. O druhém hraničáři věděl málo, ale slyšel, že je občas nabručený a nemá příliš v lásce změny.

Orman, s těžkým zlatým řetězem, na němž visela úřední pečeť, která ho označovala jako hradního pána, vykročil vpřed, aby oba jezdce přivítal. Will, Horác a Malcolm se drželi vzadu, na znamení úcty k obnovené Ormanově moci.

Sir Dorik zvednutím ruky své muže zastavil a velel pohov. On s Meralonem pokračovali na koních krokem vpřed. Byl to obřadný okamžik, jenže obřadnost byla rozmetána, když z druhé řady jezdců jeden vyrazil. Jel na koni podstatně menším než bojovní koně kolem, a zatím ho nebylo vidět.

Vzápětí seskočil ze sedla, přeběhl zbývajících vzdálenost a padl na kolena před Ormanem.

„Můj pane!“ vyhrkl Xander. „Konečně jsme zde. Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho! Dělal jsem, co jsem mohl!“

Will sledoval sira Dorika a viděl, že se mu po tváři mihl výraz nelibosti. Byla tu jistá zavedená pravidla, jimiž se podobné okamžiky měly řídit, a bojový mistr si podle všeho myslel, že tajemník by je měl znát.

Je třeba také zmínit, že sir Dorik byl tak trochu domýšlivý.

„To je v pořádku, Xandere,“ řekl Orman. Potom tišším hlasem dodal: „A teď vstaň a mluvení přenech jiným. Velitel vojenských posílá nám chce říct, že jsme v bezpečí.“

Xander vstal a zaujal své místo za Ormanem. Dorik a Meralon zastavili koně a oba sesedli. Teď se pro změnu zamračil Will. Zdvořilost předepisovala, aby počkali, až je Orman k sesednutí vyzve. Pokud se to Ormana dotklo, nedával to ale nikterak najevo.

„Vítejte na hradě Macindawu. Sir Dorik z Norgatu, že?“ řekl. „Já jsem Orman, hradní pán.“

Sir Dorik jednou nebo dvakrát plácl rukavicemi o stehno. Rozhlédl se po nádvoří a pak zprudka a trochu roztržitě odpověděl.

„Hmmm? Ano. Ano. Co tady k čertu dělají všichni ti Skandijci?“

Ormanovi se na čele objevila drobná zamračená vráska. Během týdnů následujících poté, co byl nucen uprchnout z vlastního hradu a skrývat se v lese, ztratil hodně z jízlivého vystupování a povýšeného přístupu, jehož si na něm Will zpočátku všiml. Je pozoruhodné, co s člověkem provede pár týdnů drsného života v lese, napadlo Willa.

„Vypadá to, že střeží hrad,“ klidně odvětil Orman. „Xander ti jistě řekl, že nám pomáhají.“

Dorikovy zraky však stále bloudily po cimbuří.

„Hmm? Ano. Tvůj člověk říkal něco o žoldnéřích. Myslel jsem ale, že se jich mezitím zbavíš. Není bezpečné mít je na hradě, že?“

„Někteří z jejich druhů zemřeli, když jsme hrad dobývali zpět,“ řekl Orman. „Myslel jsem, že by to bylo hrubé, chtít po nich, aby hned odešli.“

Dorik nevrle máchl rukou, jako kdyby odháněl obtížný hmyz.

„Ne. Ne. Zbav se jich. Teď jsou tu moji vojáci. Tyhle zatrolené Skandijce nepotřebuješ!“

„Přece jen se jim nedá věřit.“ To přispěl se svojí troškou do mlýna Meralon.

Will cítil, jak mu zvolna stoupá horko do tváří a pohnul se vpřed. Předloktí mu sevřela ruka a zastavila ho. Pohlédl na Horáce, jak tiše naznačuje slova „Nech to být“. Kývl. Přítel měl pravdu. Ovládl rozčilení a postavil se Ormanovi po boku.

„Já jim věřím,“ prohlásil. Dva páry očí se přesunuly k němu a posuzovaly ho. Dorik se zamračil. Pláštěnka nepochybně měla stejný stříh jako hraničářská, ale byla černobíle vzorovaná. Will si bojového mistra nevšímal a promluvil k Meralonovi.

„Will. Hraničář padesát,“ pozdravil. Druhý hraničář kývl.

„Meralon. Dvacet sedm.“ Číslo vyslovil malinko důrazněji, aby naznačil, že má vyšší postavení. Ve skutečnosti neměl. Kromě Crowleyho a vybrané velitelské skupiny starších hraničářů si byli všichni členové sboru rovni. Číslo dostávali přidělena podle toho, jak se uvolnila, když některý hraničář odešel na odpočinek nebo zemřel. Byla čirá náhoda, že Will, jako nejnovější posila sboru, dostal číslo padesát. „Ty jsi Haltův učeň, že?“ dodal Meralon neuctivě.

„Ano, byl jsem,“ odpověděl Will.

Meralon jednou či dvakrát pokýval hlavou a blahosklonně pokračoval: „Nu, až budeš trochu starší, Wille, naučíš se, že Skandijcům se nedá věřit. Je to proradná cháska.“

Will se přemáhal, aby se zhluboka nadechl, než odpoví. V hraničářském sboru nebylo moc hlupáků, ale pochopil, že

jednoho právě potkal. Pochyboval, že tenhle člověk má se Skandijci nějaké osobní zkušenosti.

„Mýlíš se,“ řekl pevně. „Věřím jim a potřebujeme je tady. Potřebujeme tady posádku.“

Dorik je přerušil a ukázal na řady vojáků na nádvoří. „To můžeme zajistit. Nechám tu padesát mužů.“

„A když to uděláte, oslabíte Norgate. Abyste dali dohromady tuhle jednotku, určitě jste snížili posádku.“

Dorik zaváhal. Mladý hraničář měl pravdu. Nebyl žádný problém postavit záchrannou vojenskou výpravu v případě nouze. Ale kdyby jich tu velký počet zůstal, Norgate by to vážně oslabilo.

Než se bojový mistr zmohl na odpověď, Will navázal: „A těsně za hranicí je skotijské vojsko, které se může klidně rozhodnout zaútočit na Norgate, pokud zjistí, že jeho posádka není dostatečně silná.“

Zase měl pravdu, uvědomil si Dorik. Jeho řízné chování to však nijak nezmírnilo. Obrátil se k Ormanovi.

„Co se stalo s původní hradní posádkou?“ dožadoval se a vyznělo to trochu jako výčitka.

„Vzbouřenec Keren je vyhnal. Rozptýlili se po kraji. Potrvá měsíce, než jim všem dáme vědět a přivedeme je sem zpátky.“

„Nu, pořádně jste to zpackali, že ano?“ vyhrkl Dorik.

Orman na chvíli zrudl zlostí. Byla to choulostivá situace. Jako hradní pán byl postavením roven lennímu bojovému mistrovi. Oba dva se zodpovídali baronovi z Norgatu a bylo těžké určit, kdo tady má rozhodující slovo. Situace vyžadovala velkou dávku taktu a diplomacie – vlastností, které sir Dorik podle všeho zapomněl na hradě Norgatu.

„A díky Skandijcům jsme situaci zachránili,“ uhlazeně řekl Orman. „Uzavřeli jsme s nimi dohodu, že zůstanou jako hradní posádka, dokud nenajmu dostatek místních vojáků.“

„Uzavřeli jste dohodu?“ nevěřícně se tázal Meralon. „Kdo přesně uzavřel tu *dohodu*?“

„Já,“ přihlásil se Will.

Meralon opět pokýval hlavou. Ještě pořád soptil kvůli Willovu otevřenému prohlášení, že se mýlí.

„Ano, to jsem si mohl myslet. Každý říká, že ty a Halt jste ranění slepotou, když se jedná o tyhle piráty.“

Will stále krotil svůj hněv a odpověděl: „Skandijci potřebují místo a materiál na stavbu lodi. Dohodli jsme se, že jim vše poskytneme. Oni budou na oplátku střežit hrad, jak dlouho bude nutné. My je potřebujeme. Oni potřebují nás. Je to pro všechny dobrá dohoda.“

„Jenže tobě nepřísluší uzavírat takové *dohody*, že? Tohle není tvoje léno. Hraničář jsem tu já, ne ty. A já nesouhlasím s obchodem, který jsi uzavřel s těmi piráty.“

Meralon byl o malinko větší než Will a sehnul se, aby jejich obličej byly ve stejné úrovni. Will měl chuť ustoupit vzad, ale uvědomil si, že by to byla chyba. Stál na svém místě. Nadechl se k odpovědi, ale Horác postoupil vpřed a předešel ho.

„Dvě věci,“ upozorňoval mladý rytíř, protože usoudil, že je na čase, aby se zapojil do hovoru. „Zprvč bych byl rád, kdyby tu všichni přestali o Skandijcích mluvit jako o proradných pirátech. Jsou to moji přátelé.“

Jeho hlas byl vyrovnaný a klidný. Hovořil s rozmyslem. Nebylo však pochyb, že v jeho slovech se skrývá hrozba. Upřel pohled na norgateského hraničáře. Než Horác přišel na sever, dostal podobně jako Will pokyny od Halta a Crowleyho. Položil tehdy stejnou otázku: *Proč se o tu záležitost nepostará místní hraničář?* Řekli mu, že jeho tam všude znají, ale poslání je tajné. Horác pochopil, že jejich důvody sahaly hlouběji. Ta práce vyžadovala ráznost, představivost a schopnost rychle jednat. Meralon na takový úkol prostě nestačil.

Viděl, že ho všichni sledují, takže oslovil přímo Meralona.

„A jestli tomu tady velíš, jak tvrdíš, kde jsi k čertu byl, když tě potřebovali?“

Meralon otevřel ústa k odpovědi, ale Horác nad ním mávl rukou.

„Nevzpomínám si, že bys byl přišel s plánem, jak hrad dobýt zpět. Víím určitě, že jsi neobstaral vojsko, které by to

provedlo. A zaručeně jsem tě neviděl, že bys šel se mnou na zteč.“

Chvilku bylo ticho. Horáce napadlo, že ještě nikdy nedostal odvahu mluvit takhle s nějakým hraničářem. Na to choval k hraničářskému sboru příliš velkou úctu. A když tak přemýšlel, uvědomil si ještě jednu věc.

„A vlastně, jestliže jsi zdejší hraničář, jak to, že jsi vůbec dopustil, aby taková situace nastala? Já myslel, že od vás se čeká, že budete vždycky vědět, co se kde šustne.“ Opsal paží kruh kolem nádvoří. „Tohle všechno by se nikdy nestalo. A přesně to uvedu ve svém hlášení.“

Meralon něco koktal, nemohl zlostí ani promluvit. Sir Dorik se chopil slova místo něj.

„A co ty jsi k čertu zač?“

Horác na něj pohlédl a usmál se, ale bez sebemenší stopy humoru. Byl velmi skromný mladý muž a zpravidla se vyhýbal titulům. Cítil však, že nadešla chvíle, aby se trochu pochlubil svojí hodností. Složil ruce křížem na prsa.

„Jsem sir Horác, rytíř Dubového listu, velitel jednotky Baraluenské královské gardy a jmenovaný ochránce Kasandry, královské princezny.“

Teď skutečně všem došla řeč. Slova jako *královská garda* a *princezna Kasandra* dodávala Horácovi velkou prestiž. Byl někým, kdo má přístup k nejvyšším představitelům celé země, a chystal se podat hlášení – hlášení, které oznámí, že zdejší opatření byla neuspokojivá.

Dorik si neodpustil trpký postranní pohled na Meralona. *Proč jsi tohle dopustil?* stálo v něm. Pak mnohem smířlivějším tónem oslovil Ormana.

„Lorde Ormane, možná jsem se ve svých slovech poněkud unáhlil. Odpušť, jestli jsem se dopustil urážky. Máme za sebou přece jen dlouhou cestu sem...“

„A pochopitelně vy i vojáci jste unaveni a potřebujete si odpočinout,“ přijal Orman uhlazeně olivovou ratolest. Obratnost hradního pána na Willa zapůsobila. Orman nemínil norgateské pokořit ani se škodolibě pást na jejich rozpacích.

Přál si jenom přátelsky vyřešit nastalou situaci. „Co kdyby teď moji lidé ukázali tvým vojákům, kde budou ubytováni?“

„Byl bych ti vděčný, sire,“ prohlásil Dorik s drobnou úklonou.

Orman se otočil k tajemníkovi. „Xandere, postarej se o to prosím.“ Potom se opět otočil k Dorikovi a navrhl: „A snad bychom mohli v tomto rozhovoru pokračovat později u oběda, až budeš mít možnost odpočinout si, vykoupat se a převléknout?“

Dorikova úklona byla teď výraznější. „Sire, je to od tebe opět velice laskavé. Mohli bychom si odpočinout, ehm, Meralone?“

Meralon přes sevřené rty cosi zamumlal na souhlas. K hraničářům pochopitelně patřila nejvyšší míra nezávislosti, skládali účty pouze králi. Jenže Horácovy styky u dvora tohle eso velice chytře přebily. Meralon navíc věděl, že Willův postup, i když neobvyklý, byl úspěšný. A díky úspěchu bývá velice přijatelné i to, co je neobvyklé. Protlačil se kolem Willa a následoval Dorika a Ormana do hlavní věže. Will, Horác a Malcolm průvod uzavírali.

„Odkdy jsi Evanlyniným ochráncem?“ zeptal se Will potichu Horáce. Ten se na něj zazubil.

„Nu, vlastně nejsem. Ale vím určitě, že je to jen otázka času.“

Třicet devět

Loučení je nejtěžší součástí života hraničáře, uvažoval Will, když s fenou za patami vyváděl Cuka z hradních koníren. Doufal, že snad budou moct s Horácem a Alyss tiše vyklouznout, ale samozřejmě to bylo nemožné. Během uplynulých měsíců si tu našli přátele a ti chtěli dostat příležitost, aby se s nimi mohli rozloučit.

Sir Dorik a Meralon odjeli před týdnem, nakonec se ujistili, že situace na hradě je v pořádku. Skandijci zaujali místa na hradbách coby dočasná posádka. Ti, kdo právě nebyli ve službě, pilně pracovali u říčky vzdálené asi tři čtvrtě míle – přítoku větší řeky, jež se vlévala do moře. Na břehu už ležela kostra trupu jejich nové vlčí lodě.

Will se zastavil. Horác s Alyss vedli koně za ním a zachovali se stejně. Orman, Xander a Malcolm stáli a čekali na něj. Za nimi viděl mohutné postavy Gundara Bijce a Nilse Tahače. A za jejich zády ještě větší Trobarovu – už se zotavil natolik, že mohl opustit ošetřovnu, těžce se přibelhat na nádvoří a dát také sbohem. Will uhodl, s kým se chce obrázit.

Orman promluvil první, jak se slušelo.

„Wille, Horáci, a samozřejmě lady Alyss, jsem vám tolik dlužen, že vám to nikdy nemůžu splatit. Prosím přijměte můj vděk a přátelství jako naprosto nedostatečnou odměnu za vaši pomoc.“

Horác s Willem rozpačitě přešlapovali a mumlali nesouvislou odpověď. Slova se přirozeně ujala Alyss.

„Lorde Ormane, bylo nám ctí pomáhat vám. Projevil jste se jako oddaný stoupenec krále.“

Orman se uklonil. „Jste příliš laskavá, lady Alyss,“ řekl. Pak se obrátil k Willovi. „Tak mě napadá, Wille, že jsem pronesl několik nevhodných poznámek ohledně tvých hudebních schopností, když jsi tenkrát přijel. Neměl jsem to dělat.“

Will nevesele zavrtěl hlavou. „Lorde Ormane, myslím, že ty poznámky byly docela přesné.“

Ormanova ústa se nepatrně pousmála. „Ó, to já vím, že byly *přesné*. Já je zkrátka jen neměl říkat.“ Na okamžik zvažněl. „Mimochodem, je mi líto, že jsi přišel o mandolu.“

Will pokrčil rameny. Když Will, Orman a Xander uprchli z hradu, Buttler mandolu vzteky roztřískal.

„Třeba to tak bylo dobře, můj pane,“ prohlásil a na Ormanovu tvář se vrátil úsměv.

„Na to raději nebudu odpovídat. Ale Xander má něco na srdci,“ napovídal. Malý tajemník vystoupil zpoza svého pána. Rychle se uklonil směrem k Willovi.

„Mé díky, hraničáři,“ řekl. „Zachránil jsi život mého pána a zachránil jsi hrad.“ Pohlédl na Horáce. „Mé díky i tobě, sire Horáci.“

Horác se uklonil.

Will nemohl odolat, aby tajemníka naposled nepošťouchl.

„Xandere, už jsi mi odpustil, že jsem přeplatil Skandijce?“ zeptal se.

Humor nebyl tajemníkovou silnou stránkou. Výraz vděčnosti ihned vystřídala prostořekost, kterou se vyznačoval obvykle.

„Inu, to víš, jsem si jistý, že jsme je mohli najmout mnohem laciněji. Vážně ses měl napřed poradit se mnou, než jsi –“

„Xandere?“ ozval se Orman.
Tajemník se zarazil uprostřed řeči a pohlédl na svého pána.
„Nech toho.“
„Ano, můj pane,“ svěsil hlavu Xander. „Omlouvám se,“ zamumlal k Willovi.
Will kroutil hlavou. Ten člověk byl nepolepšitelný.
„Doufám, že se nikdy nezměníš, Xandere,“ řekl.
„Nezmění,“ procítěně poznamenal Orman.
Pak přišel čas, aby stiskl ruku Malcolmovi. Drobný muž ptačího zjevu se na něj usmíval.
„Vedl sis tady dobře, Wille Dohodo,“ řekl. „Myslím, že napříště budeme všichni ve větším bezpečí. Trochu lépe rozumíme jeden druhému.“
Will věděl, že Orman nabídl Malcolmovi místo na hradě. Nedoslechl se, jestli léčitel nabídku přijal.
„Přestěhuješ se se svými lidmi na Macindaw?“ zeptal se.
Malcolm zavrtěl hlavou. „Jsou plaší. Stydí se. Nemají rádi, když jsou veřejně na očích. Zůstanu s nimi v lese. Pokud bude Orman potřeboval léčitele, budu k službám.“
„A už žádný Noční bojovník? Žádná světla a zvuky v lese?“
Nevelký muž zamyšleně nachýlil hlavu ke straně. „Ó, tak to já nevím. Orman souhlasil, že naše tajemství zachová, a Skandijci nakonec odejdou. Myslím, že bych uvítal, kdyby místní lidé považovali Grimsdell i nadále za místo, kam není radno chodit.“
„Asi máš pravdu,“ souhlasil Will. „To mi něco připomnělo. Tohle je tvoje.“
Zašmátral v kapse a vytáhl černý kámen stelatit. Druhého dne po bitvě se vrátil do věže a hledal kámen na podlaze, dokud ho nenašel. Mezitím úplně zapomněl, že ho má u sebe.
Léčitel se usmál. „Á, tohle? Nech si ho, jestli chceš. Je to jen kamínek.“
„Ale... je to stelatit. Je velmi vzácný! Říkal jsi –“
„Obávám se, že jsem k tobě nebyl zcela upřímný,“ řekl Malcolm bez nejmenší stopy lítosti. „Říkal jsem ti, že hypnóza

je věc soustředění. S tímhle měla Alyss možnost soustředit se na něco jiného a to zlomilo moc modrého kamene.“

Alyss s Willem si vyměnili zmatené pohledy. Pak se Will obrátil zpátky k léčiteli.

„Takže je bezcenný?“

„Ne tak docela. To, že jste v něj oba věřili, mu dává hodnotu. Jak jsem řekl, hypnóza je věc víry. Vy jste věřili, že tenhle říční oblázek je kámen z hvězd – a tak se jím opravdu stal.“

Will nevěřicně kroutil hlavou a zastrčil kamínek zpátky do kapsy. „Nechám si ho,“ prohlásil, „jako upomínku na velice chytrého léčitele. Sbohem, Malcolme. Opatruj se.“

„Bůh tě provázej, Wille.“ Malcolm se usmál. „I tebe, Horáci. Až vy dva odjedete, možná si budu moct udělat miskú kávy pro sebe.“

Will se otočil, aby si potřásl rukou s Gundarem. Mohlo ho napadnout, že s takovou společenskou zdvořilostí vůbec nepochodí. Skandijec ho popadl do medvědího objetí, nadzvedl ho a přitiskl ho k sobě tak, že sotva mohl mluvit.

„Dobrý boj, hraničáři! Dobrou bitvu! Bude mi smutno, až tě uvidím odjíždět!“

„Postav mě... na zem,“ podařilo se Willovi vyheknout a Skandijec ho postavil zase na nohy. Will si osahával žebra, jestli je nemá zlomená.

„Gundare, stav se někdy u mě v Seaclyffském lénu,“ nabídl. Gundar se rachotivě rozesmál.

„Zajdeme na večeři!“ hulákal pobaven vlastním vtipem.

„Jen nám dej vědět dopředu, že jste na cestě,“ upozornil ho Will. Tentokrát se zachechtal i Nils.

Loučili se i Alyss s Horácem. Zatímco na ně Will čekal, zachytil Trobarův pohled. Obr smutně odvrátil zrak a Will přešel dozadu za ním. Fena ho samozřejmě následovala. Pohlédla na Willa, když pár kroků před Trobarem zastavil. Byla příliš dobře vycvičená, než aby od něj bez dovolení odešla.

„Jen běž,“ řekl tiše. Fena šla k Trobarovi a pomalu kývala ocasem ze strany na stranu, tak jak to pastevečtí psi dělají.

Obrovský muž si klekl, aby jí dal sbohem, hladil ji za ušima a škrábal pod bradou, tak jak to měla ráda. Potěšeně přivírala oči pod něžnými doteky. Willovi bylo náhle těžko u srdce. Poklekl na koleno vedle nich.

„Trobare,“ řekl tiše, „podívej se na mě, prosím.“

Obr zvedl oči k Willovi. Hraničář viděl, jak po velkém obličejí nezadržitelně stékají slzy.

„Myslím, že fena patří tomu, kdo jí dal jméno,“ řekl Will mírně rozechvělým hlasem. „Stín tě potřebuje víc než mě. Je tvoje.“

Viděl Trobarovi na očích, že tomu nemůže uvěřit. Obr nedokázal promluvit. Ohromeně si ukázal na prsa a Will kývl. „Starej se o ni. Jestli bude mít někdy štěňata, přijedu a to nejhezčí si vezmu.“

Natáhl ruku k feně, otevřenou dlaní proti ní v povelu, aby zůstala.

„Zůstaň, Stín,“ řekl a pohladil ji ještě jednou naposled po hlavě. „Sbohem, děvče,“ loučil se zastřeným hlasem a pak už to nemohl déle snést, vstal a rychle přešel k čekajícímu Cukovi. Viděl rozmazaně, a když se chystal nasednout, zápolil s otěžemi.

Koník otočil hlavu a upřeně se na něj zadíval. *Já ti to vynahradím*, říkal ten pohled.

Will se vyhoupl do sedla a Cukova kopyta zaklapala na dlažbě nádvoří, jak cválali směrem k padacímu mostu. Alyss a Horác, překvapeni jeho náhlým odjezdem, spěšně dokončili loučení a následovali za ním.

Než Horác zjistil, že něco chybí, ujeli půl míle.

Rozhlížel se kolem a pátral po černobílém těle.

„Kde je fena?“ zeptal se nakonec.

Will stále hleděl přímo vpřed.

„Dal jsem ji Trobarovi,“ řekl. Potom zlehka pobídl Cuka patami a odcválal dopředu. Nechtělo se mu o tom mluvit právě teď.

„Tak to mě podrž,“ prohlásil Horác.

Čtyřicet

Zima vydechovala poslední závany chladu a tři dlouholetí přátelé ujížděli k jihu. S každým dalším dnem sněhu ubývalo, přešel ze souvislé pokrývky v jednotlivé tající úseky, až nakonec úplně zmizel a v mokré hnědé trávě vykoukly první stopy zeleně. Will překvapeně pochopil, že brzy bude jaro.

Oba s Alyss zachovávali navenek přátelskou tvář, ale pod ní vládlo mezi nimi slabé napětí. Ani jeden si však neuvědomoval, že totéž cítí i ten druhý. Will si myslel, že za lehkou rozpačitost mezi nimi může jeho váhání. Netušil, že Alyss je na tom úplně stejně.

Horác vyjeveně sledoval, jak jeho přátelé po špičkách chodí kolem vzájemné náklonnosti, ze které se oba paličatě odmítali vyznat.

Čeká se od nich, že budou chytří, napadlo ho, zatímco já jsem jen hloupý voják. Ale jestli i já vidím, co se děje, tak proč to nevidí oni?

Někdy, uvažoval, jsou lidi zřejmě tak chytří, že je jim to ke škodě. Moc přemýšlení může věci zamotat. Byl v pokušení říct jim, ať se začnou chovat rozumně, jenomže nebyl ten typ, který by se pletl do tak choulostivé záležitosti.

Ke všemu si nebyl úplně jistý ani svými vlastními pohnutkami. V poslední době se často vídal s Evanlyn – jak oba s Willem stále v duchu říkali princezně Kasandře. Vlastně se zdálo, že častěji vyhledává ona jeho. Její společnost měl rád, ale nemohl si pomoci a byl z toho trochu rozpačitý, jako by nějak využíval výhodu svého postavení a jednal za Willovými zády. Věděl, že mezi Evanlyn a Willem byl vždy zvláštní vztah a obdiv jednoho k druhému. Ve skutečnosti měl někdy podezření, že Evanlyn s ním ráda tráví čas proto, že jí to připomíná časy, kdy byl nablízku i Will.

Kdyby měl Will navázat hluboký vztah s někým jiným, například s Alyss, mohlo by se tím vyjasnit i jeho vlastní postavení vůči Evanlyn. Horác si proto nemohl být jistý, zda by nesloužil svým vlastním zájmům, kdyby zasahoval mezi Alyss a Willa.

A tak raději mlčel.

Skupinka nevyhnutelně dorazila k místu, kde se jejich cesty musely rozdělit. Alyss pokračovala na jihozápad k Redmontu. Před Horácem ležela cesta na východ a hrad Araluen. Will obdržel zprávy od Halta a Crowleyho, v kterých byly pokyny zamířit k jihovýchodu na Shromaždiště a podat tam hlášení.

Další loučení, zachmuřeně napadlo Willa, když tiše stáli na rozcestí tří cest. Alyssina malá družina ozbrojenců, propuštěná z macindawského žaláře poté, co byl hrad dobyt, stála v uctivé vzdálenosti a tři dlouholetí přátelé si dávali sbohem.

Will a Horác si potřásli rukama, pokývali hlavami, zašoupali nohama, zamumlali pár nesrozumitelných slov a rozpačitě poplácali jeden druhého několikrát po zádech.

Pak oba ustoupili – prostě obvyklé loučení dvou mladých mužů.

Alyss objala Horáce a políbila ho na tvář.

„Ještě jednou díky, Horáci,“ usmála se. „V té věži byla hrozná nuda. Víím, že nebýt tebe, ještě teď bych v ní trčela.“

Horác se na ni široce usmíval. V blízkosti vysoké půvabné kurýrky necítil žádné rozpaky.

„Ále, ty s svojí vyřídilkou by ses z toho byla brzy dostala,“ prohlásil. Zasmáli se a ona ho znovu políbila na tvář.

Potom se otočila k Willovi. Zahleděla se mu hluboko do očí a pak řekla: „Děkuji ti, Wille. Děkuji ti za všechno.“

Potřásl hlavou. „To spíš já bych měl děkovat tobě, Alyss. Zachránila jsi mi přece život.“

Odmělčeli se, pak se ona předklonila, položila mu ruce na ramena a políbila ho. Nebyl to ale polibek na tvář. Jednou, kdysi dávno, žasl nad jemností jejích rtů. Teď si ji připomněl.

Odstoupila a znovu hleděli jeden druhému do očí. Pak ho prudce objala a cítila, jak ji jeho paže přivinuly k sobě. Drželi se dlouho, hodně dlouho.

„Napiš mi, Wille,“ zašeptala a cítila, že kývá. Konečně ovládl hlas a podařilo se mu říct:

„Napišu. Ty mi taky napiš.“

Pak ustoupil a náhle objetí přerušil. Kývl na ni i na Horáce a chvatným, nejistým hlasem řekl: „Na shledanou. Bude se mi po vás po obou stýskat...“

Zmlkl a Alyss si na chvílku myslela, že ještě něco řekne. Dokonce k němu půl kroku popošla. Ale on nečekaně uzavřel: „Krucí! Já nesnáším loučení!“

Vyhoupl se do sedla a zároveň otočil Cukovi hlavu k cestě na jihovýchod. Horác s Alyss sledovali, jak se kůň s jezdcem zmenšují a poslouchali, jak údery kopyt slábnou. Will ještě jednou zvedl ruku na rozloučenou. Ale neohlédl se.

To nikdy nedělal.

* * *

Na Shromaždišti Halt a Crowley vyslechli Willovo hlášení. Už jim předem poslal písemnou zprávu po poslovi, ale oba významní hraničáři si přáli slyšet osobní hlášení. Pokyvovali hlavami, když jim u večerního jídla popisoval události. Crowleyho zaujalo především líčení Malcolmova léčitelského umění, ale i jeho schopnosti vyrábět zrakové klamy a obrazy a také znalosti různých přírodních látek.

„Mohlo by to být užitečné, mít po ruce takového člověka,“ nadhodil. „Myslíš, že by mohl být ochotný s námi čas od času spolupracovat?“

Will otázku zvažoval. „Myslím, že ano. Pokud mu zaručíme ochranu jeho soukromí. Má v první řadě zájem chránit lidi, kteří k němu přišli pro pomoc.“

Velitel několikrát pokýval hlavou. „Promluvíme si o tom později.“ Pak svraštil čelo. „Mnohem naléhavější problém je Meralon,“ řekl a obrátil se k Haltovi.

„Ten chlap je hlupák,“ prohlásil Halt.

Crowley přisvědčil. „Zjevně je v Norgatu až moc pohodlně zabydlený a až příliš oddaný baronovi a jeho bojovému mistrovi. Hraničář si potřebuje udržet nezávislost. Myslím, že bychom ho měli přeložit a poslat tam někoho, komu můžeme věřit.“

„Někoho, kdo má chytrou hlavu,“ dodal Halt.

Will pochopil, že právě naslouchá důvěrnému rozhovoru velitele sboru a jeho nejspolehlivějšího rádce, a napadlo ho, že to vlastně vypovídá cosi o tom, jak si ho cení. Pak jím projelo leknutí, když si uvědomil, že by třeba mohli chtít do chladného severního léna poslat jeho. Vyhlídka na trvalou spolupráci s nafoukaným sirem Dorikem byla všechno, jen ne přitažlivá. Ale zdálo se mu, že když se oba zkušené hraničáři rozmýšleli, dívali se při tom na něho. Konečně Crowley prolomil ticho.

„Napadá mě Gilan,“ řekl.

Halt pokýval na souhlas. „Je na čase, aby měl větší odpovědnost. Myslím, že on tu práci zastane dobře.“

I když Will nechtěl, neubráníl se a krátce vydechl úlevou. Halt i Crowley si jeho reakce všimli. Haltova obočí v úžasu vystřelila vzhůru.

„Přece sis nemyslel, že uvažujeme o *tobě*?“ zeptal se a Will domněnku chvatně popíral.

„Ne! Ne! Jistě že ne!“

„No proto! Kdybychom tam poslali tebe, zval bys Skandijce na večeři a každého, kdo by se ti nezamlouval, bys prodával do

otroctví,“ dodal Crowley. „Nemůžeme si dovolit, aby se něco takového dělo v Norgatu. Je to citlivé místo!“

„Abychom mu nekřivdili,“ prohodil Halt, „on nikoho do otroctví *neprodal*. Ale nemůžeme mu ani dovolit, aby lidi do otroctví dával.“

„Ne, to rozhodně ne,“ potvrdil Crowley. Pak se neubráníl, v koutku úst mu zacukal úsměv a Willovi došlo, že si z něj dělají legraci.

„Neměl bych třeba uvařit kávu?“ navrhl, jak nejdůstojněji svedl. Napadlo ho, že je velice nevhodné, aby se velitel hraničářského sboru chechtal tak pisklavě.

* * *

Po večeři Crowley vzdychl a natáhl se pro brašnu s psacími potřebami. Ted', když si poslechl Willovo ústní líčení událostí, musel poslat podrobné písemné hlášení králi.

„Zatracenci neznají odpočinku,“ prohodil a upravil lucernu se svíčkou na pařezu za sebou tak, aby mu světlo při psaní dopadalo na stránky. Halt se zvedl a zachytil Willův pohled.

„Projdeme se kolem Shromaždiště,“ navrhl. „Nevydržím poslouchat, jak Crowley bručí a heká, když se snaží sepisovat hlášení.“ Will se usmál a vstal, aby se k němu připojil.

Nechali Crowleyho jeho těžké dřině a nějakou dobu kráčeli tiše. Zastavili se pod velkým košatým dubem na konci Shromaždiště. Will si uvědomil, že bezděčně hledají úkryt ve stínu a vyhýbají se okolnímu otevřenému prostoru. To k hraničářům patří, pomyslel si.

„Vedl sis dobře,“ promluvil konečně Halt. „Jsem na tebe hrdý.“

Will pohlédl na svého starého učitele. A jako mnohokrát předtím zaznamenal, že Haltova tvář je ukryta ve stínu pláštěnky. Viděl z něj jen bradu a vousy. Ostatní zůstávalo ve tmě. Ale obyčejná slova znamenala pro Willa víc než všechny možné odměny, vyznamenání nebo povýšení.

„Díky, Halte,“ řekl.

Ted' byla řada na Haltovi, aby se otočil a podíval na něj. I Willovy rysy byly ukryté, ale Halt rozuměl i řeči těla a všiml si, že mladík má malinko svěšená ramena. Od té doby, co Will přijel, měl pocit, že ho obklopuje smutek.

„Je všechno v pořádku?“ otázal se. Viděl drobné pokrčení ramen pod pláštěnkou.

„Ano... tedy, ne... totiž, myslím, že ano.“

„Nu, to mám na výběr tři možnosti,“ prohodil Halt, nikoli nevlídně. Vyčkával, ale nezdálo se, že Will hodlá říct ještě něco dalšího. Znovu pokračovali v chůzi. Mlčeli, ale bylo to družné ticho. Oba je přeneslo zpět do starých časů a pro oba to byly milé vzpomínky.

„Halte,“ ozval se konečně Will, „můžu se vás na něco zeptat?“

„Myslím, že to jsi právě udělal,“ odvětil Halt se stopou úsměvu v hlase. Byla to jejich stará průpovídka. Will se usmál, pak vzdychl a zvážněl.

„Je život čím dál složitější, když člověk stárne?“

„Ty ještě nejsi tak docela stařík,“ řekl vlídně Halt. „Ale věci vždycky nějak dopadnou, to víš. Jen jim dej čas.“

Will bezmocně trochu rozhodil rukama. „Já vím... to jen, já myslím... ale já nevím, co si vlastně mám myslet!“ uzavřel.

Halt ho pozorně sledoval. „Paulina se zmínila, abych ti poděkoval, že jsi zachránil členku jejího sboru,“ prohodil. Tentokrát si byl jistý, že spatřil odezvu. Tak odtud vítr fouká, pomyslel si.

„Udělal jsem to rád,“ odpověděl po chvíli lhostejně Will. „Myslím, že půjdu spát. Dobrou noc, Halte.“

„Dobrou noc, synu,“ řekl Halt. Poslední slovo zvolil záměrně. Sledoval, jak tmavá postava kráčí k ohni, viděl, jak se jí ramena cestou narovnála. Někdy život přináší problémy, které za tebe nemůže vyřešit ani ten nejmoudřejší a nejspolehlivější učitel, pronesl za tou postavou v duchu. Byla to součást bolestné cesty k dospělosti.

A součástí bolestného poslání učitele bylo stát opodál a smět jen přihlížet.

Čtyřicet jedna

Návrat do Seaclyffského léna budil dojem, že už ho jednou zažil. V jeho nepřítomnosti se změnilo jen velice málo. Stíny se opět dloužily v pozdním odpoledni. Stromy, které přes zimní měsíce ztratily listy, pilně nasazovaly nové. Tiché lesy a pole vzbuzovaly pocit míru a bezpečí, tak výrazně odlišný od uplynulých několika měsíců.

Pramice byla tentokrát vytažená na ostrovní straně. Will udeřil do gongu a pak trpělivě čekal, až převozník odváže zajišťovací lana a přetáhne člun s širokou zádí přes řeku.

„Pro tebe zdarma, hraničáři,“ pronesl muž bez přemýšlení, když Will pobídl Cuka vpřed a koníkova kopyta zaklapala na palubě přívozu. Will se nevesele usmál. Ani tohle se nezměnilo. Vytáhl jeden reál a podal ho převozníkovi.

„Jedna osoba. Jeden kůň. Mně vychází jeden reál.“

Převozník projevil mdlý zájem a rozhlížel se kolem.

„Dneska žádný pes?“ zeptal se.

„Je to tak,“ odpověděl Will a tón dával muži najevo, že se o tom nechce dál bavit. Převozník pokrčil rameny. Byl rád, že se nemusí dávat do řeči s hraničářem, hlavně ne s tímhle, který se vybarvil jako dost nevypočitatelný. V době Willovy

nepřítomnosti kolovaly divoké historky o hostině na hradě Seacliffu, při které byli čestnými hosty Skandijci.

Will sesedl, opřel se o lanové zábradlí na přídi a nemotorný přívoz se začal posunovat přes úzký kanál k ostrovu. Převozníková poznámka v něm opět vyvolala pocit osamělosti. Po týdnech strávených ve společnosti Horáce, Alyss, Gundara a Malcolma pociťoval samotu čím dál tíživěji. Teď mu byla odepřena i úleva v podobě společnosti psího kamaráda.

Drcla do něj huňatá hlava a on se ohlédl a zadíval do Cukových očí.

Ještě jsem tu já.

Usmál se, pohladil chlupatý čenich a poškrábal koníka za ušima. „Máš pravdu, chlapče,“ řekl. „Mám ještě tebe a díky bohu za to.“

Cuk prudce potřásl hřívou, jak to koně dělávají. Jako kdyby potvrdil Willova slova. Will se ohlédl a viděl, že ho převozník podezíravě sleduje. Mluvil potichu, takže ten člověk nemohl v žádném případě slyšet, co říkal, a byl tomu rád. Nebylo by dobré, aby se vědělo, že zachmuřený a mlčenlivý hraničář může také trpět osamělostí. Jenže skutečnost, že mluví s koněm, potvrdila převozníkovu pověřčivou víru, že hraničáři ovládají černou magii. Odvrátil hlavu a udělal ochranné znamení proti čarodějnictví. Čím dříve se toho chlapíka zbaví, tím líp.

Tupá příď zaskřípala o břeh. Převozník přehodil lano kolem sloupku zapuštěného hluboko do písku, těsně ho přitáhl k sobě a hbitě zajistil pramici dvěma lodními smyčkami. Pak odvázel provazové zábradlí na přídi a nechal Willa vyjet na souš.

„Děkuji,“ řekl Will.

Muž neodpověděl. Sledoval, jak se postava v pláštěnce a kapuci ztrácí na kraji lesa, pak znovu udělal ochranné znamení, usadil se a čekal na dalšího zákazníka.

Když Will vyjel na konci klikaté cesty z lesa, spatřil, že nad hradem pořád vlaje prapor s jelení hlavou. Zdálo se, že ani vesnice se nezměnila, a jak jí projížděl, cítil stejné pohledy – směsici obav a zájmu. Někteří vesničané by rádi věděli, kde

mladý hraničář byl a co tam dělal. Jiní byli víc než spokojení, že o jeho spádech nevědí vůbec nic.

Projížděl kolem hostince. Tentokrát nebylo ani památky po mladé dívce – Delia, vzpomněl si –, která by se na něj usmívala z okna v horním poschodí. Cítil se trochu zklamaný. Ujížděl k malé chatě v lese a nevítal ho žádný kouř vinoucí se z komína. Žádné překvapení, napadlo ho. Edwina, žena, která mu dělala hospodyni, nemohla vědět, kdy se vrátí. Odsedlal Cuka, vytřel ho dosucha, nakrmil a napojil. Pak zanesl sedlové tašky dovnitř.

Alespoň že v chatě bylo čisto a uklizeno. Edwina zjevně utírala prach, když byl pryč. Nebyl tu ani těžký, zatuchlý vzduch, což napovídalo, že určitě pravidelně větrala. Hodil sedlové brašny na postel a vrátil se do světnice. Jeho kroky se v prázdné chatě hlasitě rozléhaly. Podíval se na podlahu a spatřil dvě psí misky úhledně srovnané u krbu. Smutně pokrčil rameny, zvedl je, vynesl ven a položil na malou verandu u stěny chaty. Nechtělo se mu celou noc posedávat a civět na ně.

Pro všechno na světě, vyhrabej se z toho, rozkázal si. Tak jsi sám. Vybral sis, aby to takhle bylo. Vybral sis to, když sis vybral, že chceš být hraničář. Vybral sis to znovu, když ses neodvážil říct Alyss, co k ní cítíš. Tak se přestaň litovat a žij dál. Udělej něco užitečného. Rozdělej oheň a uvař si večeři.

O něco svižněji se vrátil dovnitř a začal chystat třísky do malých baňatých kamen postavených uprostřed obytné světnice. Drobné žluté plamínky olizovaly dřevo, sílily a rostly a on cítil, jak jeho pochmurná nálada pomalu mizí. V chatě se udělalo teplo, rozžehl pár lamp a trochu zahnal houstnoucí temnotu. Pak se rozhodl, že vařit nebude. Později zajde do hostince a dá si večeři a jednu nebo dvě sklenice vína. A mohl by se znovu potkat s tou hezkou a milou dcerou hostinských. Byla to veselá společnost, vzpomněl si. A zřejmě ho obdivovala a vzhlížela k němu, což jí v jeho současném rozpoložení dodávalo na přitažlivosti.

Ano, pomyslel si. Právě to potřeboval. Dobrou večeři a čas strávený s půvabnou dívkou. Na hradě se ohlásí zítra. Ale dnes večer byl čas, aby se trochu pobavil!

Otočil se, když za sebou uslyšel kroky. Protože měl v hlavě Delii, chvíli si myslel, že postava rýsující se ve dveřích je ona. Pak se oči přizpůsobily a poznal Edwinu, její matku.

„Pane, už jste zpátky. Promiňte, netušila jsem, že...“

Mávnutím ruky ji zarazil. „Neomlouvejte se, Edwino,“ řekl. „Měl jsem dát vědět, že už jsem na cestě. Vidím ale, že jste se o všechno starala, když jsem byl pryč.“

„Ano, pane. Dala jsem si záležet, abych tu každých pár dní vyvětrala. Místnosti jinak zatuchnou a plesnivějí.“

Zvědavě se rozhlížela kolem a všiml si, že zavadila pohledem o dvěisky, které postavil ven za dveře. Předešel otázce.

„Fenu jsem nechal u jednoho přítele,“ oznámil a ona přikývla, nevěděla jistě, jestli je to podle něj dobře, nebo špatně.

„Že mě to hned nenapadlo, pane. Nu, ráda vám hned přinesu večeři. Máte hlad, pane?“

Will se usmál. „Padám hlady a těším se na vaši kuchyni. Ale myslím, že se najím v hostinci. Držte pro mě místo, ano? Stavím se asi tak za hodinu.“

„Jistě, pane. Bude to pro nás čest. A vítejte doma.“ Lehce se uklonila a odcházela. Willovi se trochu zvedla nálada. Je úžasné, co dokáže pohled na přívětivou tvář a pár slov na uvítanou, napadlo ho.

„Edwino?“ zavolal a hospodyně se na konci verandy zastavila a obrátila se k němu.

„Ano, pane?“

„Vaše dcera, Delia, doufám, že se má dobře?“ Dal si pozor, aby to znělo nenuceně. Její tvář se rozzářila úsměvem mateřské pýchy.

„Ale jistě že má, pane! Už jste to slyšel, že?“

„Slyšel? Slyšel co?“

„Přece tu radostnou novinu, pane! Vdala se, ani ne před čtrnácti dny. Za Stevena, převozníkova syna.“

Will kývl a úsměv na tváři mu zmrzl. Doufal, že to alespoň jako úsměv vypadá.

„Skvělé,“ řekl. Tohle slovo se dalo říct i se ztuhlou čelistí.
„Mám z toho velkou radost.“

* * *

S potěšením zjistil, že některé věci na Seacliffu se změnily. Během několika dalších týdnů, kdy zapadl zpátky do zaběhaného každodenního života malého poklidného léna, pozoroval v bojové škole nové ovzduší píle a odborné úrovně. Disciplína se zostříla. Výcvik učňů byl řádně veden a všude bylo cítit větší přísnost. Baron Ergell a jeho bojový mistr Norris si vzali ponaučení, když je Gundarovi loupeživí Skandijci málem připravili o léno, pomyslel si.

Pochopitelně, že když se po návratu poprvé hlásil, Ergell s Norrisem se oba zvědavě vyptávali, proč před několika měsíci tak náhle odjel. Nic jim však neřekl a jejich otázkám se zdvořile vyhnul.

„Jen nějaké drobné potíže na severu,“ bylo všechno, co prozradil. Nemuseli znát podrobnosti o práci hraničářského sboru. Přijali skoupá slova jako přirozené tajnůstkářství hraničáře.

Nabídl, že pozve Horáce, aby strávil nějaký čas na Seacliffu a vedl výcvik šermu. Rytíř Dubového listu byl uznávaný jako jeden z nejlepších šermířů v království a Will věděl, že pravidelně navštěvuje Redmont a vede výuku. Norris se nápadu dychtivě chytil.

„Napíšu mu,“ slíbil Will. Vyhlídka na to, že občas bude mít na návštěvě nejlepšího přítele, byla rozhodně příjemná.

Ale dřív než měl příležitost dopis napsat, dostal sám několik zajímavých zásilek. Mezi několika obálkami na sebe nápadně upozorňoval rozměrný balík, pečlivě zabalený do voskovaného plátka a vycpaný vlněnými odstřížky, aby se obsah na dlouhé

cestě nepoškodil. Zvědavě se podíval, odkud je, a se zájmem zjistil, že přišel z hradu Macindawu, z Norgateského léna.

Nedočkavě ho rozbalil. Uvnitř pouzdra z tvarované kůže ležela krásná, novotou zářící mandola. Byl k ní přiložen krátký vzkaz.

Měl jsem pocit, že ti ji dlužím. Možná že na lepším nástroji si zdokonalíš techniku. Ještě jednou mnohokrát děkuji.

Orman.

Prohlížel si krásný nástroj a s úctou po něm přejížděl rukama. Na hlavici bylo ozdobným písmem vyvedeno jediné slovo: *Gilet*.

Gilet, vzpomínal, mistr loutnař proslavený jako jeden z nejlepších výrobců nástrojů v království. Rychle naladil, zahrál pár tónů a žasl nad bohatostí zvuku a hedvábným dotekem strun. Ale i když nástroj velmi obdivoval, po hudbě v těchto dnech příliš netoužil. Trochu posmutněle odložil mandolu stranou.

Byl tu dopis od Crowleyho, hromadná zpráva určená všem členům sboru, upozorňující na samozvaného proroka a jeho stoupence, kteří se pohybují po království a obírají důvěřivce o naspořené peníze. Kromě toho tam byl vzkaz od Gundara – skirl zaplatil nějakému písaři, aby ho napsal za něj. Nová loď je skoro hotová, oznamoval. Rozhodli se, že ji pojmenují *Vlčí Will*. Tiše se zasmál. Nepochybně jeden ze Skandijců vyřeže přiměřeně hrozivou dřevěnou sochu na lodní příď. Doufal, že Gundar splní slib, který v žertu učinil při loučení, a jednou přijde na návštěvu. Začal odklízet voskovaný papír a roztržené obálky a objevil ještě jeden dopis. Ukrýval se pod papírem, který odhodil z rozbalené mandoly. Trhnutím ho otevřel, aniž by se podíval na jméno odesilatele.

Srdce se mu sevřelo, když přečetl pár prvních slov. Dopis byl od Alyss.

*Nejdražší Wille,
věřím, že tento dopis tě zastihne v pořádku
a spokojenosti.*

Lady Paulina má pro mne pořád plno práce, ale minulý týden mi dala trochu volna, abych mohla pohostit Horáce. Přijel na návštěvu kvůli dalším lekcím šermu. Mám tě od něj co nejsrdečněji pozdravovat. Když tu byl, vyprávěla jsem mu zvláštní sen, který se mi pořád zdá. Jsme znovu ve věži, já držím Kerenův meč a on mi poroučí, abych ti ublížila, a já nedokážu odmítnout. Ale ty potom řekneš tu nejkrásnější a nejúžasnější věc, která nadobro zlomí jeho moc nade mnou.

Horác říká, že to možná není jen sen. Myslí si, že je to vzpomínka. Přeji si z celého srdce, aby měl pravdu a ty jsi opravdu řekl to, co si myslím, že jsi řekl. Horác také povídal, že lidé jako ty a já věnují příliš mnoho času tomu, aby o věcech přemýšleli, a ne dost času tomu, aby je prostě řekli. Myslím, že má pravdu. Napiš mi, prosím, a sděl mi, co jsi opravdu řekl. Já se mezitím zařídím podle Horácovy rady a jednoduše to řeknu sama.

Miluji tě.

Alyss.

Pustil dopis na stůl a zíral na něj. Mohl by jí napsat. Dopis by se k Alyss dostal za týden. Jenže venku stál Cuk, osedlaný a připravený, a na Redmontu by mohl být za necelé tři dny. Pádil do ložnice a začal cpát do sedlových brašen náhradní oblečení. V hostinci nechá vzkaz pro barona Ergella, že bude pár dní pryč.

Nebo týden.

Boty zadupaly po dřevěné podlaze, když zamířil ke dveřím. Sešel z verandy a přehodil sedlové brašny Cukovi přes hřbet. Koník překvapeně zvedl hlavu. Z pána vyzařovala činorodost a cílevědomost, které už nějaký čas necítil. Will se chystal nasednout, potom zaváhal. Zaběhl dovnitř, zvedl pouzdro

s mandolou a navlékl ho přes rameno. Najednou měl pocit, že hudba má v jeho životě přece jen místo.

Znovu vyšel ven, nakrátko se zastavil a zamkl za sebou dveře chaty. Uvědomil si neznámý pocit, něco, co už nějakou dobu nezažil. Pak pochopil, co to je, a tiše se pro sebe zasmál.

Bylo to štěstí.

O autorovi

John Flanagan zahájil svoji pracovní dráhu jako reklamní autor. Pracoval v agenturách v Londýně, Sydney a Singapuru, potom přešel na volnou nohu. Začal psát televizní scénáře a byl hlavním autorem australské nejdéle vysílané situační komedie *Haló, tati!*

Během pestré kariéry psal John reklamní slogany a scénáře, komerční prezentace, scénáře zábavných pořadů a jednou dokonce i projev guvernéra státu Nový Jižní Wales.

Sérii *Hraničářův učeň* začal psát, aby svého dvanáctiletého syna Michaela přilákal ke čtení. Původně obsahovala dvacet povídek, které John později přepracoval na první díl *Hraničářova učeň* s názvem *Rozvaliny Gorlanu*. Brzy následovaly další díly. Jeho syn, nyní třicetiletý, je nadšeným čtenářem všech těchto knih.

John žije v Manly, přímořském předměstí Sydney, a v současné době píše další díly *Hraničářova učeň*.

V roce 2010 by se měl na motivy Willových příběhů natáčet celovečerní film. Navštivte webovou stránku Johna Flanagana, www.rangersapprentice.com, a dozvíte se víc.